SORA MEA, UCIGAȘA ÎN SERIE

OYINKAN BRAITHWAITE

OYINKAN BRAITHWAITE

SORA MEA, UCIGAŞA ÎN SERIE

Original: *My Sister, the Serial Killer* (2018)

Traducere din limba engleză şi note de:
IULIA GORZO

virtual-project.eu

EDITURA ART

— 2020 —

Cuvinte

Ayoola mă cheamă cu următoarele cuvinte: Korede, l-am omorât.

Cuvinte pe care sperasem să nu le mai aud niciodată.

Dezinfectant

Dezinfectantul maschează mirosul de sânge, pariez că nu ştiaţi asta. Majoritatea oamenilor folosesc dezinfectant la nimereală, în ideea că e un produs bun la toate, fără să se sinchisească să parcurgă lista cu ingrediente de pe spate, nici să revină la o suprafaţă curăţată recent, pentru o privire mai atentă. Da, dezinfectantul igienizează, dar nu e foarte eficient la îndepărtat reziduuri; aşa că eu îl folosesc abia după ce curăţ toate urmele de viaţă şi de moarte din baie.

E evident că ne aflăm într-o cameră recent renovată. Are aspectul acela nefolosit, mai ales acum, după ce am stat aproape trei ore să curăţ viaţa împrăştiată pe pardoseala de vinil. Cel mai greu a fost să curăţ sângele care se scursese între duş şi siliconul din jur. E o parte de care poţi uita cu uşurinţă.

Pe nicio suprafaţă nu sunt obiecte – gelul de duş, periuţa lui de dinţi şi pasta sunt toate în dulăpiorul de baie de deasupra chiuvetei. Mai e doar preşul de la duş

– un dreptunghi galben cu o față zâmbăreață neagră într-o cameră altfel complet albă.

Ayoola stă pe toaletă, cuprinzându-şi cu brațele genunchii ridicați. Sângele de pe rochie i s-a uscat şi nu riscă să picure pe podeaua albă, care a căpătat luciu. Şi-a strâns codițele în vârful capului, ca să nu mă̆ture podeaua cu ele. Mă fixează cu ochii ei mari, căprui, temându-se că m-am înfuriat, că în curând o să mă ridic din genunchi şi o să-i fac morală.

Nu sunt furioasă. Poate doar obosită. Sudoarea de pe frunte mi se prelinge pe podea şi o şterg cu buretele albastru.

Mă aşezasem la masă când m-a sunat ea. Pusesem totul pe tavă – furculița în stânga, cuțitul în dreapta farfuriei. Împăturisem şervetul în formă de coroană şi-l pusesem în centrul farfuriei. Oprisem filmul la genericul de început şi tocmai sunase cronometrul de bucătărie când telefonul a pornit să vibreze violent pe masă.

O să se răcească mâncarea până ajung acasă.

Mă ridic şi clătesc mănuşile în chiuvetă, dar nu mi le scot. Ayoola se uită la reflecția mea în oglindă.

— Trebuie să luăm cadavrul de-aici, îi spun.

— Eşti supărată pe mine?

Poate că o persoană normală ar fi supărată, dar eu nu simt decât nevoia urgentă de a scăpa de cadavru. Imediat cum am ajuns, l-am înfăşurat într-un prosop vechi şi l-am cărat până în portbagajul meu. După care mi-am petrecut cincisprezece minute vomitând într-o rigolă – nu de la sânge şi nici măcar de la felul în care mă fixau ochii lui. Ci de la senzația lăsată de pielea

cadavrului, care se menținuse foarte vie şi elastică; de la senzația că ceva care fusese însufleţit devenise un obiect inert.

Ne întoarcem la portbagaj şi el e tot acolo, aşteptându-ne.

Al treilea pod continental e aproape necirculat la ora asta târzie. Şi, cum nu sunt felinare stradale, e aproape întuneric beznă. Dar dacă te uiți dincolo de pod, vezi luminile oraşului. Îl ducem unde i-am dus şi pe ceilalți – pe pod şi în apă. Măcar n-o să se simtă singur.

A curs ceva sânge şi în portbagaj. Ayoola, pentru că se simte vinovată, se oferă să curețe. Dar eu îi iau lichidul din mână şi-l torn peste pată. Nu ştiu dacă în Lagos există tehnologie pentru o anchetă serioasă la locul unei crime, dar Ayoola n-ar fi în stare să curețe la fel de bine ca mine.

Carneţelul (3)

— Cine era tipul?

— Femi.

Notez numele. Suntem în camera mea. Ayoola stă pe canapea, picior peste picior, cu capul sprijinit de spătarul scaunului. I-am ars rochia cu care fusese îmbrăcată şi a făcut o baie. Acum poartă un tricou roz şi miroase a pudră de talc pentru bebeluşi.

— Şi numele de familie?

Ea se încruntă, îşi strânge buzele pline, apoi clatină din cap ca pentru a readuce numele în prim-planul minții. Mai bine-i luam portofelul.

Închid carneţelul. E mic, mai mic decât palma mea. Am văzut odată o filmare de la TEDx[1], cu un tip care zicea că de când are la el un carneţel în care notează zilnic un moment de bucurie, viaţa i s-a schimbat. De-aia cumpărasem carneţelul. Pe prima pagină, scrisesem: „Am văzut o bufniţă albă de la fereastra dormitorului.” De atunci, carneţelul rămăsese aproape gol.

— Ştii şi tu că nu e vina mea.

Doar că nu ştiu. Nu ştiu la ce se referă. Vorbeşte despre neputinţa de a-şi aminti de numele lui de familie? Ori despre moartea lui?

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

Îmi spune.

Poezia (4)

Femi îi scrisese o poezie.

(Ţine minte poezia, dar nu şi numele lui de familie.)

Vă provoc să găsiţi un cusur
Frumuseţii ei;
Sau să aduceţi altă femeie
care să-i stea alături
fără să pălească.

---

[1] TED (Technology, Entertainment, Design) – program de conferinţe iniţiat de o asociaţie americană, pe diverse teme de actualitate. TEDx sunt conferinţe similare, organizate de către deţinătorii unei licenţe TED.

Şi i-o dăduse scrisă de mână, pe o hârtie împăturită în două – ca în liceu, când ne trimiteam între noi bileţele de dragoste. Toate astea o impresionaseră (trebuie spus însă că Ayoola e mereu impresionată când i se ridică-n slăvi meritele) şi fusese de acord să fie femeia lui.

Când au împlinit o lună, ea l-a înjunghiat în baia apartamentului lui. Fără să vrea, bineînţeles. El încercase s-o posede cu forţa. Considerase că o aşteptase destul o lună.

(Dar ce căuta cuţitul la ea?)

Cuţitul era ca să se apere. Cu bărbaţii nu ştii niciodată, îşi iau ce vor, când vor. N-avusese de gând să-l omoare, doar să-l intimideze s-o lase în pace, dar arma ei nu-i speriase. El avea peste 1,80 m şi probabil că o considera un fel de păpuşă mai mare, cu statura ei măruntă, genele lungi şi buzele pline, trandafirii.

(Descrierea e a ei, nu a mea.)

Îl omorâse dintr-o lovitură, străpungându-l direct în inimă. Dar îl mai înjunghiase de două ori, ca să fie sigură. El se prăbuşise la podea. După care linişte totală, întreruptă doar de propria ei răsuflare.

Respiraţie

Două fete intră într-o cameră. Camera e într-un apartament. Apartamentul e la etajul al treilea. În cameră e cadavrul unui bărbat adult. Cum au dus ele cadavrul la parter fără să fie văzute?

Primul pas, se aprovizionează.

— Câte cearşafuri ne trebuie?

— Câte are în casă?

Ayoola a ieşit fuga din baie şi s-a întors înarmată cu informaţia că erau cinci cearşafuri în dulapul cu lenjerie. Mi-am muşcat buza. Ne trebuiau multe, dar mă temeam ca nu cumva familia lui să observe dacă rămânea doar cearşaful întins pe pat. Ceea ce n-ar fi fost chiar atât de ciudat pentru un bărbat obişnuit. Dar el era un tip pedant.

— Adu trei.

Al doilea pas, curăţă sângele.

Am înmuiat un prosop în sânge şi l-am stors în chiuvetă. Am repetat mişcarea până când podeaua s-a uscat. Ayoola îmi dădea târcoale, legănându-se de pe un picior pe altul. I-am ignorat nerăbdarea. Durează mult mai mult să scapi de un corp decât de un suflet; mai ales dacă nu vrei să rămână urme de violenţă.

Al treilea pas, îl transformă în mumie.

Am întins cearşafurile pe podeaua care se uscase între timp, iar ea a rostogolit cadavrul. Eu nu voiam să-l ating. Îi ghiceam trupul sculptural sub tricoul alb. Arăta ca un bărbat care ar fi putut supravieţui câtorva lovituri de cuţit – un Ahile sau un Cezar. Moartea nu apucase încă să-i înmoaie umerii laţi şi abdominalii concavi. Imediat ce intrasem în cameră, îi verificasem pulsul de trei ori, apoi de încă trei ori. Poate că dormea – cu capul plecat, cu spatele arcuit, lipit de perete, cu picioarele depărtate. Poate că medita.

Ayoola a tras cadavrul pe cearşafuri, icnind şi răsuflând din greu. Şi-a şters fruntea de sudoare, mânjindu-se de sânge. L-a acoperit cu un colţ de cearşaf, ascunzându-i faţa şi corpul. Apoi am ajutat-o

să-l rostogolească şi l-am înfăşurat strâns în cearşafuri. Ne-am ridicat şi l-am privit. Mi s-a întors stomacul pe dos.

— Şi acum? a întrebat ea.

Al patrulea pas, transportă cadavrul.

Am fi putut s-o luăm pe scări, dar m-am gândit cum ar fi să ne întâlnim cu cineva în timp ce căram ceea ce nu putea fi decât un cadavru înfăşurat strâns. Am pregătit câteva minciuni:

„Îi facem o farsă fratelui meu. Doarme adânc şi-l mutăm în altă parte în timp ce doarme".

„Nu, nu, de fapt, nu e un om, ce idee creaţă! E un manechin".

„Nu, ma, *e doar un sac de cartofi".*

Mi-am imaginat ochii martorei mele inventate, în timp ce-şi sălta copilul în braţe şi o lua la sănătoasa. Nu, n-aveam ce căuta pe scări.

— Trebuie să luăm liftul.

Ayoola a deschis gura să întrebe ceva, după care a clătinat din cap şi a închis-o la loc. Ea îşi făcuse treaba, lăsa restul în seama mea. L-am ridicat amândouă. Dacă veţi ajunge vreodată în situaţia de a ridica un cadavru, ţineţi minte să vă folosiţi genunchii şi nu spatele. Am simţit că trosneşte ceva şi am tresărit. Ea l-a luat de umeri, eu de picioare, dar chiar şi aşa a trebuit să ne încordăm la maximum ca să nu-l scăpăm iar.

Ayoola s-a îndreptat spre lift, a apăsat pe buton, apoi a alergat înapoi şi a ridicat iar cadavrul de umeri. Eu am aruncat o privire din prag şi m-am asigurat că palierul era în continuare pustiu. Îmi venea să mă rog,

să cer să nu se deschidă nicio uşă în drumul nostru de la uşă la lift. Dar sunt foarte sigură că fix la genul ăsta de rugăciuni face El pe surdul. Aşa că am preferat să mă bazez pe noroc şi pe viteză. În linişte, am ţâşnit înainte pe podeaua de piatră. Liftul a piuit la timp, căscând gura să ne primească. Ne-am dat într-o parte, ca să verific dacă liftul e gol, apoi am târât cadavrul înăuntru, înghesuindu-l într-un colţ.

— Vă rog, ţineţi liftul! a strigat o voce.

Cu colţul ochiului, am văzut-o pe Ayoola dând să apese pe buton; butonul care ţine uşile deschise. I-am dat peste mână şi am apăsat de mai multe ori pe Parter. Uşile liftului s-au închis în nasul tinerei mame, care a făcut o mutră dezamăgită. M-am simţit puţin vinovată, femeia ţinea copilul cu o mână şi nişte pungi în cealaltă mână; dar nu suficient de vinovată ca să risc închisoarea.

— Care-i problema ta? am întrebat-o pe Ayoola, chiar dacă ştiam că gestul ei fusese instinctiv; poate că era acelaşi comportament instinctiv care o făcuse să străpungă pielea cu cuţitul.

— Pardon, a răspuns ea.

Mi-am înghiţit cuvintele care stăteau să-mi ţâşnească din gură. Nu era momentul.

La parter, am lăsat-o pe Ayoola să aibă grijă de cadavru şi să ţină liftul. Dacă se apropia cineva, trebuia să închidă uşile şi să urce. Dacă cineva ar fi vrut să coboare, ar fi chemat degeaba liftul, fiind nevoit s-o ia pe scări. Am alergat la maşină şi, în timp ce ieşeam din parcare, paznicul a venit agale spre mine. Mi-am ţinut

respirația. Omul mi-a bătut în geam şi i-am deschis. Avea un zâmbet larg şi leneş.

— Da?

— Tuşă, nu ne dai şi nouă ceva?

Nu sunt mătuşa tipului. Probabil că sunt cu douăzeci de ani mai tânără decât el, dar în acest colț de lume, banii aduc ani în plus. Am scotocit în poşetă şi i-am dat 200 de naire, spunându-mi că dacă mă întorc în parcare după ce recuperez cadavrul, tipul o să mă țină minte.

M-am dus cu maşina până la intrarea în clădire. Am deschis portbagajul şi am cărat amândouă cadavrul de la lift la portbagaj. Când l-am închis, inima mi-a stat în loc.

Al cincilea pas, respiră.

Uniformă (5)

Conducerea spitalului a hotărât să schimbe uniformele albe ale asistentelor cu unele roz-deschis, pentru că albul începea să bată spre crem. Dar eu am rămas la alb – uniforma mea pare în continuare nouă-nouță.

Lui Tade nu-i scapă amănuntul.

— Care-i secretul tău? mă întreabă el, atingându-mi tivul fustei.

Parcă m-ar fi atins pe piele – căldura îmi inundă corpul. Îi dau fişa următorului pacient şi caut pretexte de a lungi conversația, dar adevărul e că n-ai cum să vorbeşti sexy despre spălat – dacă nu cumva speli o maşină în bikini.

— Google ştie tot.

El râde şi se uită pe fişă. Oftează.

— Iarăşi doamna Rotinu?

— Cred că pur şi simplu îi place faţa dumneavoastră, domnu' doctor.

El ridică ochii la mine şi rânjeşte. Încerc să-i zâmbesc şi eu, fără să arăt că inima îmi face tumbe şi că mi s-a uscat gura. Ies din cameră legănându-mi şoldurile, aşa cum îi place Ayoolei să meargă.

— Te simţi bine? mă întreabă el când pun mâna pe clanţă.

Mă întorc spre el.

— Hmmm?

— Mergi caraghios.

— Oh.

Ruşine, ne ştim pe nume. Deschid uşa şi ies repede din cameră.

Doamna Rotinu stă pe una dintre numeroasele canapele de piele pe care le avem în sala de aşteptare. Sunt atât de multe, încât lângă ea nu stă nimeni, aşa că a profitat de spaţiul în exces ca să-şi aşeze poşeta şi trusa de machiaj. Pacienţii ridică ochii când mă îndrept spre ei, sperând că le-a venit rândul. Doamna Rotinu îşi pudrează faţa, dar se opreşte când mă apropii.

— Doctorul mă poate primi acum?

Încuviinţez din cap, iar ea se ridică. Mă întorc, însă ea mă opreşte cu o mână pe umăr.

— Ştiu drumul.

Doamna Rotinu are diabet – de tip 2. Cu alte cuvinte, dacă mănâncă aşa cum trebuie, slăbeşte puţin şi-şi ia corect insulina, n-are niciun rost să ne frecventeze atât

de des. Dar iat-o pe jumătate ţopăind spre cabinetul lui Tade. Totuşi, o înţeleg. El ştie cum să se uite la tine şi să te facă să te simţi buricul pământului câtă vreme te bucuri de atenţia lui. Nu se uită în altă parte, nu-i fug ochii şi zâmbeşte cu generozitate.

Mă îndrept spre biroul asistenţilor şi trântesc mapa pe masă, suficient de tare ca s-o trezesc pe Yinka – a găsit ea o metodă să doarmă cu ochii deschişi. Temi se încruntă la mine pentru că vorbeşte la telefon, programează un pacient.

— Ce naiba, Korede? Nu mă trezi decât dacă arde.

— Aici e spital, nu pensiune de vacanţă.

Mormăie în urma mea „nesimţito”, dar n-o bag în seamă. Altceva mi-a atras atenţia. Răsuflu printre dinţi şi mă duc să-l caut pe Mohammed. E la etajul al treilea, stă sprijinit în mop şi flirtează cu Assibi, căreia îi cade faţa când mă vede. Se răsuceşte pe călcâie şi o ia la picior.

Mohammed se întoarce spre mine.

— *Ma,* stăteam şi eu...

— Să n-aud. Ai spălat geamurile cu apă fierbinte şi o pătrime oţet distilat, cum te-am rugat?

— Da, *ma.*

— Bun... ia arată-mi oţetul.

El se leagănă de pe un picior pe altul, cu ochii în pământ, încercând să se fofileze cumva după ce l-am prins cu minciuna. Nu mă surprinde că habar n-are să spele geamuri, îi simt de la trei metri mirosul stătut, acru. Din păcate, mirosul nu e un temei pentru a concedia pe cineva.

— Nu văd de unde cumpăr pe el.

Îi dau indicații, iar el lasă găleata în mijlocul holului ca să le urmeze, aşa că sunt nevoită să-l chem înapoi ca să ia găleata.

Când mă întorc la parter, Yinka a adormit la loc – cu ochii privind în gol, cam că ai lui Femi. Clipesc ca să-mi alung imaginea din minte şi mă întorc spre Temi.

— A terminat doamna Rotinu?

— Nu, răspunde Temi.

Oftez. Mai e lume în sala de aşteptare. Şi toți medicii par ocupați cu persoane vorbărețe. Dac-ar fi după mine, fiecare pacient ar avea oră fixă pentru consult.

Pacientul (6)

Pacientul din camera 313 se numeşte Muhtar Yautai.

E întins pe pat, cu picioarele atârnându-i pe jos. Are picioare lungi ca de păianjen, dar şi un corp destul de lung. Era slab şi când ni l-au adus, însă între timp a slăbit şi mai mult. Dacă nu se trezeşte mai repede, o să se împuțineze până nu mai rămâne nimic din el.

Iau scaunul de lângă masa din colțul camerei, unde stă de obicei, şi-l aşez la câțiva centimetri de patul lui. Mă aşez şi-mi sprijin capul în mâini. Simt că mă paşte o durere de cap. Am venit să-i povestesc despre Ayoola, dar se pare că cel care mă obsedează e Tade.

— Aş... aş vrea...

O dată la câteva secunde, aparatul care-i monitorizează inima scoate câte un bip reconfortant. Muhtar nu schițează niciun gest. Se află în această stare comatoasă de cinci luni, iar de patru luni e unicul meu confident.

La un moment dat am întâlnit-o pe fosta lui soție; mi-a amintit de Ayoola. Nu pentru că ar fi arătat memorabil, ci pentru că mi s-a părut total indiferentă la orice altceva în afară de propriile ei nevoi.

— Nu e scump să-l ținem aşa în comă? m-a întrebat ea.

— Vreți să oprim aparatele? i-am răspuns.

Ea a ridicat bărbia, ofensată de întrebare.

— E normal să ştiu în ce mă bag.

— Din câte am înțeles, sunt banii lui...

— Ei, da... dar... eu doar...

— Să sperăm că va ieşi din comă în curând.

— Da... să sperăm.

Dar trecuse mult timp de la acea conversație şi se apropie ziua când până şi copiii lui vor ajunge la concluzia că ar fi mai bine pentru toată lumea să fie deconectat de la aparatele care-l țin în viață.

Până atunci, joacă rolul unui ascultător excelent şi al unui prieten căruia îi pasă.

— Aş vrea ca Tade să mă vadă, Muhtar. Să mă vadă cu adevărat.

Instagram (11)

#FemiDurandadispărut devenise viral. O postare atrăsese atenția în mod special – cea a Ayoolei.

Postase o fotografie cu ei doi împreună, anunțând că ea fusese ultima persoană care-l văzuse în viață, cu un mesaj în care-i implora pe toți, absolut toți cei care puteau oferi informații utile să iasă public.

Postase asta din dormitorul meu, dar fără să sufle o vorbă. Ea zice că ar părea lipsită de inimă dacă n-ar spune nimic; la urma urmei, fusese iubitul ei. Îi sună telefonul şi răspunde.

— Alo?

După câteva momente, îmi trage un picior.

— Ce dracu'?

— E mama lui Femi, îmi spune pe şoptite.

Simt cum mă înmoi. Ea pune telefonul pe speaker.

— ... dragă, ți-a spus cumva dacă avea de gând să plece undeva?

Scutur violent din cap.

— Nu, *ma.* Era destul de târziu când am plecat de la el, răspunde Ayoola.

— A doua zi n-a ajuns la serviciu.

— Hmm... uneori ieşea noaptea la jogging, *ma.*

— Ştiu, eu i-am spus, i-am tot spus că e periculos. Femeia de la telefon începe să plângă. Emoția ei e atât de puternică, încât încep şi eu să plâng – nu scot niciun sunet, dar lacrimile îmi şiroiesc ca ploaia în timpul unei vijelii. Ayoola se pune şi ea pe plâns pentru că plânsul meu o stârneşte. Asta dintotdeauna. Plânge tare şi haotic. Până la urmă, suspinele se transformă în sughițuri şi ne liniştim.

— Să te rogi în continuare pentru băiatul meu.

Conversația se încheie şi mă înfig în soră-mea.

— Ce naiba e cu tine?

— Ce e?

— Nu-ți dai seama cât e de grav ce-ai făcut? Ție-ți face plăcere?

Ochii i se întunecă şi începe să se joace cu coditele.

— În ultima vreme te uiți la mine de parc-aș fi un monstru.

Vorbește atât de încet că abia o aud.

— Nu cred că ești...

— Femi e al treilea, să știi. La trei ți se pune eticheta de ucigaș în serie. Așa mă vezi tu?

Ce-o fi vrând de la mine? Ce-o fi vrând să spun? Număr secundele; dacă amân prea mult răspunsul, va fi un răspuns în sine.

Ușa se crapă și apare mama, cu o mână pe turbanul *gele* pe jumătate legat.

— Ia ține-mi-l și mie puțin.

Mă ridic și apuc de capătul turbanului care plutește liber. Ea se așază astfel încât să se vadă în oglinda mea verticală. Semăn mult cu ea. Frumusețea Ayoolei e un fenomen care a luat-o pe mama prin surprindere. A fost atât de recunoscătoare, încât a uitat să mai încerce să facă un băiat.

— Mă duc la nunta fetei lui Sope. Ar trebui să veniți și voi două. Poate cunoașteți pe cineva acolo.

— Nu, mulțumesc.

Ayoola zâmbește și clatină din cap. Mama se încruntă în oglindă.

— Korede, știi că soră-ta o să meargă dacă mergi tu. Nu vrei s-o vezi măritată?

De parcă Ayoola ar trăi altfel decât după propriile ei reguli. Prefer să nu răspund la afirmația ilogică a mamei și să nu iau în seamă faptul că e mult mai interesată de viitorul marital al Ayoolei decât de al meu. De parcă dragostea ar fi doar pentru cei frumoși.

La urma urmei, *ea* n-a avut parte de dragoste. A avut însă un tată politician, aşa că a reuşit să pună mâna pe un bărbat pentru care căsătoria cu ea fusese un mijloc de a atinge un scop.

Turbanul e gata, o capodoperă pe căpşorul mamei. Ea înclină capul când într-o parte, când în cealaltă, apoi se încruntă, nemulţumită de cum arată în ciuda turbanului, a bijuteriilor scumpe şi a machiajului executat cu pricepere.

Ayoola se ridică şi o sărută pe obraz.

— Vai, ce elegantă eşti!

Îşi îndreaptă ținuta – dacă mama şi-ar înălța bărbia şi umerii, ar putea trece pe puțin drept o văduvă de rang înalt.

— Mă laşi să-ți fac o poză?

Mama pozează într-o sută de feluri sau aşa ceva, îndrumată de Ayoola. După care iau amândouă rezultatele la rând şi aleg o poză pe gustul lor, una cu mama din profil, cu mâna în şold şi capul pe spate, râzând. E o poză drăguță. Ayoola se apleacă asupra telefonului şi-şi morfoleşte buza.

— Ce faci?

— O postez pe Instagram.

— Te-ai țicnit? Sau ai uitat de ultima postare?

— Care ultima postare?

Simt cum mă străbate un fior. Ceea ce mi se întâmplă des în ultima vreme. Ayoola îi răspunde.

— Am... A dispărut Femi.

— Femi? Băiatul cu care te vedeai?

— Da, mami.

— *Jesu shanu fu wa!* De ce nu mi-ai spus?

— Am... am... eram în şoc.

Mama se repede la Ayoola şi o îmbrăţişează strâns.

— Sunt maică-ta, mie trebuie să-mi spui tot. M-ai înţeles?

— Da, *ma.*

Dar sigur că nu poate. Nu poate să-i spună tot.

Recepţie

Un bărbat intră în spital şi se duce glonţ la recepţie. E scund, dar compensează prin corpolenţă. Vine spre noi de parc-ar fi pornit la război şi mă pregătesc pentru impact.

— Am o programare!

Yinka scrâşneşte din dinţi şi-i oferă zâmbetul ei de milioane:

— Bună dimineaţa, domnule, îmi spuneţi cum vă numiţi?

El îi aruncă numele, iar ea verifică fişele, luându-le la rând pe îndelete. Nimeni n-o poate grăbi pe Yinka, dar dac-o calci pe nervi, o să se mişte intenţionat şi mai încet. În curând, bărbatul începe să bată cu degetele în masă, apoi să tropăie. Ea ridică ochii şi-l cercetează printre gene, apoi îşi coboară iar privirea şi-şi continuă căutarea. Obrajii bărbatului încep să se umfle – e pe punctul de a exploda. Stau în cumpănă dacă să intervin şi să dezamorsez situaţia, dar poate că Yinkăi nu i-ar strica să ţipe cineva la ea, aşa că mă instalez comod şi mă uit la ei.

Telefonul meu se aprinde şi-i arunc o privire. E Ayoola. E a treia oară când sună, dar n-am chef să

vorbesc cu ea. Poate că sună pentru că a mai băgat un bărbat în mormânt înainte de vreme sau poate că vrea să mă întrebe dacă pot să cumpăr ouă în drum spre casă. Oricum, nu răspund.

— Aha, uite-o, exclamă Yinka, deşi am văzut-o examinând aceeaşi fişă de două ori şi continuând căutarea. Bărbatul dă aerul afară pe nări.

— Domnule, aţi întârziat 30 de minute la programare.

— Ha?

E rândul ei să dea aerul afară.

E o dimineaţă neobişnuit de liniştită. De unde stăm noi se vede toată lumea de la recepţie. E un spaţiu de formă arcuită, cu biroul de recepţie şi canapelele îndreptate spre intrare şi spre televizorul mare. Dacă am stinge din lumini, am avea o sală de cinema numai pentru noi. Canapelele sunt într-o nuanţă intensă de grena, dar tot ce e în jur e lipsit de culoare (decoratorul nu s-a străduit să exploreze noi orizonturi). Dacă spitalele ar avea steag, ar fi un steag alb – simbolul universal al capitulării.

O fetiţă dă fuga din camera de joacă să-şi întâmpine mama, apoi fuge iar înăuntru. În sală nu mai aşteaptă nimeni să fie luat în primire decât bărbatul care tocmai o calcă pe nervi pe Yinka. Ea îşi îndepărtează o buclă de păr monrovian[2] care-i intra în ochi şi-l pironeşte cu privirea.

— Aţi mâncat azi, domnule?

— Nu.

---

[2] De la Monrovia, capitala statului vest-african Liberia.

— Aşa, bun. În fişa dumneavoastră scrie că n-aţi mai făcut de mult un test de glicemie. Vreţi să facem?

— Da. Treceţi-l acolo. Cât costă?

Ea îi spune preţul, iar el scoate un şuierat.

— Sunteţi total nebuni. Şi pentru ce, mă rog, îmi trebuie aşa ceva? Vă aruncaţi la preţuri de zici că voi achitaţi factura omului!

Yinka se uită spre mine; ştiu că vrea să se asigure că sunt încă acolo, cu ochii pe ea. Probabil îşi aduce aminte că, dacă forţează nota, va fi nevoită să-mi asculte discursul îndelung exersat despre regulamentul şi cultura de la St Peter. Oftează şi zâmbeşte.

— Îmi pare rău, domnule. Vă rog să luaţi loc şi vă anunţ când vă poate primi doctorul.

— Adică nu e liber în momentul ăsta?

Ea scutură scurt din cap, în timp ce bărbatul se aşază pe scaun şi ne roagă să schimbăm canalul. Yinka trage câteva înjurături în barbă, întreruptă doar de strigătele de încântare ale copilei din camera de joacă însorită şi de comentariul meciului de fotbal de la televizor.

Muzică

Din camera Ayoolei bubuie muzica şi nu-mi vine să intru. Ascultă „I Wanna Dance with Somebody” a lui Whitney Houston. Ar fi mai adecvat să-şi pună Enya sau Lourde, ceva solemn sau de dor în loc de echivalentul muzical al unui pachet de M&M.

Aş vrea să fac un duş, să-mi spăl mirosul de dezinfectant din piele, dar în loc de asta deschid uşa şi

mă strecor în cameră. Ea nu-mi simte prezența. Sora mea își bâțâie șoldurile dintr-o parte într-alta, iar picioarele ei desculțe mângâie covorul alb de blană în timp ce păşeşte de colo până colo. Mişcările ei nu sunt în niciun caz ritmice; sunt mişcările cuiva care nu are public şi nu se supune niciunei reguli. E un dans de om tânăr şi plin de viață.

Cu câteva zile în urmă, am aruncat amândouă un om în mare; şi uite că ea dansează. Mă sprijin de un perete şi o privesc, încercând să înțeleg; numai că privirea mi-e atrasă de picturile sofisticate din fața mea. La un moment dat, era prietenă cu un artist care i-a pictat tuşele negre, îndrăznețe, pe zidul altfel complet alb. Nu se potrivesc cu restul camerei eterice, cu mobila ei albă şi jucăriile de pluş. Mai bine picta un înger sau o zână. Intuiesc că el sperase ca gestul lui generos să-i asigure un loc în inima ei; sau măcar în patul ei. Dar strădaniile lui nu i-au adus decât o mângâiere pe cap (era scund şi avea dinții înghesuiți) şi o cutie de Cola.

Ea începe să cânte – fals. Îmi dreg glasul.

— Ayoola.

Se întoarce spre mine, fără să se oprească din dans; zâmbetul i se lățeşte.

— Cum a fost la serviciu?

— A fost bine.

— Mişto.

Bâțâie din şolduri şi îndoaie genunchii.

— Te-am sunat.

— Am fost ocupată.

— Voiam să vin să te scot la prânz.

— Mersi, dar nu-i nevoie. De obicei mănânc de prânz la serviciu.

— OK.

— Ayoola.

— Hmmm?

— Poate c-ar trebui să iau eu cuțitul.

Se mişcă tot mai încet, până când nu mai face decât să se legene dintr-o parte într-alta, rotind din când în când brațul.

— Cum?

— Am zis că poate ar trebui să iau eu cuțitul.

— De ce?

— Păi... ție nu-ți trebuie.

Se gândeşte la ce i-am spus. Cam cât ar dura ca focul să mistuie o hârtie.

— Nu, mersi. Cred că mai bine stă la mine.

Ritmul mişcărilor ei devine mai alert. Hotărăsc să schimb abordarea. Îi iau iPod-ul şi reduc volumul. Ea se întoarce din nou spre mine şi se încruntă.

— Acum ce mai e?

— Ştii, nu e o idee bună să stea la tine, în caz că vine poliția să facă percheziție în casă. Poți să-l arunci în lagună, ca să rişti mai puțin să te prindă.

Ea încrucişează brațele şi-şi mijeşte ochii. Ne privim o clipă una pe alta, apoi ea oftează şi lasă brațele să cadă.

— Cuțitul e important pentru mine, Korede. E tot ce mi-a rămas de la el.

Poate că vorbele ei ar avea ceva greutate dacă şi-ar ține discursul în fața altui public. Dar pe mine nu mă

poate păcăli. E un mister dacă Ayoola e sau nu capabilă să simtă mare lucru.

Mă întreb unde ține cuțitul. Nu l-am zărit niciodată, cu excepția momentelor când în fața mea zăcea un trup însângerat, şi uneori nici măcar atunci. Nu ştiu de ce nu mi-o pot închipui înjunghiind pe cineva decât dacă ține exact acel cuțit în mână. Aproape ca şi cum cuțitul ar ucide, şi nu ea. Dar până la urmă, e chiar atât de greu de crezut? Cine poate şti dacă un obiect nu are propriile lui scopuri? Cine poate şti dacă nu cumva e supus în continuare scopurilor colective ale foştilor stăpâni?

Tata

Ayoola a moştenit cuțitul de la el (şi când spun „a moştenit”, asta înseamnă că şi l-a însuşit singură înainte ca rămăşițele lui să se răcească în groapă). Era firesc să-l ia ea, când tata fusese atât de mândru de el.

Îl ținea în teacă, încuiat într-un sertar; dar când aveam musafiri, îl scotea şi se fudulea cu el. De obicei, prezentarea era însoțită de o poveste.

Uneori, cuțitul era un dar de la un coleg de la universitate, Tom; care i-l oferise pentru că tata i-ar fi salvat viața în timpul unui accident de navigație. Alteori, smulsese cuțitul din mâna unui soldat care încercase să-l omoare cu el. În sfârşit (asta era preferata lui), făcuse o afacere atât de profitabilă cu un şeic, încât fusese lăsat să aleagă între fiica şeicului şi ultimul cuțit făcut de un meşter care era de mult oale şi ulcele. Cum fata era saşie, luase cuțitul.

Au fost singurele poveşti de noapte bună de care am avut parte. Iar nouă ne plăcea momentul când tata scotea cuțitul, iar musafirul dădea înapoi instinctiv. Râzând de el, tata îl încuraja să cerceteze arma. Musafirul scotea câte un „oau” şi câte un „uu”, iar tata dădea din cap, acceptând laudele. Apoi cineva punea întrebarea pe care o aşteptase – de unde-l ai –, iar tata privea cuțitul de parcă l-ar fi văzut pentru prima oară, îl întorcea pe toate fețele (timp în care poate că hotăra ce poveste să spună) şi într-un sfârşit se punea pe povestit. Dacă tuşa Taiwo ştia adevărata poveste, atunci o ținea pentru ea. Când venea în vizită, îl urmărea la fel de vrăjită ca musafirii.

După ce plecau, el lustruia cuțitul, ştergând orice amintire a mâinilor care-l atinseseră. Era meticulos. Scotea toate lucrurile de care avea nevoie, le aranja pe masă şi-şi vedea de treabă pe îndelete. Îmi plăcea să mă uit la el, dar niciodată n-aveam răbdare până termina.

La un moment dat, Ayoola a intrat în biroul lui şi a găsit sertarul descuiat. A luat cuțitul şi l-a mozolit de ciocolata pe care o ținea în mână. Când s-a întors tata, a găsit-o în cameră şi a scos-o afară de păr. Ea urla. Am apărut şi eu exact când o azvârlea prin cameră.

Nu mă mir că ea a luat cuțitul. Dac-aş fi avut prezență de spirit, aş fi ajuns eu prima la el şi l-aş fi făcut praf cu un ciocan.

Cuţit

L-o fi ținând sub patul ei *queen size* sau în sertare? L-o fi ascuns în mormanul de haine pe care l-a îndesat în garderobă? Ochii ei îi urmăresc pe ai mei.

— Sper că n-ai de gând să vii aici hoțeşte şi să-l iei, nu?

— Nu înțeleg la ce-ți trebuie. Dă-mi-l mie, că am eu grijă de el.

Ea oftează şi clatină din cap.

— Nu.

Efo

Când mă uit la mama, parcă mă văd pe mine în viitor. Ca înfățişare, n-am moştenit aproape nimic de la tata. Dar nici dacă m-aş strădui, n-aş semăna mai puțin cu ea.

Ea zăboveşte pe canapea, în livingul de la parter, citind un roman Mills & Boon[3] – o poveste de dragoste aşa cum ea nu trăise niciodată. Ayoola stă lângă ea pe un fotoliu, aplecată asupra telefonului. Trec pe lângă ele şi mă îndrept spre uşa bucătăriei învecinate.

— Te apuci să găteşti? întreabă mama.

— Da.

---

[3] Imprint al imensului grup editorial Harlequin, dedicat romanelor sentimentale.

— Hai învaț-o şi pe soră-ta, Korede. Cum o să aibă grijă de soțul ei dacă nu ştie să gătească?

Ayoola se îmbufnează, dar nu spune nimic. N-o deranjează să stea în bucătărie, îi place să-şi bage degetele în tot ce-i face cu ochiul.

La noi în casă, gătim eu şi menajera. Găteşte şi mama, dar mai rar ca înainte, mai degrabă când îi vine cheful. Cu Ayoola însă e un mister dacă e în stare de ceva mai complicat decât pusul pâinii în prăjitor.

La bucătărie, menajera a adus, a tocat şi a pus deoparte tot ce-mi trebuie. Îmi place de ea. E curată şi ordonată, are o fire calmă, dar în primul rând nu ştie nimic despre el. După moartea lui, am pus pe liber tot personalul, din motive „practice". Am stat un an de zile fără ajutoare, ceea ce pentru o casă de dimensiunile astea e mai greu decât sună.

Puiul fierbe deja. Ayoola dă capacul la o parte, eliberând mirosul greu de grăsime şi Maggi.

— Mmm. Îşi linge buzele cireşii, iar menajera roşeşte. Gustă tu!

— Mulțumesc, *ma.*

— Poate vrei să te ajut să guşti, să vezi dacă e gata.

— Poate ajuți şi tu tocând spanacul.

Ayoola se uită la grămada de ingrediente pregătite.

— Dar e deja tocat, *na.*

— Mai trebuie.

Menajera se repede să mai aducă o legătură de spanac.

— Nu, las-o pe Ayoola.

Ayoola se bosumflă, dar nu se opune. Ia un cuțit. Mă uit la ea, să văd cum îl ține – îi joacă în mână, cu tăişul în jos ca să nu rişte să rănească pe nimeni în jur.

Toacă spanacul repede, cu mişcări de copil, fără să-i pese cum arată rezultatul. Mă simt tentată s-o opresc. Menajera se abține să nu râdă. Bănuiesc că Ayoola face tot posibilul să mă scoată din sărite.

Prefer s-o ignor, aşa că torn ulei de palmier într-o tigaie şi, când se încinge, pun ceapă şi ardei.

— Ayoola, eşti atentă?

— Mmm, îhâmm, răspunde ea, sprijinindu-se de blat şi scriind frenetic pe telefon.

Ține în continuare în mână cuțitul de bucătărie. Mă duc la ea, îi desprind degetele şi-i iau instrumentul. Ea clipeşte.

— Concentrează-te, te rog. După asta punem *tatase* – gogoşarii.

— S-a făcut.

Imediat ce mă întorc cu spatele, aud cum bate iar în taste. Îmi vine să reacționez, dar am lăsat uleiul de palmier prea mult pe foc şi deja sfârâie la mine şi mă scuipă. Fac focul mai mic şi hotărăsc ca deocamdată s-o las în plata Domnului pe sora mea. Dacă vrea să învețe, o să învețe.

— Ce ziceai că pregătim?

Serios???

— Efo, răspunde menajera.

Ayoola dă din cap solemn şi potriveşte telefonul deasupra oalei cu efo care dă în clocot, în timp ce eu adaug spanacul.

— Hei, lume, ți se pregăteşte nişte efo!

Îi iau telefonul, mânjindu-l de ulei, şi şterg poza.

— Hei!

— Prea devreme, Ayoola. Mult prea devreme.

Cântec

Tade are cel mai mic birou dintre toţi doctorii, dar nu l-am auzit niciodată să se plângă. Dacă a considerat vreodată că e nedrept, are grijă să n-o arate. În acest moment, în încăpere suntem patru persoane, iar dacă am încerca să ne înghesuim mai mulţi, mişcările ne-ar fi grav îngreunate.

Astăzi însă, dimensiunile camerei ne avantajează. La vederea acului, fetiţa o ia la fugă spre uşă. Camera e mică, iar ea are picioare scurte, încă nedeprinse să alerge. Nu ajunge prea departe. Mama ei o prinde.

— Nu, ţipă ea, zgâriind şi dând din picioare.

E ca o găinuşă sălbatică. Maică-sa strânge din dinţi şi îndură durerea. Mă întreb dacă asta-şi imagina în timp ce-şi făcea şedinţe foto gravidă şi se distra la petreceri de maternitate.

Tade bagă mâna în bolul cu bomboane pregătite special pentru pacienţii copii, dar ea îi dă peste mână. Zâmbetul lui nu păleşte; începe să cânte. Vocea lui umple camera, învăluindu-mi creierul. Totul încremeneşte. Fetiţa se opreşte, nedumerită. Se uită la mama ei, care ascultă transfigurată. Nu contează ce cântă – „Mary avea un mieluşel”. Ar fi putut cânta la fel de bine imnul naţional sau tra-la-la, pentru noi toţi ar fi totuna. N-ar conta. Există ceva mai frumos decât un bărbat cu vocea ca oceanul?

Stau lângă fereastră şi văd că dedesubt s-a strâns un grup de oameni care se uită în sus şi arată cu degetul. Tade foloseşte rareori aerul condiționat şi stă de obicei cu fereastra deschisă. Mi-a spus că-i place să audă Lagosul în timp ce lucrează – claxonatul continuu, strigătele vânzătorilor ambulanți şi maşinile scrâşnind pe şosea. Acum, Lagosul îl ascultă pe el.

Fetița îşi trage nasul şi-şi şterge mucii cu dosul mâinii. Se împleticeşte spre el. Când va mai creşte, îşi va aminti de el ca de prima ei iubire. Se va gândi la nasul lui acvilin perfect, la ochii lui adânci. Iar dacă-i uită chipul, vocea lui o va urmări în vis.

El o ia în brațe şi-i şterge lacrimile cu un şervețel. Se uită la mine, iar eu mă scutur din reverie. Fetița nu mă observă când mă apropii cu acul. Nu observă că îi tamponez coapsa cu o bucată de vată îmbibată cu spirt. Încearcă să cânte şi ea alături de el, dar vocea i se frânge din când în când de suspine şi sughițuri. Maică-sa învârteşte de verighetă cu un deget, ca şi cum ar avea de gând s-o scoată. Mă gândesc să-i întind un şervețel pentru saliva care stă să-i curgă din gură.

Fetița tresare când îi injectez medicamentul, dar Tade o ține bine. Momentul a trecut.

— Ce fetiță curajoasă, îi spune el.

Radioasă, ea îşi primeşte premiul, o acadea cu aromă de cireşe.

— Vă pricepeți aşa de bine la copii, gângureşte mama. Aveți şi dumneavoastră?

— Nu, n-am. Deocamdată.

Îi zâmbeşte. Ea nu înțelege că e zâmbetul lui pentru toată lumea. Şi mie îmi zâmbeşte aşa. Roşeşte.

— Şi sunteţi însurat? (Vrei doi soţi, cucoană?)

— Nu, nu sunt.

— Am o soră. E foarte...

— Doctore Otumu, aveţi aici reţetele.

El ridică ochii la mine, derutat de bruschеţea mea. Mai târziu îmi va spune cu blândeţe, cu aceeaşi blândeţe dintotdeauna, să nu mai întrerup pacienţii. Pentru că vin la spital să se vindece şi uneori nu doar la trup.

Roşu

Yinka îşi face unghiile – la biroul de la recepţie. Temi mă vede venind şi o înghionteşte. E un gest inutil, n-o să renunţe la făcutul unghiilor pentru că vin eu.

Yinka îmi semnalează cu un zâmbet că m-a văzut.

— Korede, ai nişte pantofi drăguţi foc!

— Mersi.

— Cred că originalii sunt foarte scumpi.

Temi se îneacă cu apa pe care o bea, dar n-am cum să muşc momeala. Vocea lui Tade îmi răsună încă în corp, liniştindu-mă aşa cum o liniştise pe fetiţă. O ignor şi mă întorc spre Temi.

— O să-mi iau pauza de prânz.

— Bine.

Urc la etajul al doilea cu mâncarea în mână şi bat la uşa cabinetului lui Tade, aşteptând să-mi dea voie să intru cu glasul lui profund. Gimpe îmi aruncă o privire şi un zâmbet insinuant. Refuz să mă uit în ochii ei – nu ştie nimic. Încerc să-mi stăpânesc emoţia şi mai bat o dată uşor în uşă.

— Intră.

Nu intru în cabinetul lui ca asistentă medicală. Ţin în mână o casoletă cu orez şi efo. Îmi dau seama că mirosul îi atrage atenţia de cum intru.

— Cu ce prilej îmi faci onoarea?

— Nu prea ieşiţi în pauza de prânz... aşa că m-am gândit să vă aduc eu prânzul.

Acceptă casoleta pe care i-o ofer şi se uită înăuntru.

— Tu ai făcut asta? Miroase fantastic!

— Poftim.

Îi dau o furculiţă şi atacă mâncarea. Închide ochii şi oftează, apoi îi deschide ca să-mi zâmbească.

— E... Korede... măiculiţă... o să fii o soţie nemaipomenită.

Sunt sigură că rânjetul de pe faţa mea n-ar încăpea într-o fotografie. Îl simt până-n vârful degetelor de la picioare.

— Va trebui să las restul pentru mai târziu, îmi spune el. Am raportul ăsta de terminat.

Mă ridic de la biroul unde mă aşezasem temporar şi-i promit că trec mai târziu pe la el.

— Korede, fără glumă, îţi mulţumesc. Eşti cea mai tare.

Recepţia e un spaţiu mare, încadrat de scări în spirală, cu un coridor care duce spre sălile de la parter şi la lifturi. Biroul asistentelor e lângă coridor, iar în faţa noastră sunt răsfirate câteva canapele, cu un televizor mare în faţă. În colţ e o cameră de joacă.

În sala de aşteptare e o femeie cu un copil care plânge şi pe care încearcă să-l potolească legănându-l înainte şi înapoi, dar copilul nu tace. E iritant pentru

alte persoane care aşteaptă în sală. Şi pentru mine e iritant. Mă îndrept spre ea cu celebra noastră jucărie zornăitoare, moment în care se deschide uşa de la intrare – Ayoola intră pe uşa spitalului şi toate capetele se întorc spre ea, rămânând întoarse. Eu mă opresc locului, cu jucăria în mână, încercând să pricep ce se întâmplă. Ayoola arată ca şi cum ar fi adus soarele cu ea. Poartă o rochie-cămaşă de un galben-aprins, care nu-i ascunde nici pe departe sânii generoşi. E încălțată cu nişte pantofi verzi cu barete, care o înalță atât cât are nevoie, şi ține în mână o poşetă mare, albă.

Îmi zâmbeşte şi se apropie de mine pe jumătate țopăind. Aud o voce de bărbat mormăind un „Fir-aş al naibii”.

— Ayoola, ce cauți aici?

— E ora prânzului!

— Şi?

Fără să-mi răspundă la întrebare, ea se îndreaptă plutind spre biroul asistentelor. Ele o privesc fix, iar ea le adresează zâmbetul ei de zile mari.

— Sunteți prietenele soră-mii?

Ele deschid gurile, apoi le închid la loc.

— Eşti sora lui Korede? chițăie Yinka.

O văd cum caută legătura, comparând fizicul Ayoolei cu al meu. Asemănări există – avem aceeaşi gură, aceiaşi ochi –, dar Ayoola seamănă cu o păpuşă Bratz, iar eu, cu un personaj de desene animate cu fața neagră. Yinka, probabil cea mai atrăgătoare angajată de la St Peter, cu nasul ei de îngeraş şi gura mare, devine aproape insignifiantă pe lângă Ayoola. Şi-şi dă seama

de asta – îşi răsuceşte pe degete coafura costisitoare şi se îndreaptă de spate.

— Ce parfum e ăsta? întreabă Temi. E ca... e foarte...

Ayoola se apleacă în faţă, şopteşte ceva la urechea lui Temi, apoi se îndreaptă.

— Rămâne între noi, da? îi face cu ochiul lui Temi, al cărei chip de obicei inexpresiv se luminează.

Mi-a ajuns. Mă apropii de birou.

Chiar în acel moment aud vocea lui Tade şi inima mi-o ia la goană. O înşfac pe Ayoola şi o trag spre ieşire.

— Hei!

— Trebuie să pleci!

— De ce? De ce eşti aşa de rea?

— Ce se întâmplă...?

Vocea lui Tade se stinge, iar sângele mi se răceşte în corp. Ayoola se eliberează din strânsoarea mea, dar nu contează; oricum, e prea târziu. Privirea lui se fixează asupra Ayoolei, iar ochii i se măresc. Îşi potriveşte halatul.

— Ce se întâmplă?

— Sunt sora lui Korede, anunţă ea.

El se uită la ea, apoi la mine, apoi din nou la ea.

— Nu ştiam că ai o soră.

Mi se adresează mie, dar a rămas cu ochii la ea.

— Cred că-i e ruşine cu mine, se îmbufnează Ayoola.

El îi zâmbeşte cu un zâmbet mărinimos.

— Sunt sigur că nu. Ar fi imposibil, nu? Scuză-mă, n-am reţinut cum te cheamă.

— Ayoola.

Ea întinde o mână, ca o regină către supuşi. El o ia şi o strânge delicat.

— Eu sunt Tade.

Şcoală (8)

N-aş putea pune degetul pe momentul exact când mi-am dat seama că Ayoola e frumoasă, iar eu... nu. Ştiu însă că mai întâi am devenit conştientă de propriile mele neajunsuri.

Liceul poate fi crud. Băieţii făceau liste cu fetele care aveau silueta în forma cifrei opt – ca o sticlă de Coca Cola – şi cu cele care aveau silueta în forma cifrei unu – ca un băţ. Făceau desene cu fetele, exagerându-le calităţile sau defectele, şi le afişau la avizierul şcolii, în văzul lumii. Cel puţin până când profesorii le dădeau jos, desprinzându-le din piuneze, dar lăsând mereu câte un petic lipit acolo, spre ciuda mea.

Pe mine mă desenau cu nişte buze de gorilă şi ochi pe lângă care toate celelalte trăsături nici nu se mai vedeau. Îmi spuneam că băieţii sunt proşti şi imaturi, aşa că nu contează că nu mă doresc. Nu contează dacă unii-şi închipuie că se pot folosi de vulnerabilitatea mea ca să mă manipuleze. Nu-mi păsa dacă li se părea că o să cedez mai uşor, pentru că nu prea aveam de unde alege.

După doi ani, mă călisem şi eram gata să-mi protejez sora, convinsă fiind că va avea şi ea parte de acelaşi tratament ca mine. Poate chiar mai rău. Avea să vină acasă plângând în fiecare zi, iar eu aveam s-o iau în braţe şi s-o consolez.

Se zvoneşte că ea fusese invitată în oraş încă din prima zi de către un băiat din clasele mari. Lucru fără

precedent. Băieții din clasa a douăsprezecea nu le băgau în seamă pe boboace, iar dacă se mai întâmpla, rareori încercau să oficializeze relația. Ea refuzase. Dar pentru mine, mesajul fusese răspicat.

Pat**ă** (9)

— M-am gândit şi eu să mâncăm împreună de prânz.

— Nu, ai vrut să ştii unde lucrez.

— Şi care-i problema, Korede? Lucrezi acolo de şase luni şi soră-ta n-a văzut niciodată cum arată locul!

Maică-mea e oripilată de chestia asta, aşa cum e de fiecare dată când i se pare că Ayoolei i se face o nedreptate.

Menajera aduce tocana de la bucătărie şi o pune pe masă. Ayoola se apleacă şi începe să-şi pună în farfurie. Până să ne servim şi noi, mama şi cu mine, ea deja a desfăcut amala[4] şi a înmuiat-o în supă.

Stăm la locurile noastre obişnuite de la masa noastră dreptunghiulară – mama şi cu mine în stânga, Ayoola în dreapta. Existase şi un scaun în capul mesei, dar l-am ars până n-a mai rămas nimic din el. Nu vorbim despre asta. Nu vorbim despre el.

— Îmi dai nişte *okro*[5], te rog?

Mama îi dă *okro.*

— Ayoola zicea că ai un doctor drăguț la serviciu.

---

[4] Un fel de turtă din făină de manioc.

[5] Bame.

Scap castronul cu *okro,* care se varsă pe masă – un lichid verde, vâscos, care pătrunde numaidecât în fața de masă cu motive florale.

— Korede!

Şterg cu o cârpă, dar abia dac-o aud la viteza cu care mi se-nvârtesc gândurile în cap.

Simt privirea Ayoolei asupra mea şi încerc să mă calmez. Menajera vine fuga din bucătărie, încercând să curețe pata cu apă. Apa se întinde, făcând ca pata să pară mai mare decât e.

Casă

Deasupra pianului la care nu cântă nimeni e atârnat un tablou.

Un tablou pe care îl comandase el – cu casa construită de el. (Ce rost are să ai un tablou cu casa în care locuieşti, atârnat chiar în casă?)

Când eram mică, mă duceam la tablou şi-mi doream să fiu în el. Îmi imaginam că în interiorul zidurilor pictate în acuarelă trăiesc versiunile noastre alternative. Visam că dincolo de gazonul verde, de coloanele albe şi de uşa masivă din stejar găseai veselie şi dragoste.

Pictorul adăugase chiar şi un câine care lătra la un copac; de parc-ar fi ştiut că avuseserăm şi noi câine. Cățeluşa comisese greşeala de a face pipi pe pantoful *lui.* De atunci n-am mai văzut-o niciodată. Şi totuşi, în tablou e un câine şi uneori îl aud cum latră.

Casa noastră nu va putea întrece niciodată în frumusețe tabloul cu un etern răsărit trandafiriu şi

frunze care nu se veştejesc niciodată. Tufişuri în nuanţe nepământene de galben şi violet ascund mare parte din parter. În tablou, pereţii exteriori au rămas albi, dar în realitate n-am reuşit să zugrăvim, şi pereţii ni s-au îngălbenit.

După moartea lui, am vândut din motive „practice" toate tablourile cumpărate de el – unul dintre motive fiind că aveam nevoie de bani gheaţă. N-a fost cine ştie ce pierdere. Dac-aş fi putut să scap şi de casă, aş fi făcut-o. Dar el construise din temelii casa noastră în stil sudist, deci nu plăteam chirie şi nici ipotecă. Aşa că în loc să ne mutăm într-un apartament mai mic, ne-am descurcat cum am putut cu cheltuielile de întreţinere ale locuinţei noastre somptuoase, încărcate de istorie.

În drumul meu din dormitor spre bucătărie, mai arunc o privire tabloului. Nu apar oameni în el, ceea ce nu-i rău. Dar dacă te uiţi mai cu atenţie, zăreşti o umbră la una dintre ferestre.

— Soră-ta nu vrea decât să stea pe lângă tine, să ştii. Eşti prietena ei cea mai bună, o aud pe mama, care vine lângă mine.

Vorbeşte în continuare despre Ayoola de parc-ar fi un copil şi nu o femeie căreia nu prea îi e dat s-audă cuvântul „nu".

— Ce strică dacă vine şi ea la tine la serviciu din când în când?

— Mamă, e un spital, nu un parc.

— Eh, am mai auzit noi. Prea te zgâieşti la tabloul ăla.

Mă uit în altă parte, preferând să privesc pianul.

Chiar ar fi trebuit să vindem şi pianul. Îmi plimb degetul pe el, lăsând o dâră în praf. Ea oftează şi se îndepărtează, pentru că ştie că nu voi avea odihnă până când pe pian nu va mai rămâne nici fir de praf. Mă duc la dulapul cu produse de curăţenie şi iau de-acolo nişte lavete. Bine-ar fi să pot şterge şi amintirile noastre odată cu praful.

Pauză (10)

— Nu mi-ai spus că ai o soră.

— Mm.

— Adică ştiu la ce şcoală ai fost şi cum îl chema pe primul tău prieten. Ştiu până şi că-ţi place să mănânci floricele de porumb cu sirop pe ele...

— Ar trebui să gustaţi la un moment dat, pe bune.

— ... dar nu ştiam că ai o soră.

— Ei, aţi aflat acum...

Mă întorc şi reumplu flacoanele de pe tava metalică. El scrie grăbit pe pagina din faţa lui. Oricât s-ar grăbi, Tade are acelaşi scris mare, cu bucle care leagă literele între ele. E ordonat şi citeţ. Scrijelitul pixului încetează, iar el îşi drege glasul.

— Are pe cineva?

Mă gândesc la Femi care doarme pe fundul oceanului, ciugulit de peşti.

— E într-o pauză.

— O pauză?

— Da. O vreme n-o să mai iasă cu nimeni.

— De ce?

— Relaţiile ei tind să se termine şi încă prost.

— Oh... bărbații pot fi nesimțiți.

Asta sună ciudat din gura unui bărbat, dar Tade a fost întotdeauna sensibil.

— Crezi că s-ar supăra dacă mi-ai da numărul ei de telefon?

Aşez cu grijă seringa înapoi pe tavă, ca să nu mă înțep din greşeală cu ea.

— Va trebui s-o întreb, îi răspund, deşi n-am de gând s-o întreb nimic pe Ayoola.

Dacă n-o mai vede, ea va aluneca în cotloanele îndepărtate ale minții lui ca un curent rece într-o zi altfel călduroasă.

Defect (12)

— Deci voi două aveți acelaşi tată şi aceeaşi mamă?

— Ți-a zis că e soră-mea.

— Dar e soră bună? Pare să aibă sânge amestecat.

Yinka începe să mă calce rău pe nervi. Partea tristă e că întrebările ei nu sunt cele mai enervante pe care le-am auzit la viața mea. La urma urmei, Ayoola e scundă – singurul ei defect, dacă ăsta poate fi considerat defect –, în timp ce eu am aproape un metru optzeci. Ayoola are o piele într-o nuanță plăcută, undeva între crem şi caramel, iar eu sunt de culoarea nucilor braziliene necurățate de coajă. Ea e făcută numai din rotunjimi, iar eu, din unghiuri ascuțite.

— L-ai anunțat pe doctorul Imo că e gata radiografia?

— Nu, am...

— Atunci eu zic să-l anunți.

Plec de lângă ea înainte să-mi servească o scuză completă. Assibi schimbă aşternuturile paturilor de la etajul doi, iar Mohammed flirtează cu Gimpe la trei. Stă aplecat spre ea, sprijinindu-se cu o mână de perete. Va trebui să şteargă locul respectiv. Niciunul nu mă vede – el stă cu spatele la mine, iar ea cu ochii în jos, acceptând laudele cu care probabil că el nu se zgârceşte. Ea nu i-o simți mirosul? Poate că nu – şi Gimpe împrăştie un miros acru.

— Soră Korede!

Clipesc. Cei doi nu mai sunt în fața mea. Se pare că stau de ceva timp în umbră. Temi mă priveşte, cu ochii lipsiți de orice expresie. Mă întreb de câte ori m-o fi strigat. E greu să-ți dai seama ce gândeşte, în lobul ei frontal nu prea pare să se întâmple mare lucru.

— Ce e?

— Soră-ta e jos.

— Poftim?

Nu aştept să repete afirmația şi nu aştept liftul, ci mă reped în jos pe scări, sărind câte două trepte deodată. Dar când ajung la recepție, nici urmă de Ayoola, iar eu răsuflu greu. Colegele mele au simțit, probabil, că prezența soră-mii aici mă întoarce pe dos; poate se țin de glume cu mine.

— Yinka, unde e soră-mea?

— Ayoola?

— Da. Altă soră n-am.

— De unde să ştiu eu? Până de curând nici n-am ştiut că ai o soră, din partea mea ați putea fi şi zece.

— Bine atunci, unde e?

— E în biroul doctorului Otumu.

Biroul lui Tade e chiar în fața liftului, așa că de fiecare dată când ajung la etajul al doilea, îmi vine să-i bat la ușă. Râsul Ayoolei vibrează pe coridor – are un râs zdravăn, profund și nestăpânit; râsul cuiva care n-are nicio grijă pe lume. Nu mai stau să bat la ușă.

— Oh! Bună, Korede. Scuză-mă că am furat-o pe sora ta. Înțeleg că aveți întâlnire la prânz.

Cuvintele lui se pierd; sunt prea preocupată să asimilez ce văd. El a hotărât să nu stea la birou, ci pe unul dintre cele două scaune din fața biroului. Ayoola stă cocoțată pe celălalt scaun. Tade și-a tras scaunul în fața ei, dar ca și cum nu i-ar fi fost de-ajuns, mai stă și aplecat în față, cu coatele în poală.

Ayoola poartă azi un maiou alb, fără spate. Are niște colanți roz-aprins și codițele strânse în vârful capului. Par grele, prea grele pentru ea, dar ține spatele drept. Are în mână telefonul lui, în care fără îndoială că și-a trecut numărul de telefon.

Mă privesc amândoi cu expresii total nevinovate.

— Ayoola, ți-am spus că nu pot să ies la prânz.

Tonul meu îl surprinde pe Tade. Se încruntă, dar nu spune nimic. E prea politicos pentru a întrerupe un tête-à-tête între surori.

— O, e în regulă, am vorbit cu Yinka și a zis că-ți ține ea locul.

— Nu trebuia să zică așa ceva, am o grămadă de treabă.

Ayoola se îmbufnează. Tade își drege glasul.

— Știi, *eu* unul încă nu mi-am luat pauza de prânz. Dacă te interesează, știu un loc simpatic aici, la colț.

Se referă la Saratobi. Au o friptură de te lingi pe degete. Eu l-am dus acolo a doua zi după ce descoperisem locul. S-a ținut şi Yinka după noi, dar n-a reuşit să-mi strice prânzul. Am aflat că el ține cu Arsenal şi că cochetase pe vremuri cu fotbalul profesionist. Am aflat că e singur la părinți. Am aflat că nu prea se omoară cu legumele. Sperasem ca într-o bună zi să repetăm experiența şi să aflu mai multe despre el.

Ayoola îi zâmbeşte radios.

— Sună excelent. Nu suport să mănânc singură.

Flapper (13)

Când intru în camera Ayoolei, o găsesc aşezată la masă, schițând un model nou pentru colecția ei de haine. Îşi prezintă propriile creații în rețelele sociale şi abia face față comenzilor primite. Sigur că mintea îți joacă feste – te uiți la o persoană frumoasă, cu un corp atrăgător, şi-ți închipui că poate vei arăta şi tu la fel de bine. Dacă vei combina lucrurile aşa cum trebuie şi vei alege accesoriile potrivite, poate-poate vei atrage la fel de multă atenție.

Codițele îi acoperă fața, dar nu trebuie s-o văd ca să-mi dau seama că-şi morfoleşte buza şi că încruntă din sprâncene. Masa e goală, în afară de instrumentele ei de desen şi trei sticle cu apă, dintre care una e aproape goală. Dar în rest, e o mare harababură – hainele ei sunt pe podea, se revarsă din dulapuri şi stau îngrămădite pe pat.

Culeg fusta de la picioarele mele şi o împăturesc.

— Ayoola.

— Ce e?

Nu se uită în jur şi nici nu înalță capul. Culeg alt articol de îmbrăcăminte.

— Aş vrea să nu mai vii la mine la serviciu.

De data asta, i-am atras atenția. Lasă jos creionul şi se răsuceşte spre mine, iar codițele se răsucesc odată cu ea.

— De ce?

— Pur şi simplu aş vrea să separ munca de viața de acasă.

— Bine.

Ridică din umeri şi se întoarce la model. De unde stau îmi dau seama că e o rochie gen *flapper,* în stilul anilor ’40.

— Şi aş vrea să nu mai vorbeşti cu Tade.

Se răsuceşte iar spre mine, înclinând capul într-o parte şi încruntându-se. E ciudat s-o văd încruntată – e ceva foarte rar la ea.

— De ce?

— Pur şi simplu nu cred că e rezonabil să încerci ceva cu el.

— Să nu-l rănesc?

— N-am zis asta.

Ea ezită, cântărindu-mi vorbele.

— Îți place de el?

— Chiar nu e relevant. Nu cred c-ar trebui să te vezi cu nimeni în momentul ăsta.

— Nu mă lua de parc-aş fi tipa aia, Cotton!

Numele mă surprinde; numele, ca şi faptul că Ayoola poate concepe că eu aş compara-o vreodată cu o femeie celebră pentru că şi-a omorât soții şi copiii[6].

— Nu făceam asta!

— Ți-am spus că n-am avut încotro. Ți-am spus.

— Eu zic că nu ți-ar strica o mică pauză.

— Dacă-l vrei pentru tine, spune şi gata.

Tace, ca să-mi lase timp să-l revendic.

— Să ştii că nu-i atât de diferit de ceilalți.

— La ce te referi?

— Nu e profund. Vrea doar o față drăguță. Niciunul nu vrea altceva.

— Nu-l cunoşti. E bun, sensibil şi...

— Vrei să ți-o dovedesc?

— Vreau doar să nu mai vorbeşti cu el, bine?

— Ei, nu întotdeauna căpătăm ce vrem.

Se roteşte cu scaunul şi-şi vede de treabă, deşi sigur aude că scot aburi pe urechi. Rămân acolo, uitând de mine, cufundată într-un amestec ciudat de furie şi autocompătimire.

---

[6] Mary Ann Cotton (1832-1873) – ucigaşă în serie britanică, bănuită că şi-ar fi omorât trei dintre cei patru soți şi 11 dintre cei 13 copii. Obişnuia să-şi ucidă victimele cu arsenic, în special pentru a încasa asigurarea. A fost condamnată şi spânzurată pentru uciderea unuia dintre fiii săi vitregi.

Rimel (14)

Mâna mea nu e sigură. Trebuie să ai mâna sigură când te machiezi, dar eu nu sunt obişnuită. Niciodată nu mi s-a părut prea important să-mi ascund imperfecțiunile. E ca atunci când dai cu odorizant de cameră după ce-ai fost la toaletă – până la urmă, miroase a căcat parfumat. Tot mai bine e să aprinzi o lumânare sau să foloseşti un difuzor de aromă.

Pe masa de lângă mine merge un videoclip de pe YouTube şi încerc să fac exact ce face fata din imagine; dar ce face ea şi ce fac eu... parcă nu prea seamănă. Dar nu mă las. Iau rimelul şi-mi dau cu el pe gene. Mi se lipesc într-o masă clisoasă. Încerc să le separ şi reuşesc să mă înnegresc pe degete. Când clipesc, las urme negre, cleioase pe fondul de ten. A durat ceva să-mi dau cu fond de ten şi nu vreau să mă mozolesc; mai întind puțin fond de ten, să nu se vadă.

După care îmi examinez opera în oglindă. Arăt altfel, dar dacă arăt mai bine... asta nu ştiu. Arăt altfel.

Pe măsuța de toaletă sunt aşezate obiectele de pus în geantă: două pachete de şervețele, o sticlă cu apă de 30 cl, o trusă de prim ajutor, un pachet de şervețele umede, un portofel, un tub cu cremă de mâini, un balsam de buze, un telefon, un tampon, un fluier anti-viol. Practic, articolele de bază din geanta oricărei femei. Aranjez obiectele în geanta mea de umăr şi ies din cameră, închizând cu grijă uşa în urma mea. Mama şi sora mea dorm încă, dar din bucătărie aud mişcările sfioase ale menajerei. Cobor la ea şi-mi oferă, ca de obicei, paharul meu cu suc de portocale, limetă, ananas

şi ghimbir. Nimic nu e mai înviorător pentru corp decât un suc de fructe.

Ies din casă la cinci fix. La 5.30 sunt la spital. E aşa o linişte la ora asta, încât îţi vine să vorbeşti în şoaptă. Las geanta la recepţie şi iau de pe raft registrul incidentelor, să văd dacă s-a întâmplat ceva notabil. Una dintre uşile din spatele meu se deschide cu un scârţâit şi în curând Chichi îşi face apariţia lângă mine.

Chichi a ieşit din tură, dar îşi mai face de lucru.

— Aha, te-ai machiat?

— Da.

— Cu ce ocazie?

— Aşa am avut chef...

— Miracolele se ţin lanţ, ţi-ai dat chiar şi cu fond de ten la greu!

Rezist impulsului de a scoate şerveţelele umede din geantă şi de a-mi şterge orice urmă de machiaj de pe faţă.

— Ţi-ai găsit iubit, *abi*?

— Ce?

— Mie poţi să-mi spui, sunt prietena ta.

Nu pot să-i spun, Chichi o să mă dea de gol încă înainte să termin ce-am de spus. Şi nu suntem prietene. Zâmbeşte, în speranţa că gestul mă va relaxa, dar e o expresie care nu se aşază firesc pe chipul ei. Are faţa plină de coşuri, chiar dacă a trecut de pubertate încă înainte ca eu să mă nasc, iar rujul roşu intens cu care s-a dat i-a pătruns în crăpăturile buzelor. Aş fi mai relaxată dacă mi-ar zâmbi Joker.

Tade soseşte la nouă dimineaţa. Încă nu şi-a pus halatul de medic şi-i ghicesc muşchii sub cămaşă,

încerc să nu mă zgâiesc la ei. Prima lui întrebare e: „Ce face Ayoola?” înainte întreba ce fac *eu*. Îi spun că face bine. Îmi scrutează chipul cu o expresie curioasă.

— Nu ştiam că te machiezi.

— Nici nu prea mă machiez, am vrut doar să încerc altceva... Ce părere aveţi?

Îmi cercetează încruntat chipul.

— Cred că-mi place mai mult fără. Ai o piele frumoasă, să ştii. Foarte fină.

Mi-a observat pielea...

Mă duc la toaletă să-mi curăţ machiajul, dar înlemnesc când o văd pe Yinka ţuguindu-şi buzele la oglindă. Fără zgomot, fac câţiva paşi înapoi, însă ea întoarce capul spre mine şi ridică o sprânceană.

— Ce faci?

— Nimic. Plec.

— Dar abia ai intrat...

Îşi mijeşte ochii, mirosind imediat ceva suspect, şi se apropie de mine. Văd exact momentul în care îşi dă seama că sunt machiată – buzele ei iau forma unui rânjet dispreţuitor.

— Ei, ca să vezi, nu se mai poartă „naturelul”.

— A fost doar un experiment.

— Un experiment de cucerire a inimii doctorului Tade?

— Nu! Sigur că nu!

— Te tachinam. Ştim amândouă că Ayoola şi Tade sunt făcuţi unul pentru altul. Sunt superbi împreună.

— Da. Exact.

Yinka îmi zâmbeşte, dar zâmbetul ei e batjocoritor. Trece pe lângă mine şi iese din baie, aşa că dau drumul

aerului pe care-l țineam în plămâni. Mă reped la chiuvetă, scot un şervețel umed din geantă şi-mi şterg machiajul. Apoi iau apă în căuşul palmei, ca să-mi spăl ce a mai rămas din machiaj şi lacrimi.

Orhidee (15)

Primim acasă un buchet de orhidee viu colorate. Pentru Ayoola. Ea se apleacă şi ia cartea de vizită aşezată printre flori. Zâmbeşte.

— E de la Tade.

Aşa o vede el? Ca pe o frumusețe exotică ce nu se va ofili niciodată?

Ea ia telefonul şi începe să scrie un mesaj. Rosteşte textul cu voce tare. „Dar. Îmi plac. Mai mult. Trandafirii."

Ar trebui s-o opresc, zău că ar trebui. Tade e genul de om foarte atent la tot ce face. Mi-l şi închipui într-o florărie, examinând buchet după buchet, luând o decizie în cunoştință de cauză. Aleg o vază din colecția noastră şi pun florile pe masa din mijloc. Livingul e într-o nuanță sobră de crem, iar florile înveselesc camera. „Trimite".

Va fi şocat de textul ei, dezamăgit şi jignit. Dar va înțelege că ea nu i se potriveşte şi va da înapoi.

Numai că la prânz primim acasă un buchet spectaculos de trandafiri. Nu sunt florile deja veştede pe care le văd de obicei – florile astea par o explozie de viață. Îmi taie răsuflarea.

Mama intră în cameră, iar florile îi atrag atenția.

— De la cine sunt astea?

— Tade, îmi aud propriul răspuns, chiar dacă Ayoola nu e de față şi încă nu m-am uitat pe cartea de vizită.

— Doctorul?

— Da.

Mama zâmbeşte – deja alege *aso ebi*[7] şi întocmeşte lista invitaților. O las acolo cu florile şi mă retrag în camera mea. Dormitorul meu n-a părut niciodată atât de lipsit de flori ca acum.

Când se întoarce Ayoola, pipăie trandafirii, le face o poză şi dă s-o posteze, dar îi mai amintesc o dată că iubitul ei a dispărut şi ar trebui să țină doliu. Ea se îmbufnează.

— Cât timp să mai postez chestii plicticoase şi triste?

— Nu trebuie să postezi nimic.

— Şi totuşi, până când?

— Cam un an, aş zice.

— Cred că glumeşti.

— Dacă nici măcar atât nu poți, o să pari un om de nimic, asta-n cel mai bun caz.

Se uită la mine scrutător, să se lămurească dacă i-am spus că asta e – un om de nimic.

De la o vreme, nu mai ştiu ce să gândesc şi nici măcar cum să gândesc.

*

Nu pot să dorm. Stau în pat şi mă întorc de pe spate pe o parte, de pe o parte cu fața în sus. Apoi dau drumul aerului condiționat, dar iar îl opresc. Până la urmă, mă ridic şi ies din cameră. Mă duc în living,

---

[7] Îmbrăcăminte festivă pentru diverse evenimente în familie, inclusiv nunți.

unde florile par să sfideze întunericul. Mai întâi mă apropii de trandafiri şi ating petalele, apoi rup una. Apoi încă una şi încă una. Timpul trece încet, iar eu stau acolo, în cămaşă de noapte, şi rup floare după floare, până când toate petalele zac împrăştiate la picioarele mele.

Calc peste ele şi mă îndrept spre orhidee. Mă doare durerea lor, dar simt că n-am de ales.

De dimineaţă, aud ţipătul mamei. Îmi pătrunde în vis, smulgându-mă din el. Ies din camera mea şi mă îndrept spre zgomot. Uşa camerei Ayoolei se deschide şi o aud venind în urma mea. Simt că-mi dă târcoale o durere de cap. Azi-noapte am făcut praf un buchet de flori splendid, iar mama stă acum în faţa rămăşiţelor, convinsă că cineva ne-a spart casa.

— Tu ai fost, *abi*? o întreabă ea pe menajeră.

— Nu, *ma.* N-aş face aşa ceva, *ma.*

— Atunci cum a fost posibil?

Dacă nu spun ceva mai repede, mama o să decidă că a fost menajera şi o s-o concedieze. Până la urmă, cine altcineva să fie? Tot restul pare neatins.

— Eu am fost.

Cuvintele sunt ale Ayoolei, nu ale mele.

— Dar... de ce să...

— Ne-am certat azi-noapte. Tade şi cu mine. M-a sfidat. Aşa că le-am făcut praf. Ar fi trebuit să le arunc. Îmi pare rău.

Ştie. Ayoola ştie că eu am fost. Rămân cu capul în jos, privind petalele de pe podea. De ce le-oi fi lăsat acolo? Nu suport dezordinea. Mama clatină din cap, încercând să înţeleagă.

— Sper că... ți-ai cerut scuze de la el.

— Da, ne-am împăcat.

Menajera se duce să aducă o mătură, ca să înlăture rămăşiţele furiei mele.

Nu discut cu Ayoola despre cele întâmplate.

Tata

Într-o zi s-a aplecat asupra mea, scuipând ca toţii dracii. S-a întins după baston şi s-a prăvălit. Eu m-am ridicat uşurel, iar Ayoola s-a apropiat cu grijă. Pentru prima oară eram mai înalte ca el şi l-am privit. Am privit cum se scurge viaţa din el. Într-un sfârşit, am trezit-o pe mama din somnul provocat de medicamente şi i-am spus că totul s-a terminat.

De atunci au trecut zece ani şi se presupune că ar trebui să marcăm momentul, să dăm o petrecere în onoarea lui. Altfel, ne-am atrage întrebări la care nu putem răspunde. Şi suntem cât se poate de pedante când îi minţim pe ceilalţi.

— Am putea face ceva acasă, propune mama.

Tuşa Taiwo clatină din cap.

— Nu, e prea meschin. Fratele meu merită o festivitate fastuoasă.

Sunt sigură că are parte de fast în iad. Ayoola dă ochii peste cap şi-şi vede de guma ei de mestecat, fără să contribuie la conversaţie. Din când în când, tuşa Taiwo îi aruncă o privire îngrijorată.

— Tu unde ai vrea să fie, tuşă?

— E un loc foarte drăguţ în Lekki.

Când spune numele locului, mi se taie respirația. Suma cu care s-a oferit ea să contribuie abia acoperă jumătate din costul de închiriere. Se aşteaptă, bineînțeles, să ne servim din banii lăsați de el, pentru ca ea să se fudulească, să se dea mare la prietenii ei şi să bea şampanie gârlă. Dar mama ține la aparențe, aşa că e de acord. Mulțumită, tuşa Taiwo se lasă pe spate pe canapea.

— Aşa, şi voi două aveți pe cineva?

— Ayoola iese cu un doctor! anunță mama.

— Ah, minunat. Vă cam trece vremea şi e concurență serioasă. Fete care nu glumesc. Unele chiar le suflă altora soții!

Tuşa Taiwo e una dintre femeile astea – e căsătorită cu un fost guvernator care era însurat când l-a cunoscut. E o femeie curioasă, ne vizitează de fiecare dată când vine în țară, aparent insensibilă la antipatia şi dezgustul nostru față de ea. Ea n-a avut niciodată copii şi ne-a spus de nenumărate ori că ne consideră ca pe nişte fiice. O considerație pe care noi nici vorbă s-o împărtăşim.

— Ajută-mă şi mai zi-le şi tu. Parc-ar vrea să stea în casa asta pentru totdeauna.

— Bărbatul e foarte nestatornic, să ştiți. Dați-i ce vrea şi o să facă orice pentru voi. Aveți grijă de păr, să fie lung şi lucios, sau investiți în nişte bucle de calitate. Faceți-i de mâncare şi trimiteți-i mâncarea acasă sau la birou. Gâdilați-l la ego de față cu prietenii lui şi purtați-vă frumos cu ei de dragul lui. Îngenunchează în fața părinților lui şi sunați-i la ocaziile importante. Dacă

faceți lucrurile astea, o să vă pună inelul pe deget repede, repejor.

— Foarte bune sfaturi.

Bineînțeles că n-o ascultăm niciuna. Ayoola n-a avut niciodată nevoie de ajutor la capitolul bărbați, iar eu am atâta minte încât să nu iau de bun ce-mi spune o persoană ca tușa Taiwo, care a demonstrat la vremea ei cât de prost stă cu busola morală.

Brățară (17)

Tade vine s-o ia vineri la ora șapte. El e punctual, dar bineînțeles că Ayoola nu e. De altfel, nici măcar n-a făcut duș, stă întinsă pe pat și râde la clipuri cu pisici cântărețe.

— A venit Tade.

— A ajuns prea devreme.

— E trecut de șapte.

— Oh!

Dar nici nu se clintește. Cobor iar, ca să-i spun lui Tade că se pregătește.

— Nicio problemă, nu ne grăbim.

Mama stă în fața lui, cu un zâmbet pe tot chipul, iar eu mă așez pe canapea, lângă ea.

— Ce ziceați?

— Da, sunt pasionat de imobiliare. Construiesc împreună cu vărul meu un bloc de apartamente în Ibeju Lekki. E greu, dar suntem foarte entuziasmați.

— Sigur, sigur, răspunde ea, calculându-i averea. Korede, servește-l cu ceva pe musafirul nostru.

— Ce-ați dori? Prăjitură? Biscuiți? Vin? Ceai?

— N-aş vrea să te deranjezi...

— Adu de toate şi gata, Korede.

Aşa că mă ridic şi mă duc la bucătărie, unde menajera se uită la *Tinsel*[8]. Când mă vede, sare în picioare şi mă ajută să încropesc o tavă cu delicatese. Când mă întorc cu bunătăţile, Ayoola tot nu şi-a făcut apariţia.

— E delicioasă, exclamă el după ce gustă din prăjitură. Cine a făcut-o?

— Ayoola, se grăbeşte să răspundă mama, aruncându-mi o privire ameninţătoare.

E o minciună stupidă. E o prăjitură răsturnată cu ananas, dulce şi moale, iar Ayoola n-ar fi în stare să prăjească un ou nici măcar ca să-şi salveze pielea. Nu prea vine la bucătărie decât ca să scotocească după ceva de ronţăit.

— Oau, face el.

Răspunsul îl încântă, iar stomacul meu protestează. Îmi înăbuş impulsul de a-i spune că prăjitura e făcută de *mine.*

Eu o văd prima, pentru că sunt cu faţa spre scări. El îşi răsuceşte corpul şi-l aud cum trage aer în piept. Ayoola se opreşte unde e, lăsându-se admirată. Poartă rochia *flapper* pe care o schiţase în urmă cu câteva săptămâni. E aurie şi se asortează minunat cu pielea ei. Şi-a împletit codiţele într-o singură coadă lungă, pe care o poartă pe umărul drept, şi şi-a pus tocuri atât de înalte, încât mă mir că nu s-a dat încă de-a dura pe scări.

---

[8] Serial nigerian de tip *soap opera.*

Tade se ridică încet şi se apropie de scară. Scoate din buzunarul interior al hainei o cutie lungă, de catifea.

— Eşti superbă... asta e pentru tine.

Ayoola ia cadoul şi-l deschide, zâmbeşte şi ni-l arată mamei şi mie. E o brățară de aur.

Timp

#FemiDurandadispărut a fost detronat de #Jollofnigeriansaujollofkenyan şi de #TomişiKofeppentru totdeauna. Nu e vina lor, jumătate dintre cei care postau despre el nu-l cunoşteau, de fapt, şi nimeni n-avea informații – nu fusese văzut, nu-l răpise nicio bandă, nu se ştia nimic despre vreo afacere dubioasă. Şi avea aproape 30 de ani, nu era un copil. Am citit nişte comentarii, unii spun că probabil se plictisise şi plecase din Lagos. Alții îşi dau cu părerea că poate s-a sinucis.

În efortul de a păstra viu interesul pentru Femi, sora lui a început să-i publice poeziile. Nu mă pot abține şi le citesc, era foarte talentat.

Am găsit liniştea
În brațele tale;
Nimicul pe care-l caut
Zilnic
Tu eşti goală
Şi eu sunt plin cu totul.
Mă înec cu totul.

Mă întreb dacă poezia asta e despre ea. Dac-ar fi ştiut el...

— La ce te uiți?

— Mai spune-mi o dată ce s-a întâmplat cu Femi.

— De ce?

— Haide, fă-mi favoarea asta.

— Nu vreau să vorbesc despre asta. Îmi face rău să mă gândesc.

— Ai zis că a încercat să te violeze.

— Da.

— Adică te-a prins?

— Da.

— Şi ai încercat să fugi?

— Da.

— Dar... avea o rană de cuțit în spate.

Ea tace.

— Ascultă, mi-a fost frică şi după aia am văzut roşu în fața ochilor. Nu ştiu. Dac-aş putea, aş şterge ce-am făcut. Aş şterge tot.

Pacientul

— Vreau s-o cred. Vreau să cred c-a fost legitimă apărare... Adică, prima oară m-am înfuriat. Eram convinsă că Somto o meritase. Era atât de... slinos – tot timpul îşi lingea buzele, tot timpul o atingea. O dată l-am prins scărpinându-se acolo jos, să ştii.

Muhtar nu se clinteşte. Mi-l închipui răspunzând că nu e interzis prin lege să te scarpini la boaşe.

— Nu, sigur că nu. Dar se potriveşte cu personajul, adică el fiind în general soios şi împuțit, am crezut fără

probleme acuzațiile ei. Până şi Peter era... dubios. Zicea că face „afaceri” şi întotdeauna îți răspundea la întrebări tot cu o întrebare.

Mă las pe spate şi închid ochii.

— Nimeni nu suportă chestia asta. Dar Femi... era diferit.

Muhtar se întreabă cât de diferit putea fi. La urma urmei, părea să fi fost obsedat de fizicul Ayoolei.

— Toată lumea e obsedată de fizicul ei...

Îmi răspunde că el nu şi râd.

— Tu nici măcar n-ai văzut-o vreodată.

Uşa se deschide şi sar în picioare. Tade intră în cameră.

— Ştiam eu că te găsesc aici. Chiar ții la pacientul ăsta.

— Familia lui nu-l mai vizitează atât de des ca la început.

— Da, e trist. Dar presupun că e firesc. Cică a fost profesor.

— Este.

— Cum?

— Este. Ați zis că a fost. La trecut. Nu e mort. Cel puțin nu încă.

— Ah! Da. Greşeala mea. Scuze.

— Ziceați că mă căutați?

— Nu... nu mai ştiu nimic de Ayoola.

Mă aşez la loc pe scaun.

— Am sunat-o de câteva ori. Nu răspunde.

Recunosc că mă simt oarecum stânjenită. Nu i-am spus lui Muhtar despre Ayoola şi Tade şi simt acut mila

lui. Chiar dacă el nu e, de fapt, capabil de milă sau să emită păreri pe acest subiect, simt cum mă înroşesc.

— Nu prea se omoară cu sunatul.

— Asta ştiu. Dar de data asta e altceva. N-am mai vorbit cu ea de două săptămâni... Poți să vorbeşti tu cu ea din partea mea? Întreab-o cu ce am greşit.

— Prefer să nu mă amestec...

— Te rog, fă asta pentru mine.

Se apleacă şi-mi ia mâna, şi-o apropie de inimă şi o ține acolo.

— Te rog.

Încerc să-mi recapăt suflul, aşa că dau din cap, iar el îmi dă drumul.

— Mulțumesc. Îți rămân dator.

Şi cu asta, ne lasă pe mine şi pe Muhtar cu treburile noastre. Nu mai întârzii nici eu prea mult în camera lui Muhtar.

Curăţenie (20)

Familia lui Femi trimite la el acasă o persoană pentru curățenie, ca ordinea să fie restabilită, iar ei să-şi poată vedea de viață, probabil. Dar persoana venită la curățenie găseşte un şervet plin de sânge pe canapea. Totul ajunge pe Instagram, pentru ca lumea să vadă că orice s-ar fi întâmplat cu Femi nu i se întâmplase de bunăvoie. Familia cere iar răspunsuri.

Ayoola îmi spune că e posibil să se fi aşezat acolo, să fi pus şervetul pe canapea ca să n-o păteze şi să fi uitat de el...

— Nu-i nimic, dacă mă întreabă, o să le zic că i-a curs sânge din nas şi gata.

Stă aşezată în faţa măsuţei de toaletă, îngrijindu-şi codiţele, iar eu stau în picioare în spatele ei, în partea din stânga, încleştându-mi şi descleştându-mi pumnii.

— Ayoola, dacă ajungi la închisoare...

— Doar vinovaţii ajung la închisoare.

— În primul rând că nu-i adevărat. În al doilea rând, ai omorât un om.

— Ca să-mi apăr onoarea. Judecătorul o să-nţeleagă, nu? mă întreabă ea în timp ce-şi tamponează obrajii cu fard.

Dar o înţeleg. Ea trăieşte într-o lume în care totul decurge întotdeauna după bunul ei plac. E o lege la fel de certă ca legea gravitaţiei.

Ies din camera ei şi mă aşez pe scări, cu fruntea sprijinită de perete. Îmi simt capul de parcă în şi pe lângă creierul meu s-ar produce mici fulgere. Peretele ar trebui să fie rece, dar e o zi călduroasă, aşa că nu-mi aduce nicio alinare să-mi reazem capul de el.

Muhtar e la spital şi n-am cui să împărtăşesc fricile mele. Pentru a milioana oară îmi imaginez cum ar fi să-i spun mamei adevărul:

— *Ma...*

— *Hmmm.*

— *Aş vrea să discutăm despre Ayoola.*

— *Iar vă certaţi?*

— *Nu, ma. Eu... a fost un incident cu, ăă, Femi.*

— *Băiatul ăla care a dispărut?*

— *Păi, n-a dispărut. E mort.*

— *Hei!* Shanu fu wa o!!!

— Da... ăă... dar stai să vezi... Ayoola l-a omorât.

— Ce te-a apucat? De ce dai vina pe sora ta?

— Ea m-a sunat. L-am văzut... i-am văzut cadavrul, am văzut sângele.

— Taci din gură! Ți se pare normal să glumeşti cu chestii din astea?

— Mamă... eu doar...

— Am zis să taci. Ayoola e un copil frumos, cu un temperament minunat... Asta e? De-aia spui mizeriile astea, din gelozie?

— Da, da, probabil că da.

Nu, n-are niciun sens s-o amestec pe mama. Ar muri sau ar nega. Ar nega chiar şi dacă ea ar fi cea chemată să îngroape mortul. Cel mai groaznic ar fi dac-ar găsi ea o cale să arunce vina asupra mea, pe motiv că sunt sora mai mare şi răspund de Ayoola.

Aşa a fost întotdeauna. Ayoola spărgea un geam, iar eu trăgeam ponoasele pentru că fusesem de față şi n-o împiedicasem. Ayoola rămânea corigentă la o materie şi eu eram învinuită că n-o îndrumasem. Ayoola lua un măr şi ieşea cu el din magazin fără să plătească, iar eu eram certată c-o lăsasem să rabde de foame.

M-am tot întrebat ce s-ar întâmpla dacă Ayoola ar fi prinsă, dacă o dată în viață ar răspunde pentru faptele ei. Mi-o închipui bâjbâind după o soluție salvatoare, dar fiind declarată vinovată. Gândul mă încălzeşte, iar fulgerele se domolesc. Însă alung acest gând. Nu vreau ca soră-mea să putrezească în închisoare şi în afară de asta, cum Ayoola e Ayoola, probabil că ar convinge instanța că e nevinovată, că victimele poartă vina pentru faptele ei şi că acționase aşa cum ar fi făcut

orice persoană rațională şi superbă în acele împrejurări.

— Doamnă?

Ridic ochii – în fața mea stă menajera. Are în mână un pahar cu apă. Îl iau şi mi-l lipesc de frunte. Apa e rece ca gheața şi închid ochii, oftând. Îi mulțumesc, iar ea pleacă la fel de neauzită cum venise.

În cap îmi răsună un bubuit, un bubuit intens, înnebunit. Gem şi închid ochii. Stau întinsă în pat, îmbrăcată din cap până-n picioare, e întuneric, iar bubuitul vine de la uşă şi nu din capul meu. Mă ridic, luptându-mă cu efectele încă puternice ale medicamentului pe care l-am luat. Mă duc la uşă şi descui, iar Ayoola dă buzna pe lângă mine.

— Căcat, căcat, căcat. Ne-au văzut!

— Ce?

— Uite!

Ayoola îmi vâră telefonul în față şi i-l iau din mână. E pe Snapchat şi mă uit la o filmare cu fața şi umerii surorii lui Femi în cadru. E machiată impecabil, dar are o expresie sumbră. Spune aşa:

— Oameni buni, un vecin a luat legătura cu noi. N-a zis nimic până acum pentru că nu i s-a părut important, dar acum că a auzit de sânge, vrea să ne spună tot ce ştie. Zice că în noaptea respectivă, a văzut două femei ieşind din apartamentul fratelui meu. Două! Nu le-a văzut prea bine, dar e destul de sigur că una era Ayoola – tipa cu care se vedea fratele meu. Ayoola nu ne-a spus de cealaltă femeie care era cu ea... de ce-ar minți?

Simt un fior străbătându-mă de sus până jos.

— Ştii ceva? Am găsit!

— Ce-ai găsit?

— O să le spunem că te culcai cu el fără ştirea mea.

— Ce?!

— Că eu am venit şi v-am surprins, şi am terminat-o cu el, iar tu ai plecat odată cu mine. Dar n-am zis nimic pen' că n-am vrut să vorbesc de rău pe unul care...

— Eşti incredibilă.

— Ascultă, ştiu că asta te pune pe tine într-o lumină proastă, dar tot e mai bine decât alternativa.

Clatin din cap, îi întind telefonul şi-i deschid uşa să iasă.

— Bine. Bine... ce-ar fi să spunem c-ai venit şi tu pen' că te-a chemat el să mijloceşti între noi? Eu voiam s-o terminăm şi el s-a gândit că tu mă poți convinge să nu fac asta...

— Sau... poate că el voia s-o termine cu *tine* şi *tu* te-ai gândit c-aş putea mijloci între voi, numai că *ție* ți-a fost prea jenă să recunoşti.

Ayoola îşi muşcă buzele.

— Ar crede lumea aşa ceva?

Puțin îmi pasă mie ce crede lumea. Nu vreau decât să iasă din camera mea.

Întrebări (21)

Poliția e trimisă s-o ia la întrebări. S-ar zice că familia lui Femi s-a săturat să se poarte cu mănuşi. Polițiştii vin la noi acasă, iar mama mă trimite să aduc prăjitură.

După câteva minute, stăm toate trei la masă, împreună cu cei doi polițişti. Ei mănâncă prăjitură şi

beau Cola, scuipând firimituri din delicatesă în timp ce rostesc întrebările.

— Deci v-a invitat la el acasă?

— Da.

— Apoi a venit şi sora dumneavoastră?

— Mmm... îhâmm.

— Da sau nu, *ma.*

— Da.

Am învăţat-o să răspundă scurt şi la obiect, să evite minciuna pe cât posibil şi să-i privească în ochi. Se descurcă foarte bine la partea cu privitul în ochi. Mi s-a părut că unul dintre poliţişti a roşit.

— De cât timp vă întâlneaţi, *ma*?

— De o lună.

— Nu e prea mult.

Ea nu răspunde şi încerc un sentiment de mândrie.

— Dar voia să se despartă de dumneavoastră?

— Mmm îhâmm.

— El – voia – să – se despartă – de – dumneavoastră. *Abi,* nu cumva e invers?

Mă întreb dacă nu cumva Ayoola avusese dreptate, că uitasem, furioasă cum eram, cât de improbabil era ca un bărbat s-o părăsească pe ea de bunăvoie. Chiar şi acum, pălim cu toţii pe lângă ea, deşi e îmbrăcată simplu – o bluză gri şi pantaloni bleumarin. În afară de sprâncenele conturate, e nemachiată şi nu poartă bijuterii, dar arată chiar şi mai tânără şi mai proaspătă. Din când în când le zâmbeşte poliţiştilor, arătându-şi gropiţele adânci.

Îmi dreg glasul, sperând ca Ayoola să priceapă mesajul.

— Contează cine voia să-i pună punct?

— *Ma,* dacă dumneavoastră aţi vrut să-i puneţi punct, trebuie să ştim.

Ea oftează şi-şi frământă mâinile.

— Ţineam la el, dar chiar nu era genul meu...

— Care-i genul dumneavoastră, *ma*? întreabă unul dintre ei.

— Deci sora dumneavoastră a venit să medieze problema? se grăbeşte să adauge celălalt.

— Da. A venit să ajute.

— Şi a reuşit?

— Ce anume?

— Să ajute? V-aţi împăcat?

— Nu... s-a terminat.

— Deci dumneavoastră şi sora dumneavoastră aţi plecat amândouă şi l-aţi lăsat acolo.

— Mmm.

— Da sau nu?

— V-a răspuns, *na*, se interpune mama.

Simt din nou o durere de cap planând asupra mea. Ayoola zâmbeşte iar cu blândeţe.

— Lasă, mamă, îşi fac şi ei datoria. Răspunsul e da.

— Mulţumim, *ma.* Ce făcea când v-aţi despărţit de el?

Ayoola îşi muşcă buzele şi-şi ridică ochii spre dreapta:

— Ne-a dus până la uşă şi a încuiat în urma noastră.

— Era furios?

— Nu. Resemnat.

— Resemnat, *ma*?

— Adică acceptase că n-are cum să iasă nimic între noi doi.

— Domnişoară Korede, sunteți de acord cu această opinie? Domnul Durând şi-a acceptat într-adevăr soarta?

Îmi aduc aminte de cadavrul pe jumătate zăcând, pe jumătate şezând pe podeaua băii, şi de sânge. Mă îndoiesc că avusese timp măcar să-şi dea seama care-i va fi soarta, darămite s-o mai şi accepte.

— Îmi închipui că era nemulțumit. Dar n-avea cum s-o convingă să se răzgândească.

— Apoi ați plecat amândouă acasă cu maşina?

— Da.

— Cu aceeaşi maşină?

— Da.

— Maşina domnişoarei Korede?

— Da.

— Cum ați ajuns acolo, domnişoară Ayoola?

— Nu-mi place să conduc, am luat un Uber.

Încuviințează amândoi din cap.

— Putem vedea maşina dumneavoastră, domnişoară Korede?

— De ce? întreabă mama.

— Vrem doar să ne asigurăm că am acoperit tot terenul.

— De ce să ne supuneți la aşa ceva? Fetele mele n-au greşit cu nimic!

— *Ma,* aruncăm şi noi o privire rapidă...

— Am fost suficient de cooperante. Vă rog să plecați.

— *Ma,* dacă n-avem încotro, ne întoarcem cu hârtiile necesare.

Aş spune ceva, dar nu-mi ies cuvintele pe gură. Mă gândesc la sângele din portbagaj.

— Am zis să plecați.

Cei doi se ridică, scârțâind cu scaunele pe podeaua de marmură, şi se îndreaptă spre uşă. O salută pe Ayoola înclinând scurt din cap şi ies din casă.

— Vă vine să credeți ce imbecili?

Nici eu, nici Ayoola nu răspundem. Amândouă ne gândim ce opțiuni avem.

Sânge

Se întorc a doua zi şi iau maşina – un Ford Focus argintiu. Stăm toate trei în picioare în fața uşii, cu brațele încrucişate, şi ne uităm la ei cum urcă în maşină şi pleacă.

Mă întorc spre Ayoola.

— Iau maşina ta ca să mă duc la serviciu.

— Dar dacă am nevoie să ajung undeva în timpul zilei? se încruntă Ayoola.

— Poți să iei un Uber.

— Korede, începe mama cu prudență, deşi fața mea a căpătat deja o expresie furioasă, de ce nu iei maşina mea?

— N-am chef de schimbat viteze. E foarte bună maşina Ayoolei.

Intru înapoi în casă, nelăsându-le timp să-mi răspundă. Am mâinile reci, aşa că mi le frec de blugi.

Am curățat maşina aia, am curățat-o până i-am scos sufletul. N-au cum să găsească nicio picătură de sânge, dacă nu cumva sângerează ei în timpul căutărilor. Ayoola îmi bate la uşă, apoi intră.

— Eşti supărată pe mine?

— Nu.

— Mie aşa mi se pare.

— Nu-mi place să rămân fără maşină, asta-i chestia.

— Şi e vina mea.

— Nu. E vina lui Femi că mi-a umplut portbagajul de sânge.

Ea oftează şi se aşază pe patul meu, fără să ia în seamă expresia mea care spune „cară-te”.

— Să ştii că nu eşti singura care suferă. Te porți de parcă toată chestia asta mare ar apăsa asupra ta, dar şi eu îmi fac probleme.

— Zău? Că ieri cântai „I Believe I Can Fly”.

— E un cântec ca lumea, spune Ayoola, ridicând din umeri.

Îmi vine să urlu, dar mă abțin. Problema e că ea îmi aminteşte tot mai mult de el. El, care putea face un lucru rău, pentru ca imediat după să devină un cetățean model. Ca şi cum lucrul rău nu s-ar fi întâmplat. Dar poate că şi eu am asta în mine. Sângele lui e şi al meu, şi al ei, sângele ei e şi al meu, iar sângele meu e şi al ei.

Tata (23)

Ayoola şi cu mine suntem îmbrăcate în *aso ebi,* la astfel de evenimente se poartă tradițional ținute Ankara de acelaşi fel. Ea le-a ales – compleuri într-un violet intens. El nu suporta culoarea violet, aşa că alegerea ei e perfectă. În plus, ambele ținute sunt creațiile ei – a mea e o rochie în stil sirenă, care-mi avantajează statura înaltă, iar a ei i se mulează perfect pe toate

rotunjimile. Purtăm şi ochelari de soare, ca să nu se vadă că avem ochii uscați.

Mama plânge în biserică, adusă de spate. Hohoteşte atât de tare şi de zgomotos, încât se scutură din tot corpul. Mă întreb la ce se gândeşte de şi-a provocat acele lacrimi – la propria ei fragilitate? La moartea Ayoolei? Sau poate că-şi aminteşte ce ne-a făcut el, ei şi nouă.

Arunc o privire prin biserică şi-l văd pe Tade care-şi caută un loc unde să se aşeze.

— Tu l-ai invitat? şuier printre dinți.

— Ți-am zis deja. S-a invitat singur.

— Căcat.

— Care-i problema? Ai zis să mă port frumos cu el.

— Am zis să lămureşti situația. N-am zis să-l bagi şi mai mult în chestia asta.

Mama mă ciupeşte şi-mi țin gura, dar corpul îmi tremură. Cineva îmi pune mâna pe umăr, crezând că sunt copleşită de durere. Poate că sunt, dar nu e durerea la care se gândesc ei.

— Să închidem ochii şi să ne amintim de acest om, pentru că anii pe care i-a petrecut printre noi au fost un dar de la Dumnezeu.

Vocea preotului e joasă şi solemnă, se ridică şi coboară cu efect. Lui îi e uşor să spună lucrurile astea pentru că nu l-a cunoscut. Nimeni nu l-a cunoscut cu adevărat. Ca să-l înțelegi, trebuia să pătrunzi în cele mai întunecoase cotloane ale sufletului omenesc.

Închid ochii şi mormăi cuvinte de mulțumire. Ayoola îmi caută mâna şi i-o iau. O strâng delicat, ajutând-o să-şi înăbuşe emoțiile care amenință s-o dărâme.

Slujba s-a încheiat. Lumea vine şi ne îmbrăţişează, urându-ne de bine. O fată se apropie de mine şi mă strânge în braţe, fără să-mi mai dea drumul, îmi spune în şoaptă:

— Tatăl tău a fost un om extraordinar. Mereu mă suna să vadă ce mai fac şi m-a ajutat cu banii de şcoală...

Mă simt tentată s-o informez că tata avea mai multe amante în tot felul de universităţi din Lagos. Le-am pierdut şirul de mult. La un moment dat mi-a spus că trebuie să hrăneşti vaca înainte s-o tai – ăsta-i cursul vieţii. Fata e cam de vârsta mea.

Îi răspund doar:

— Da, a plătit multe taxe şcolare.

Ea îmi zâmbeşte, îmi mulţumeşte şi-şi vede de drum.

Recepţia e aşa cum era de aşteptat – câţiva cunoscuţi, o mare de oameni pe care nu-i ţinem minte, dar cărora totuşi le zâmbim.

Tuşa Taiwo e pe ringul de dans, demonstrând că stăpâneşte cele mai noi figuri. Ayoola e înconjurată de trei tipi care se luptă pentru atenţia ei. Tade a plecat deja, iar tipii speră să-i ia locul definitiv. Îmi desprind privirea de ea şi-mi sorb Chapman-ul.

Maga (24)

— Mătuşică, te caută un bărbat.

Ayoola se uită la un film pe laptopul ei – la mine-n cameră. Ar putea să vadă filmul în camera ei, dar face ce face şi tot în camera mea ajunge. Îşi înalţă capul şi se întoarce ca să se uite la menajeră.

— Cine e?

— Nu-l cunosc, *ma.*

Ayoola oftează, iar eu mă ridic, curioasă. O urmez afară din cameră. Domnul stă pe canapea şi-mi dau seama de unde sunt că nu e Tade. Ţine în mână un buchet de trandafiri.

— Gboyega!

Ea se repede pe scări în jos, iar el o prinde în braţe şi o învârteşte. Se sărută.

Gboyega e un bărbat înalt, cu o burtă proeminentă. Are faţa rotundă, pe jumătate acoperită de barbă, şi ochii mici şi ageri. Şi cu cel puţin cincisprezece ani mai multă experienţă de viaţă. Presupun că, dacă mijeşti ochii, îl poţi considera atrăgător. Dar mai întâi vei observa ceasul Bvlgari de la încheietură şi pantofii Ferragamo din picioare. Bărbatul mă priveşte.

— Bună.

— Gboyega, ea e Korede, sora mea mai mare.

— Mă bucur să te cunosc, Korede. Ayoola mi-a povestit câtă grijă ai de ea.

— Aici sunt în dezavantaj. Eu nu ştiu nimic despre tine.

Ayoola râde, ca şi cum comentariul meu ar fi fost o glumă, apoi îl expediază cu o fluturare a încheieturii.

— Gboye, ar fi trebuit să suni.

— Ştiu cât de mult îţi plac surprizele şi de-abia am ajuns în oraş.

El se apleacă şi o sărută iar. Mă abţin să nu vomit, îi dă florile, pe care ea le primeşte cu sunetele cuvenite, chiar dacă nici nu se compară cu cele pe care i le trimisese Tade.

— Hai să te scot în oraş.

— Bine, trebuie să mă schimb. Korede, îi ţii tu companie lui Gboye?

Dispare înainte să pot refuza. Şi totuşi, mă întorc şi mă iau după ea.

— Deci, eşti asistentă medicală? îl aud în spatele meu.

Mă întorc încet.

— Iar tu eşti însurat, răspund.

— Ce?

— Ai pe inelar o zonă mai deschisă la culoare, acolo unde stă de obicei verigheta.

El clatină din cap şi zâmbeşte.

— Ayoola ştie.

— Da. Sunt convinsă că ştie.

— Ţin la ea, vreau să aibă parte de tot ce-i mai bun.

Mie-mi spune.

— Eu i-am finanţat afacerea, să ştii, şi i-am plătit cursurile.

Pe măsură ce vorbeşte, îmi dau seama că poate eu sunt *maga* – fraiera de care se profită.

— Ce-ai prefera? Avem tort.

— Sigur, îmi place tortul. Ceai aveţi?

Dau afirmativ din cap şi mă întorc iar să plec.

— Korede!

Mă opresc.

— *E jo o,* să nu-mi scuipi în ceai.

Îi las instrucţiunile necesare menajerei şi mă duc s-o iau la întrebări pe Ayoola. Tocmai îşi conturează pleoapele inferioare.

— Ce naiba se întâmplă aici?

— De-aia nu ți-am povestit... prea sari să judeci.

— Tu vorbeşti serios? Mi-a zis că el ți-a plătit cursul de modă. Ziceai că ai strâns tu banii.

— Am găsit un sponsor, tot aia e.

— Dar cu iubi... dar cu Tade ce faci?

— Dacă nu află, nici nu suferă. De altfel, cum să mi-o iei în nume de rău că vreau şi eu un pic de distracție în viață? El poate fi teribil de plicticos uneori. Şi mereu cere atenție. Pardon, dar am nevoie de o pauză.

— Care-i problema ta? Când o să termini?

— Ce să termin?

— Ayoola, trimite-l la plimbare pe individul ăsta sau jur că...

— Că ce?

Ridică bărbia şi mă priveşte direct în față, provocându-mă să fac orice cred de cuviință.

Ies din cameră. După treizeci de minute, ea iese din casă cu Gboyega. Se întoarce abia la unu noaptea.

Cercetare

Mă uit lung la poza lui Gboyega de pe Facebook. Bărbatul care-mi întoarce privirea e o versiune mai tânără şi mai suplă a lui. Îi caut prin poze până când pot spune că-l cunosc. Iată tabloul:

O soție bine îmbrăcată şi trei băieți înalți – cei doi mai mari sunt plecați la studii în Anglia, iar mezinul e încă la liceu aici. Locuiesc într-o vilă în Banana Island – una dintre cele mai scumpe zone din Lagos. Iar el munceşte în domeniul petrolier. Majoritatea fotografiilor

lui sunt din vacanțe în Franța, SUA, Dubai etc. E tipica familie nigeriană din pătura de sus a clasei mijlocii.

Dacă aşa arată viața lui, înțeleg de ce-l inspiră inaccesibilitatea şi excentricitatea Ayoolei. Chiar dacă sub poze repetă la nesfârşit că are o soție minunată şi ce noroc are cu ea.

Mă întreb dacă soția lui ştie că bărbatul ei aleargă după altă femeie. Şi ea e o femeie arătoasă. Chiar dacă a născut trei băieți şi e trecută de prima tinerețe, şi-a păstrat o siluetă armonioasă. E machiată cu pricepere şi poartă ținute care-i pun în valoare silueta şi justifică banii pe care probabil că-i investeşte el ca s-o întrețină.

*

O sun pe Ayoola întruna de jumătate de zi, dar ea lasă pur şi simplu telefonul să sune fără să răspundă. Tade mă bombardează pe mine cu telefoane, dar nu i-am răspuns. Ce să-i spun?

Soția lui Gboyega nu e activă pe Facebook, însă o găsesc pe Instagram. Şi are nenumărate postări despre soțul şi copiii ei, întrerupte doar de o grămadă de poze cu mâncare şi de câte un comentariu politic. Azi a pus o poză cu ea şi soțul ei în ziua nunții. Ea se uită zâmbind în obiectiv, iar el se uită la ea. Comentariul sună cam aşa:

#Oko mi, inima mea scumpă şi tatăl copiilor mei. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru ziua în care ai dat cu ochii de mine. N-am ştiut atunci că te sfiai să intri-n vorbă cu mine, dar mă bucur că ți-ai învins sfiala. Nu-mi pot imagina cum ar fi fost viața mea fără tine. Îți mulțumesc că eşti bărbatul visurilor mele. La mulți ani,

iubi. #iubi #fiecarezicutine #nostalgie #iubireaexistă #binecuvântată #recunoscătoare

Inimă (25)

Tade arată oribil. Are cămaşa şifonată, ar fi cazul să se radă, iar cravata îi e strâmbă. Asta e puterea ei şi nu-mi rămâne decât s-o respect.

— Are pe altul, îmi spune el.

Eu fac ochii mari.

— Eşti sigur?

— Nu ți-a spus?

— Nu discutăm lucruri din astea.

— Credeam că e fericită cu mine.

— Mai bine c-ai scăpat de ea.

Cuvintele îmi ţâşnesc pe gură pentru că sunt adevărate; dar îmi dau seama după expresia lui că ar trebui să păstrez adevărul pentru mine.

— Cum poți să vorbeşti aşa despre sora ta?

— Tade, eu...

— Ea mi-a zis că o tratezi ca pe un monstru, dar n-am crezut-o.

— Tade, ascultă...

— Normal că e aşa traumatizată.

Încep să râd. Nu mă pot abține. Ayoola a câştigat pe toate fronturile. A plecat în Dubai cu Gboyega, i-a frânt inima lui Tade, dar dintr-un motiv sau altul, *eu* sunt aia rea.

— Are nevoie de susținerea şi dragostea ta. Şi de-abia atunci o să-şi găsească liniştea.

Ies în grabă din biroul lui şi urc pe scări până la etajul al treilea. Mă doare capul, dar nu-mi curg lacrimi. Muhtar doarme liniştit, mă aşteaptă.

— Vezi tu, totul pentru că e frumoasă. Nu de alta. Nimănui nu-i pasă de altceva. Trece prin viață fluierând.

Muhtar mă lasă să-mi vărs durerea.

— Închipuie-ți, să-mi spună el că n-o susțin, că n-o iubesc... Ea i-a dat de înțeles asta, de la ea ştie. După tot ce-am...

Mă înec în propriile mele cuvinte şi nu reuşesc să le rostesc până la capăt. Tăcerea noastră e întreruptă doar de bip bip-ul monitorului. E un sunet reconfortant, care ne aminteşte că există viață. Mă duc la el şi-i verific fişa. Muhtar e programat curând la o nouă şedință de fizioterapie, dar îmi spun că dacă tot sunt acolo, aş putea să-l ajut să îndoaie brațele şi să-şi rotească gleznele.

Îmi chiorăie stomacul; oi avea eu inima frântă, dar carnea cere de mâncare. Ies din camera lui Muhtar şi dau peste Mohammed, care spală podeaua. Apa cu care spală pare galbenă. El îngână un cântec pentru sine. Cum poate fi un om de serviciu ca el atât de fericit, iar pe mine mă dărâmă haosul ăsta care e viața mea?

— Mohammed, schimbă apa.

Când îmi aude vocea, îşi îndreaptă ținuta.

— Da, *ma.*

Îngerul morţii

— Cum a fost călătoria?

— Toate bune... numai că... el a murit.

Paharul îmi scapă din mână şi se face ţăndări pe podeaua bucătăriei. Nu glumeşte. Când Ayoola glumeşte, îi sclipesc ochii, chiar dacă gura îi e severă. Pe când acum, ochii îi sunt întunecaţi, opaci.

— A... a murit?

— Da. Intoxicaţie alimentară.

Otrava nu e genul ei şi o parte din mine vrea să creadă că e o coincidentă.

— Am chemat poliţia. Ei i-au anunţat familia. M-au considerat nevinovată.

Dar nu reuşesc să mă scutur. Nu reuşesc să mă scutur de bănuiala că ea l-a omorât pe Gboyega.

Ies din cameră, iar ea vine după mine. Nu vreau să vorbesc cu ea, dar pare hotărâtă să-mi împărtăşească detaliile.

— Eram împreună în cameră când brusc l-au apucat transpiraţiile şi a dus mâna la gât. Apoi a început să facă spume la gură. A fost înfricoşător.

Dar are flăcări în ochi, îmi spune o poveste fascinantă pentru ea.

— Ai încercat să chemi ajutoare?

Îmi amintesc de noi două cum stăteam deasupra lui şi ne uitam cum moare şi-mi dau seama că n-a încercat. S-a uitat la el. Poate că nu l-a otrăvit ea, dar probabil că a stat deoparte şi a lăsat natura să-şi urmeze cursul.

— Normal că am sunat la numărul de urgenţă, însă au ajuns prea târziu.

Privirea mi-e atrasă de pieptănul cu diamante din părul ei. Călătoria i-a priit, aerul de Dubai pare să-i fi

deschis pielea şi e îmbrăcată în haine de firmă din cap până-n picioare. E limpede că Gboyega nu se zgârcea cu banii.

— Păcat.

— Da. O să-mi fie dor de el.

Se aude soneria, iar Ayoola aleargă la uşă. Încerc să mă conving că nu e cine cred eu că e. Dar asta-i viaţa, ce să-i faci. Tade intră pe uşă, iar ea se aruncă în braţele lui. O îmbrăţişează strâns, îngropându-şi capul în părul ei.

— Fetiţă rea ce eşti, îi spune el şi se sărută.

Mă simt ca un voyeur, aşa că-i las cu ale lor. Mă încui în camera mea, mă aşez pe pat cu picioarele încrucişate şi mă uit în gol.

Tade nu e în siguranţă cu ea. Dacă nu fac ceva, o să moară. Dar ce pot face? Ea una a făcut tot ce-a putut, ar fi trebuit să distrugă relaţia, şi totuşi el i-a rămas credincios. Eu n-am cum să-l seduc şi să i-l fur, e ca şi cum o hienă ar încerca să ia locul unei leoaice. Şi nu pot să-i spun adevărul...

Dar ce să fac, să stau cu mâinile-n sân şi s-o las să-i curme viaţa?

Trec în carneţel numele lui Gboyega.

Naştere (27)

Din câte povesteşte mama, prima oară când am dat cu ochii de Ayoola, am confundat-o cu o păpuşă. Mama o legăna pe braţe în faţa mea, iar eu m-am ridicat pe vârfurile picioarelor, trăgând-o de mână ca să văd mai bine.

— E a mea?

Mama a râs, tremurând din tot corpul, ceea ce a trezit-o pe Ayoola. Ea a gângurit. Am dat înapoi, împleticindu-mă, şi am căzut în fund.

— Mami, a vorbit! Păpuşa a vorbit!

— Nu e păpuşă, Korede. E un bebe, surioara ta. De-acum eşti sora mai mare, Korede. Şi surorile mai mari au grijă de surioarele mai mici.

Aniversare (28)

E ziua ei. Îi dau voie să posteze pe paginile ei din reţelele sociale. Postările despre Femi s-au rărit. Internetul i-a uitat numele.

— Deschide mai întâi cadoul de la mine! insistă mama.

Ayoola îi face pe plac. La noi în casă, tradiţia la aniversări e să deschidem cadourile de la familie dimineaţa, imediat cum ne trezim. M-am gândit mult ce să-i iau. N-aş putea spune că am avut cine ştie ce chef de cadouri. Cadoul mamei e un set de veselă pentru nunta Ayoolei.

— Sunt sigură că Tade o s-o ceară curând, anunţă ea.

— Ce să ceară? întreabă Ayoola, distrasă de cadoul meu.

I-am luat o maşină de cusut nouă. Îmi zâmbeşte radios, dar nu-i pot zâmbi şi eu. Cuvintele mamei îmi răscolesc stomacul. Mi-e greaţă şi mă ia cu ameţeală.

— Să te ceară de nevastă!

Sugestia o face pe Ayoola să strâmbe din nas.

— E cazul să începeți să vă gândiți amândouă să vă aşezați la casele voastre.

— Că ție ți-a priit căsătoria de n-ai mai putut...

— Ce-ai zis?

— Nimic, mormăi eu.

Mama mă ţintuieşte cu privirea, dar nu m-a auzit, aşa că n-are cum să insiste. Ayoola se duce sus să se schimbe pentru petrecere, iar eu umflu restul de baloane. Am ales baloane gri şi albe, din respect pentru Femi.

Mai devreme, i-am citit una dintre poeziile de pe blog:

Soarele african străluceşte viu,
Ne arde spinările,
Scalpurile,
Mințile.
Suntem mânioşi fără motiv, dacă nu cumva
Motivul e soarele.
Frustrările noastre n-au temei, dacă nu cumva
Temeiul e soarele.

Las pe blog un mesaj anonim, sugerând ca poeziile să fie culese şi antologate. Sper ca sora lui sau vreun prieten să găsească mesajul.

Ayoola şi cu mine nu prea avem prieteni, în sensul tradițional al cuvântului. Cred că, pentru a spune că cineva ți-e prieten, trebuie să ai încredere în el. Ea are trepăduşi, iar eu îl am pe Muhtar. Trepăduşii încep să dea năvală începând de la patru după-amiaza. Cineva pune muzică, iar lumea ciuguleşte din gustări. Dar singurul meu gând este dacă Tade se va folosi sau nu de ocazie ca să încerce să pună mâna pe Ayoola pentru

totdeauna. Dacă aş considera că ea îl iubeşte, cred că m-aş putea bucura pentru ei. Cred c-aş putea. Dar nu contează, pentru că ea nu-l iubeşte, ceea ce lui pare să-i scape, dintr-un motiv sau altul; sau poate că nu-i pasă.

E cinci după-amiaza, iar Ayoola încă n-a coborât. Eu port rochia neagră regulamentară. E scurtă şi are o fustă amplă. Ayoola a spus că o să se îmbrace şi ea în negru, dar sunt destul de sigură că între timp s-a răzgândit. Rezist imboldului de a mă duce să văd ce face, chiar dacă sunt întrebată a suta oară unde e.

Detest petrecerile acasă. Oamenii uită regulile de bună purtare de care ar ține seama dacă ar veni în vizită într-o zi obişnuită. Lasă farfuriile de carton pe te miri ce suprafață. Varsă băutura şi o lasă aşa. Bagă mâinile în bolurile cu snacksuri, îşi iau câteva şi pun restul înapoi. Caută locuri ca să se sărute şi să se pipăie. Culeg câteva pahare de carton lăsate de cineva pe un scăunel şi le pun într-un sac negru. Se aude soneria – e Tade.

Arată... e îmbrăcat în blugi şi un tricou alb care pare turnat pe corpul lui foarte atletic. Pe deasupra poartă un blazer gri. Stau şi mă holbez la el.

— Ce drăguță eşti, îmi spune el.

Dar mie mi-a pierit vocea.

— Hei.

Hei-ul vine din spatele meu, iar când mă întorc, o văd pe Ayoola. Poartă o rochie maxi mulată, într-o nuanță atât de asemănătoare cu pielea ei, încât la lumina potrivită, ar putea să pară goală. Şi-a pus cercei de aur,

pantofi aurii cu toc şi brăţara primită de la el. Observ o uşoară urmă de pudră bronzantă aurie pe pielea ei.

Tade trece pe lângă mine, se duce la femeia din spatele meu şi o sărută delicat pe buze. Iubire sau nu, sunt o pereche foarte atrăgătoare. El îi întinde un cadou şi mă trag mai aproape, să văd ce e. E o cutiuţă, dar e prea lungă şi îngustă ca să fie o cutie de inel. Pare să fie ori tot o brăţară, ori un colier. Tade se uită spre mine, iar eu îmi intru-n rolul de albinuţă ocupată. Revin în centrul petrecerii şi mă reapuc de strâns farfurii de carton.

Mă gândesc să plec de la petrecere şi în scurt timp chiar asta fac. Tade şi Ayoola nu mai sunt aproape de uşa de la intrare. Iau un şal din sertarul cu şaluri şi ies din casă. Deşi e cald încă, îmi acopăr umerii cu şalul şi mă cuprind singură în braţe. Aş vrea să vorbesc cu cineva, oricine – cineva care să nu fie Muhtar. La un moment dat m-am gândit la terapie, dar Hollywoodul ne-a arătat că profesioniştii din domeniu sunt obligaţi să încalce confidenţialitatea dacă pacientul sau altcineva e în pericol, şi am senzaţia că dac-aş vorbi despre Ayoola, secretele mele n-ar fi în siguranţă.

Dar poate c-aş putea să nu pomenesc de ceilalţi. Să vorbesc doar despre Tade şi Ayoola, despre cum mă întoarce pe dos să-i văd împreună.

— Îţi place de el? mă întrebase ea.

Nu, Ayoola, îl iubesc.

Comă (29)

— N-ai auzit?

— Ce să aud?

— S-a trezit prietenul tău cel mai bun.

— S-a trezit? Cine? Yinka?

— Nu. Domnul Yautai! E treaz!

Cuvintele ei mă fac să tremur. O las pe Chichi acolo şi mă reped la etajul al treilea.

Familia lui e adunată în jurul patului, aşa că nu-l văd imediat. Sunt cinci persoane, două cu spatele la mine – fosta soție, a cărei siluetă mi s-a întipărit în memorie, şi un bărbat înalt despre care presupun că e fratele lui. Nu se ating, dar corpurile lor stau aplecate unul spre altul, ca sub efectul unei forțe de atracție. Poate că s-au consolat reciproc.

Copiii lui sunt cu fața spre uşă, acum şi spre mine. Cei doi fii stau drepți, drepți ca nişte pari, iar unul dintre ei plânge fără zgomot, în timp ce fiica lui îşi ține nou-născutul în brațe în aşa fel încât tatăl ei să-l poată vedea. Gestul ei e cel care mă sileşte să accept că într-adevăr şi-a venit în simțiri.

Mă îndepărtez de reuniunea de familie, dar îi aud vocea.

— E frumoasă.

Nu i-am mai auzit vocea până acum. Era deja în comă când l-am văzut pentru prima oară. Nu e vocea la care mă aşteptam, e mai pițigăiată decât o voce de bărbat obişnuit şi slabă, aproape şoptită. Dar n-a mai vorbit de luni întregi, deci poate că e firesc.

Mă întorc şi dau nas în nas cu Tade. Cât pe ce să cadă pe spate, dar se redresează.

— Hei.

— Hei.

— Deci, s-a trezit domnul Muhtar?

— Da, e minunat.

— Sunt sigur că asta ți se datorează.

— Mie *ke*?

— Datorită ție a rezistat. N-a fost niciodată uitat, niciodată neglijat.

— El nu ştie asta.

— Poate că nu, dar nu poți anticipa la ce fel de stimuli va răspunde creierul.

— Da, domnule doctor.

Îl ocolesc şi o iau înainte pe coridor. Simt cum mă petrece cu privirea.

*

Imediat ce mă întorc la recepție, se aude un țipăt şi o iau la fugă împreună cu Yinka spre sunet. Vine din camera 105. Ea deschide uşa şi dăm peste Assibi şi Gimpe încleştate. Gimpe i-a prins capul lui Assibi ca într-o menghină, iar Assibi o trage pe Gimpe de sâni. Când ne văd, înlemnesc. Yinka începe să râdă.

— Măi! exclamă ea când râsul îi seacă, apoi mă lasă pe mine să mă ocup.

Îmi dreg glasul.

— Tu vino şi stai aici, tu vino aici.

Când între ele e o distanță suficientă, le amintesc că e un spital şi nu un bar de la marginea drumului.

— Ar trebui să vă dăm afară pe amândouă.

— Nu, *ma.*

— Te rugăm, *ma.*

— Explicați-mi ce e atât de grav de a trebuit să vă bateți fizic.

Nu-mi răspund.

— Aştept.

— Gimpe e de vină. A tot încercat să-mi fure iubitul.

— Ei?

— Mohammed nu e iubitul tău!

Mohammed? Serios? Îmi doresc să fi fost mai iute decât Yinka şi să fi ieşit din cameră. Dacă stau să mă gândesc acum, probabil că ea a bănuit ce se întâmplă.

Mohammed e un om de serviciu de toată jena şi a mai şi reuşit să le cucerească pe femeile astea două, el ştie cum, ca să se țină de drame la noi aici. Chiar că ar trebui concediat. Mohammed concediat = pace pe pământ.

— Nu-mi pasă al cui iubit e Mohammed. N-aveți decât să vă uitați urât una la alta de la distanță sau să vă dați foc la casă reciproc. Dar când intrați în spitalul ăsta, vă purtați profesionist sau vă riscați slujbele. M-ați înțeles?

Bolborosesc ceva de genul mmmîhî aha dreacudă câhurvă.

— Ați înțeles?

— Da, *ma.*

— Excelent. Vă rog să vă întoarceți la treabă.

Jocul (30)

Plouă, dacă asta se poate numi ploaie. Parc-ar turna cu găleata din ceruri. E genul de ploaie care strică umbrele şi de care impermeabilul nu te poate feri. Aşa că, practic, suntem blocați în casă – Ayoola, Tade şi cu mine.

El se tot uită la mine, zâmbind în treacăt, apoi privind-o pe Ayoola cu înțeles.

— Hai să jucăm un joc! exclamă Ayoola.

Tade şi cu mine oftăm.

— Eu nu mă bag.

— Putem juca împreună, propune Tade.

Încerc să ignor junghiul din inimă.

— Nu. E un joc pentru trei sau mai multe persoane. Ori jucăm toți, ori nu mai jucăm.

— Putem juca dame sau şah.

— Nu. Vreau să joc „Jocul misterelor”.

Dac-aş fi Tade, i-aş spune că-i o misecuvinistă şi n-are decât să-şi bage „Jocul misterelor” fix în...

— Mă duc s-aduc jocul.

Sare în picioare şi mă lasă singură în cameră cu Tade. Eu mă uit în continuare pe fereastră, la peisajul deformat de afară. Străzile din cartier sunt pustii, toată lumea s-a refugiat în casă. În lumea occidentală, poți să mergi sau să dansezi prin ploaie, dar aici, ploaia te înecă.

— Poate că ți-am vorbit puțin cam aspru data trecută, spune el.

Aşteaptă răspunsul meu, dar nu-mi vine nimic de spus.

— Am auzit că surorile pot fi foarte... rele una cu alta.

— Cine ți-a spus asta?

— Ayoola.

Vreau să râd, dar îmi iese un fel de chițăit.

— Ea te admiră mult, să ştii.

În cele din urmă mă uit la el, mă uit în ochii lui nevinovați, căprui-deschis, de căprioară, şi mă întreb dacă eu am fost vreodată aşa, inocentă în felul ăsta. Deschid gura să spun ceva, dar Ayoola se întoarce țopăind. Ține la piept cutia jocului. El îşi desprinde privirea de mine şi se concentrează asupra ei.

— Tade, tu ai mai jucat?

— Nu.

— Bun, ideea e să afli cine e ucigaşul, în ce cameră a avut loc crima şi care-i arma crimei. Cine se prinde primul câştigă!

Îi dă instrucțiunile şi-mi face cu ochiul.

Şaptesprezece (31)

Prima oară, Ayoola avea şaptesprezece ani şi s-a speriat de moarte. Când m-a sunat, cu greu am reuşit să desluşesc ce-mi spunea.

— Ce-ai făcut?

— Eu... cuțitul... e... e sânge peste tot...

Îi clănțăneau dinții ca şi cum i-ar fi fost frig. Am încercat să-mi controlez teama crescândă.

— Ayoola, mai încet. Trage aer adânc în piept. De unde-ți curge sânge?

— Nu... nu mie. Somto. Lui Somto.

— Ați fost atacați?

— Am...

— Unde eşti? Sun la...

— Nu! Vino singură.

— Unde eşti, Ayoola?

— Da' vii singură?

— Nu sunt doctor.

— Nu-ți spun decât dacă-mi promiți că vii singură.

Aşa că i-am promis.

Când am ajuns în camera de cămin, Somto era deja mort. Avea pantalonii în vine şi o expresie la fel de şocată ca a mea.

— Tu... tu ai făcut asta?

Ea mi-a povestit ce se întâmplase, am luat cadavrul, apoi am dat foc camerei.

Criminal: Ayoola. Loc: camera de cămin. Armă: cuțit.

Devoratoare de bărbaţi (31 b)

Ayoola câştigă jocul, dar asta doar pentru că sunt nevoită să-i tot explic regulile lui Tade, ca să nu cadă în capcanele pe care i le întinde ea atât de abil. Dar el n-are spirit competitiv – i se pare drăguț felul în care ea se implică în joc. Mie nu.

M-am autoconvins că, dacă Tade ar putea câştiga aici... poate că...

— Eşti as la chestia asta, îi spune el.

Îmi încordez abdomenul, ca să nu-mi iasă fierea pe gură. Ea n-ar fi câştigat dacă m-aş fi concentrat mai mult la joc şi mai puțin la Tade.

— Ayoola, parc-aş mânca o prăjitură. Mai aveți?

— Întreab-o pe Korede, *na.*

— Oh. Şi Korede face prăjituri?

Ea înalță din sprâncene şi-mi aruncă o privire, îi susțin privirea şi aştept.

— Crezi că eu fac prăjituri?

— Da... Am mâncat din prăjitura ta răsturnată, cu ananas.

— Ți-a spus Korede că am făcut-o eu?

El se încruntă.

— Da... stai, nu... mama ta mi-a spus.

Ea îi zâmbeşte, ca şi cum i-ar părea rău că fusese păcălit.

— Eu n-aş putea face o prăjitură nici dac-ar fi în joc viața mea, spune ea cu sinceritate. Korede a făcut crumble cu mere de dimineață, vrei?

— Oh. Da, sigur.

Ayoola o strigă pe menajeră şi-i spune să aducă prăjitura cu mere, cu cremă şi farfurioare de servit. Tade ia o bucată zdravănă de crumble şi şi-o bagă în gură, apoi închide ochii şi zâmbeşte.

— Korede, e divină.

Treaz (32)

N-am mai intrat în camera lui Muhtar de când s-a trezit. Epoca aceea a apus şi nu sunt eu asistenta care i-a fost repartizată. Dar în scurt timp aflu că a început să se plimbe pe etaj, ca parte din fizioterapie, şi ştiu că e doar o chestiune de timp până când o să-l văd.

— Korede.

— Hmmm.

— Pacientul de la 313 vrea să te vadă.

— Muhtar? De ce?

Chichi ridică din umeri.

— Mai bine-l întrebi pe el.

Mă gândesc să ignor chemarea, după care hotărăsc că nu mă costă nimic dacă mă duc să-l văd. Îi bat la uşă.

— Intră.

Stă în pat, în capul oaselor. Are în mână o carte, pe care o lasă deoparte. Se uită la mine în expectativă. Barba lungă i-a fost rasă, iar schimbarea e atât de mare, încât caut ceva familiar la el. Ochii îi sunt somnoroşi, par obosiţi, dar pupilele sunt limpezi, concentrate. Pare şi mai îmbătrânit de când s-a trezit.

— Sunt asistenta Korede.

Face ochii mari.

— Dumneata eşti deci.

— Eu sunt?

— Cea care m-a vizitat.

— Ah, v-au spus?

— Cine?

— Asistentele.

— Asistentele? Nu, nu. Ţin eu minte.

— Ce ţineţi minte?

— Ţin minte vocea dumitale. Că vorbeai cu mine.

Am pielea neagră, dar sunt sigură că tot sângele mi-a năvălit în picioare şi am pălit ca o stafie. Ce s-a întâmplat cu toate studiile care spun că e improbabil ca pacienţii în comă să fie conştienţi de ce se întâmplă în jur? Da, Tade era convins că vizitele mele sunt cumva benefice, dar eu chiar n-am crezut că au vreun efect.

— Ţineţi minte când vorbeam cu dumneavoastră?

— Da.

— Ţineţi minte ce-am spus?

Piaţă (33)

Când aveam zece ani, mama m-a pierdut la piață.

Plecaserăm la piață după roşii, vernonia, languste, ceapă, ata rodo, ata se[9], banane verzi, orez, carne de pui şi de vită. Lista era la mine, dar deja memorasem tot şi le recitam în şoaptă.

Mama o ținea de mână pe Ayoola, iar eu mergeam în urma lor. Priveam țintă spatele mamei, ca să nu le pierd în marea de oameni care se îmbulzeau şi-şi făceau loc cu coatele încotro aveau treabă. S-a întâmplat ca Ayoola să vadă ceva, poate o şopârlă, şi a hotărât s-o prindă. S-a smuls din mâna mamei şi a luat-o la fugă. Din instinct, mama a fugit după ea. Mi-a luat o secundă să reacționez. Nu mi-am dat seama pe moment că Ayoola fugise. De unde mama mergea în fața mea cu pas iute, dar în aceeaşi cadență, în secunda următoare şi-a luat picioarele la spinare.

Am pierdut-o şi m-am oprit din alergat. Eram înconjurată de străini care începuseră brusc să mi se pară amenințători şi mă aflam într-un mediu nefamiliar. Şi acum mă simt cam la fel ca atunci, nesigură, speriată şi convinsă că mi se va întâmpla ceva rău.

---

[9] Varietăţi de ardei.

Memorie (34)

Muhtar se încruntă, apropiindu-şi ochii, apoi ridică din umeri.

— E o mare peticeală. Şi nu e coerent. Îmi vin numai bucăți şi bucățele.

— Ce vă amintiți?

— Nu vrei să iei loc?

Îmi arată un scaun şi-i fac pe plac. Trebuie să-l trag mai mult de limbă. I-am spus acestui om aproape toate secretele mele, fiind convinsă că o să le ia cu el în mormânt şi uite că acum îmi zâmbeşte timid şi-mi caută privirea.

— De ce-ai făcut asta?

— Ce să fac? întreb, dar nu-mi recunosc vocea.

— Ai venit să mă vezi. Nu mă cunoşti şi am impresia că familia mea nu mai venea aproape deloc în vizită.

— Le-a fost greu să vă vadă aşa.

— Nu e cazul să le cauți scuze.

După asta, tăcem amândoi.

— De-acum am o nepoată.

— Felicitări.

— Tatăl zice că nu-i a lui.

— Au!

— Eşti măritată?

— Nu.

— Bine. Nu e cum ni se tot spune.

— Ziceați că țineți minte câte ceva din tête-à-tête-urile noastre unilaterale.

— Da. Incredibil, nu-i aşa? Crezi că tot corpul e în hibernare, dar creierul îi dă înainte, adună în continuare informații. E realmente fascinant.

Muhtar e mult mai vorbăreț decât în amintirile mele şi face gesturi ample când vorbeşte. Mi-l închipui în fața unei săli pline de tineri, perorându-le despre lucruri care pe ei îi lasă indiferenți, ceea ce însă nu-i ştirbeşte pasiunea şi elanul.

— Deci vă amintiți multe?

— Nu. Nu multe. Ştiu că-ți plac floricelele de porumb cu sirop. Mi-ai zis că ar trebui să gust şi eu la un moment dat.

Inima îmi bate atât de repede, încât mă ia cu leşin. Singurul de-aici care ştie chestia asta ar fi Tade, dar el nu e genul care să facă farse.

— Asta-i tot? întreb cu voce slabă.

— Pari agitată. Te simți bine?

— N-am nimic.

— Am nişte apă aici dacă...

— N-am nimic, zău. Îmi povesteați ce altceva țineți minte că v-aş fi spus.

— A, da. Țin minte că ai spus... că sora dumitale e ucigaşă în serie.

Nebunie (35)

Stau în fața lui Muhtar, incapabilă să respir normal şi întrebându-mă ce m-o fi apucat să fac confesiuni unui corp care încă nu-şi dăduse ultima suflare. După care un gând nedorit îmi încolțeşte în minte – un mijloc

ca să ating un scop. Înăbuş gândul şi înghit. Îmi simt gura uscată. Râd.

— Pe cine-am zis c-a omorât?

— Asta nu prea mai ţin minte.

— Ei, e de înţeles. De multe ori, pacienţilor comatoşi le vine greu să facă diferenţa între lumea lor de vise şi lumea reală.

— Aşa mă gândeam şi eu, răspunde el, aprobând din cap.

Deşi nu pare convins; sau poate că frica îmi denaturează felul în care-i percep expresia facială şi tonul. El mă priveşte fix, încercând să limpezească lucrurile. Trebuie să-mi păstrez atitudinea profesională.

— Aţi avut cumva dureri de cap?

— Nu... n-am avut.

— Bun. Aveţi probleme cu somnul?

— Câteodată...

— Hmmm... bine, dacă apar halucinaţiile...

— Halucinaţii?

— Nu vă speriaţi, doar să anunţaţi medicul.

Pare foarte speriat şi mă simt oarecum vinovată pentru felul în care mă comport cu el. Dar parcă am de ales?

— Odihniţi-vă şi, dacă aveţi nevoie de ceva, apăsaţi pe butonul de lângă dumneavoastră.

Mă ridic.

— Poţi să mai rămâi puţin? Ai o voce plăcută. Are faţa îngustă şi ţeapănă. Ochii sunt cei mai activi. Mă urmăresc şi încearcă să mă citească. Sunt un pachet de nervi.

— Îmi pare rău, domnule, trebuie să mă întorc la muncă.

— Dar dacă stai aici, nu se cheamă că munceşti?

— Nu sunt eu asistenta care v-a fost repartizată.

Zâmbesc în silă şi ies din cameră. După trei ore, Temi mă informează că Muhtar m-a cerut pe mine ca asistentă. Yinka, *actuala* lui asistentă, ridică din umeri, total indiferentă.

— Oricum, are nişte ochi de te trec fiorii.

— Unde a făcut cererea?

— La doctorul „Pacientul are întâietate”.

Doctorul Kayode Akigbe. E foarte, foarte probabil ca doctorul Akigbe să aprobe cererea lui Muhtar.

Mă prăbuşesc în fotoliul de la recepție şi mă gândesc ce posibilități am, dar niciuna nu mă mulțumeşte. Mă văd scriind numele lui în carnețel. Mă întreb dacă aşa i se întâmplă şi Ayoolei – acum e beată de fericire şi de veselie, pentru ca-n următoarea clipă mintea să-i fie invadată de intenții criminale.

Adormit**ă** (35)

Îl visez pe Femi. Nu pe Femi mortul. Pe Femi cel care a umplut Instagramul cu zâmbetul lui şi a cărui poezie mi s-a întipărit în minte. Am tot încercat să înțeleg cum a ajuns el victimă.

Era arogant, asta cu siguranță. Dar aşa sunt mai toți bărbații frumoşi şi talentați. Avea trecere la doamne şi vorbea mereu pe Snapchat despre fetele care-i trimiteau mesaje personale. Dar avea şi o latură sensibilă şi era amuzant. Aprecia o glumă bună.

În visul meu, se lasă pe spate în scaun şi mă întreabă ce-o să fac.

— În ce sens?

— Ştii foarte bine că ea n-o să se oprească.

— Doar s-a apărat.

— Nici tu nu crezi ce spui.

Se ridică de pe scaun şi se îndepărtează de mine. Îl urmez, ce altceva să fac? Vreau să mă trezesc, dar vreau să văd şi unde mă duce Femi. Se dovedeşte că vrea să viziteze locul unde murise. Privim amândoi lung la trupul lui neînsufleţit, totul e atât de zadarnic. Lângă el, pe podea, e cuţitul cu care umblă ea; şi cu care varsă sânge. Deşi ea îl recuperase înainte să ajung eu, îl văd acum limpede ca lumina zilei.

El mă întreabă ce altceva ar fi putut să facă.

— Ai fi putut s-o vezi aşa cum e.

Îngheţată

O cheamă Funmi.

Dă târcoale curţii noastre. N-o recunosc din prima, dar expresia i se schimbă când dă cu ochii de mine. Încetinesc maşina şi scot capul pe geam văzând că se apropie.

— Ce i-aţi făcut?

— Poftim?

— Lui Femi. Ce i-aţi făcut lui Femi?

Atunci îmi dau seama cine e. Am văzut-o de nenumărate ori pe Instagram. Ea e cea care a tot postat despre Femi. Cea care i-a cerut socoteală Ayoolei pe

Snapchat. Doar că a slăbit mult şi ochii ei frumoşi sunt roşii. Îmi controlez expresia, să nu par vinovată.

— Nu te pot ajuta.

— Nu poți? Sau nu vrei? Vreau doar să ştiu ce s-a întâmplat cu el.

Încerc să-mi continui drumul, dar ea îmi deschide uşa.

— Cel mai oribil e să nu ştii.

Opresc motorul şi ies din maşină.

— Îmi pare rău, dar...

— Unii spun că ar fi plecat pur şi simplu din țară, dar el n-ar face aşa ceva şi nu ne-ar lăsa să ne frământăm aşa... Dac-am şti...

Simt o pornire puternică de a-i mărturisi; de a-i spune ce s-a întâmplat cu fratele ei, ca să nu trăiască toată viața în incertitudine. Ticluiesc cuvintele în cap: „Îmi pare rău, soră-mea l-a înjunghiat în spate şi l-a aruncat în apă". Mă gândesc cum ar suna cuvintele. Mă gândesc ce ar urma...

— Ascultă, chiar îmi pare...

— Funmi?

Funmi răsuceşte brusc capul spre soră-mea şi pleacă de lângă mine fără să se mai uite în urmă.

— Ce cauți aici?

— Tu eşti ultima care l-a văzut. Ştiu că n-ai spus tot. Spune-mi ce s-a întâmplat cu fratele meu.

Ayoola poartă o salopetă de stambă – e singura persoană pe care o cunosc care ar arăta bine în aşa ceva la ora actuală – şi linge înghețată, pe care probabil că şi-a cumpărat-o de la gelateria din colț. Se opreşte din lins nu pentru că ar fi mişcat-o cuvintele lui Funmi,

ci pentru că e conştientă că e politicos să te opreşti din ce faci în faţa unei manifestări de suferinţă din partea altei persoane. Am stat trei ore şi i-am explicat chestia asta într-o după-amiază de duminică.

— Crezi că a... murit? întreabă Ayoola cu voce scăzută, blândă.

Funmi izbucneşte în plâns. De parcă întrebarea Ayoolei ar fi ridicat un zăgaz pe care încercase din răsputeri să-l ţină bine zăvorât. Hohotele ei sunt intense şi zgomotoase. Trage aer în piept cu nesaţ şi întregul corp i se zguduie. Ayoola mai linge puţină îngheţată, apoi o îmbrăţişează pe Funmi cu braţul liber. O mângâie pe spate, în timp ce fata plânge.

— O să fie bine. Până la urmă, o să fie bine, îi spune Ayoola.

Mai contează cine o consolează pe Funmi? Ayoola nu-l poate readuce la viaţă nici dac-ar vrea. Ce-a făcut e bun făcut. Acum e mai important că a reuşit să pună degetul pe frica lui Funmi, în timp ce alţii probabil că ocoliseră posibilitatea ca Femi să nu mai existe.

Ayoola se holbează la îngheţata devenită inaccesibilă, care se scurge picătură cu picătură pe beton.

Secret (38)

— Korede, pot să vorbesc cu tine o secundă? Dau din cap şi-l urmez pe Tade în biroul lui.

Imediat ce uşa se închide, îmi zâmbeşte larg. Inima mea începe un mic dans săltăreţ.

Arată deosebit de bine azi – s-a tuns de curând. De obicei, e destul de conservator cu părul, şi-l tunde

foarte scurt. De data asta însă, s-a tuns scurt doar în părți şi l-a lăsat lung de câțiva centimetri pe mijloc. Îi stă bine.

— Vreau să-ți arăt ceva, dar trebuie să-mi promiți că ții secretul.

— OK...

— Promite-mi.

— Promit că țin secretul.

Se duce la sertar, de unde scoate ceva, şi se întoarce la mine. Mă uit la ce ține în mână. E o cutie. O cutie de inel. El deschide cutia şi-mi arată un inel.

— Pentru cine? întreb eu strident.

De parc-ar fi existat vreodată vreo urmă de îndoială pentru cine e şi pentru cine nu e inelul.

— Crezi c-o să-i placă?

E un inel cu diamant de 30 de carate, tăiat în stil prințesă, înconjurat de pietre prețioase. Ar trebui să fii orb ca să nu-ți placă.

— Vrei s-o ceri de soție pe Ayoola, spun, ca să mă asigur că ştim amândoi despre ce vorbim.

— Da. Crezi c-o să accepte?

În sfârşit, o întrebare la care nu cunosc răspunsul. Clipesc ca să-mi alung lacrimile fierbinți şi-mi dreg glasul.

— Nu e prea curând?

— Când eşti sigur, eşti sigur. O să înțelegi într-o zi, Korede – când o să te-ndrăgosteşti.

Râd. Începe ca un oftat, care se transformă în chicotit, apoi într-un râs incontrolabil, cu lacrimi. Tade mă fixează, dar nu mă pot opri. Când mă calmez, mă întreabă:

— Ce e aşa de amuzant?

— Tade... ce-ți place la sora mea?

— Tot.

— Dar dac-ar fi s-alegi ceva anume.

— Păi... e... e foarte specială.

— OK... dar ce anume o face specială?

— E pur şi simplu foarte... adică e frumoasă şi perfectă. Niciodată nu mi-am dorit atât de mult să fiu cu cineva.

Îmi masez fruntea cu degetele.

— Uită de inel, Tade.

— Ce?

— O să te rănească.

— Fac față...

— Nu. O să te rănească. Fizic. N-ar fi prima oară când răneşte oameni – tipi.

Se lasă un moment de tăcere, timp în care el cumpăneşte la ce i-am spus, iar eu la faptul că am spus-o.

— Zici aşa pentru că tu n-ai pe nimeni? întreabă el.

— Pardon?

— De ce nu vrei ca Ayoola să-şi vadă de viața ei? Parcă ți-ai dori să rămână toată viața dependentă de tine.

— Nu-i aşa...

— Parcă nu-ți doreşti s-o vezi fericită.

— A mai omorât şi pe alții! strig, regretându-mi cuvintele aproape imediat ce le rostesc.

Tade clatină din cap, uluit că sunt capabilă de atâta josnicie.

— Mi-a zis de tipul care a murit. A zis că tu dai vina pe ea.

Sunt tentată să-l întreb la care tip se referă, dar îmi dau seama că e o bătălie pe care n-o pot câştiga. Chiar dacă Ayoola nu e prezentă, Tade e ca o marionetă, vorbeşte cu vorbele ei.

Dar ea mă prevenise: *Nu e profund. Vrea doar o față drăguță.*

— Ea nu caută altceva decât să-ți intre în grații, iar tu o judeci şi o tratezi cu dispreț.

— N-am de ce s-ascult aşa ceva.

Dau să plec, dar mă întorc.

— Numai să-ți păzeşti spatele.

Cu aceste cuvinte, ies din birou. Am senzația că e ultima oară când calc pe-acolo.

Prieten (39)

Când mă apropii de biroul asistentelor, Yinka ridică ochii.

— A, bine c-ai venit. M-am speriat că trebuie să umblu după tine. Nu merg telefoanele.

— Ce vrei?

— Ba s-avem pardon... *eu* nu vreau nimic, dar tipul de-a fost în comă întreabă de tine non-stop.

— Îl cheamă Muhtar.

— Mă rog.

Yinka se lasă pe spate şi se întoarce la partida de „Candy Crush” pe telefon. N-am chef să-l văd pe Muhtar, dar am nevoie de ceva care să mă distragă de

la discuția cu Tade, așa că mă îndrept spre camera 313.

Îl găsesc sugând dintr-un agbalumo[10], dar nu în pat.

De data asta e așezat pe unul dintre fotoliile din cameră. Zâmbește când mă vede intrând.

— Bună!

— Salut.

— Ia loc, te rog, ia loc.

— Nu pot să stau prea mult, serios.

— Stai jos.

Mă așez. El arată mult mai bine. L-au ras și pare să fi pus pe el câteva kilograme. Parcă i-a mai revenit și culoarea în obraji. Ceea ce-i și spun.

— Mulțumesc. Incredibil ce bine face la sănătate să fii treaz!

Râde de propria lui glumă, apoi se oprește.

— Tu ești bine? Ești cam palidă.

— Sunt bine. Cu ce vă pot ajuta, domnule Yautai?

— Te rog, n-are rost să ne formalizăm. Spune-mi Muhtar.

— Bine...

Se ridică și ia o pungă de hârtie de pe măsuța de cafea; mi-o întinde. O deschid și văd că e plină cu floricele de porumb stropite cu sirop. Arată delicios.

— Nu trebuia să faci asta.

— E plăcerea mea. Măcar atât să fac și eu ca să-ți mulțumesc.

Dau din cap și las deoparte floricelele. Spitalul ne interzice să acceptăm cadouri de la pacienți, dar nu

---

[10] Fruct de pădure care crește în Africa tropicală.

vreau să-l jignesc refuzându-i tentativa de a-şi arăta recunoştinţa.

— M-am mai gândit la amintirile mele şi mi s-au mai clarificat puţin unele lucruri, începe el.

Sincer, sunt prea obosită pentru asta. Inima mea are şi ea o limită, o să explodeze de la atâtea palpitaţii. Mă uit la el, dar tac. Poate c-o să-şi aducă aminte tot ce i-am spus, inclusiv unde sunt cadavrele, şi o să se termine toată povestea.

— Să presupunem, de dragul discuţiei, că ştii pe cineva care a comis un delict cumplit. Cineva drag ţie. Cum procedezi? întreabă el, apoi tace.

Trebuie să-mi aleg cu grijă cuvintele.

— Ai datoria să anunţi poliţia.

— Da, aşa e, dar cei mai mulţi dintre noi n-am face asta, nu-i aşa?

— Aşa să fie?

— N-am face asta pentru că ni s-a inculcat să-i protejăm pe cei pe care-i iubim şi să le fim mereu loiali.

— Da. Asta-i adevărat.

— Mmm, face el, continuând să sugă din agbalumo.

Rămâne tăcut, aşteptând să vorbesc eu.

— Ai de gând să spui cuiva... chestia asta?

— Mă îndoiesc că cineva o să pună preţ pe spusele unui pacient ieşit din comă.

Împinge uşa cu degetele, separându-ne de lumea exterioară.

Niciunul dintre noi nu vorbeşte, dar am o senzaţie de uşurare. Chiar dacă abordăm problema pe ocolite, măcar o abordăm. Există cineva care are idee cu ce mă

confrunt şi, totuşi, acea persoană n-a luat-o la fugă urlând.

— Muhtar, ştii destule ca să ne bagi după gratii pe viaţă. De ce păstrezi secretul?

El trece la alt agbalumo, a cărui acreală îl face să tresară.

— Nu ştiu ce să zic de sora ta. Am auzit că e superbă, dar n-am văzut-o cu ochii mei, aşa că nu-mi pasă de ea. Dar pe tine te cunosc.

Arată spre mine cu fructul în mână.

— De tine îmi pasă.

— Nu mă cunoşti.

— Te cunosc. Datorită ţie m-am trezit – te aud şi-acum în vise, îţi aud vocea care mă cheamă.

Îmi vorbeşte exaltat – mă simt tot ca într-un vis.

Mi-e frică.

De ce?

Tipul cu care e acum... l-ar putea... Atunci salvează-l.

Arşiţă

Ziua de dinainte ca el să cadă din picioare a fost duminică. O zi cu un soare necruţător.

Toate aparatele de aer condiţionat din casă mergeau la capacitate maximă, dar tot se simţea căldura de-afară. Să ţineţi minte, arşiţa topeşte orice urmă de judecată din mintea omului. Sudoarea mi se aduna în broboane pe cap, ca o spuzeală. Mă aşezasem sub unul dintre aparatele de aer condiţionat şi-mi promisesem că nu mă mişc de-acolo. Ayoola a urcat târâş scările şi m-a găsit în salonaşul de la etaj.

— Tati are un musafir!

Ne-am aplecat peste balcon şi ne-am uitat la bărbat. Purta o agbada[11] care i se tot desfăcea, iar el şi-o tot trăgea la loc peste braţe. Era dintr-un material luxos, albastru, şi atât de largă, încât era cu desăvârşire imposibil să-ţi dai seama dacă acei metri de material ascundeau un bărbat slab sau unul gras. Ayoola a imitat gestul şi am râs amândouă. Nu ne era frică de tata când avea musafiri, atunci se purta întotdeauna exemplar. Puteam să râdem şi să ne jucăm fără cine ştie ce teamă de represalii. Musafirul a ridicat privirea spre noi şi a zâmbit. Faţa lui mi-a rămas întipărită în minte pentru totdeauna – o faţă latăneagră, mult mai neagră decât a mea, şi cu nişte dinţi aşa de albi, încât probabil că avea numărul dentistului setat pe „Apelare rapidă”. Mi-am imaginat cum îi rămân bucăţi de *shaki*[12] între dinţi şi-l sună pe dentist, un gând care m-a înveselit şi pe care i l-am împărtăşit Ayoolei, care a râs în hohote.

— Korede, Ayoola, veniţi să-l salutaţi pe oaspetele meu.

Ascultătoare, am coborât tropăind pe scară. Musafirul se instalase deja pe un scaun, iar mama îi oferea delicatese peste delicatese. Părea o persoană importantă. Am îngenuncheat, cum cerea obiceiul, dar el a expediat vechea tradiţie cu o fluturare a mâinii.

---

[11] Un fel de tunică lungă, cu mâneci largi, purtată de bărbaţi în Africa de Vest şi de Nord.

[12] Tocană de burtă.

— O, nu-s aşa bătrân!

A râs, a râs şi tata, deşi noi nu pricepeam unde era gluma. Aveam mâncărimi în tălpi, aş fi vrut să plec. Mă legănam de pe un picior pe altul, sperând ca tata să ne spună că au de discutat afaceri şi să ne trimită la plimbare. Dar Ayoola era atrasă de bastonul bărbatului. Era îmbrăcat tot în mărgele multicolore. Culorile vii i-au atras întâi privirea, apoi întreg corpul.

Bărbatul şi-a mutat privirea de la ceaiul pe care-l bea la sora mea, a văzut-o mai bine şi a zâmbit. I-am surprins zâmbetul. Nu era acelaşi zâmbet generos pe care ni-l arătase mai devreme. Era rânjetul unui animal de pradă.

— Ai o fiică foarte frumoasă.

— Aşa zici.

— Tare, tare încântătoare.

Şi-a umezit buzele, iar tata a înălţat din sprâncene. Eu am luat-o pe Ayoola de mână şi ne-am retras câţiva paşi. N-aveam un motiv clar să mă tem, dar bărbatul arăta ca o căpetenie, iar de Crăciun, când mergeam în sat, bunicii ne ţineau mereu departe de căpetenii – cică dacă vedeau vreo fată pe placul lor, o atingeau cu bastonul lor înzorzonat şi o luau de nevastă, indiferent câte neveste aveau deja.

— Hei! Ce faci?

I-am făcut semn să tacă. Expresia din ochii bărbatului îmi declanşase o frică instinctivă. Sudoarea îi şiroia deja în voie pe chip, dar n-a scăpat-o pe Ayoola din ochi nici măcar cât s-a şters pe faţă cu batista. Aşteptam ca tata să-l pună la punct pe individ. Tata s-a lăsat pe spate şi şi-a mângâiat barba pe care o îngrijea

cu atâta osteneală. S-a uitat la Ayoola ca şi cum ar fi văzut-o pentru prima oară. El era singurul bărbat care nu comenta niciodată trăsăturile spectaculoase ale Ayoolei. Ne trata pe amândouă la fel. E un mister dacă-şi dădea măcar seama de splendoarea ei.

Ayoola se tot foia, jenată de privirea lui. Rareori ne privea cu atenţie. Iar când se întâmpla să ne privească astfel, niciodată nu se termina cu bine. Preferam să fim şobolani care-i alergau printre picioare decât păsări care-l sileau să-şi ferească ochii de soare, ca să le vadă mai bine. Ea nu s-a mai zbătut, lăsându-mă s-o trag spre mine. Tata şi-a îndreptat apoi privirea spre căpetenie. Ochii îi licăreau.

— Lăsaţi-ne, fetelor.

N-a trebuit să ne spună de două ori. Am ieşit în fugă din livingul principal şi am închis uşa după noi.

Ayoola s-a repezit în sus pe scări, dar eu mi-am lipit urechea de uşă.

— Ce faci? a şuierat ea. Dacă ne prinde...

— Ssst.

Desluşeam cuvinte care pluteau prin uşă, cuvinte cum ar fi „contract”, „înţelegere”, „fată”. Uşile erau masive, aşa că mai mult de-atât n-a ajuns la mine. Nu prea ştiam cum să interpretez cele auzite. Am urcat şi eu pe scări după Ayoola şi ne-am dus în camera mea.

La apusul soarelui, am ieşit pe balcon şi ne-am uitat cum bărbatul se instalează pe bancheta din spate a Mercedesului său, iar maşina iese din curte. Groaza care-mi rămăsese cuibărită în gâtlej s-a risipit şi am uitat de incidentul cu căpetenia.

Familie

Stau de vorbă cu Muhtar, vorbim despre mâncarea fără niciun gust din spital, despre aşternuturile aspre şi mirosul acru pe care-l lasă în urmă Mohammed.

Suntem întrerupți de o bătaie în uşă, apoi uşa se deschide şi intră unul dintre fiii lui. Nu ştiu cum îi cheamă pe copiii lui, nu mi s-a părut important să aflu. Dar îmi dau seama că el e cel mai mare – e mai înalt şi are barba atât de stufoasă că poți să-ți ascunzi păcatele în ea. E slab ca taică-său; aşa sunt toți, ca nişte trestii bătute de vânt. În urma lui vine o fată cu chipul proaspăt. Ochii lui se opresc asupra mea, probabil că se întreabă de ce stă asistenta asta pe scaun şi freacă un pahar cu degetul.

Mă ridic.

— Bună dimineața, tată.

— Bună dimineața... Korede, pleci?

— Ai un musafir.

Muhtar pufneşte şi flutură din mână.

— Sani, ea e Korede, fata a cărei voce mi-a pătruns în vise. Sunt sigur că n-o să te deranjeze prezența ei.

Fiul se încruntă, nemulțumit de evoluția evenimentelor. La o privire mai atentă, nu mai seamănă cu tatăl lui. Are ochii mici şi depărtați, aşa că niciodată nu pare concentrat. Dă scurt din cap şi se întoarce spre taică-său, uitând repede de mine. Mă aşez iar.

— Tată, ea e Miriam, fata cu care vreau să mă însor.

Miriam se pleacă într-o *umma,* în semn de respect față de bărbatul pe care şi l-ar dori ca socru. Muhtar îşi mijeşte ochii deja înguşti.

— Ce s-a întâmplat cu cealaltă fată pe care mi-ai prezentat-o?

Fiul lui oftează, un oftat lung şi dramatic.

— N-a mers, tati, tu ai fost pe dinafară atâta timp...

— Nu înțeleg ce înseamnă asta. Nu i-am cunoscut deja pe părinții ei?

Miriam a rămas în aceeaşi poziție incomodă, pe vine, cu palma dreaptă căuş peste stânga. Cei doi bărbați par să fi uitat că ea e încă acolo, ghemuită. Dacă e prima oară când aude că a existat altă femeie, chipul ei nu trădează nimic. Se uită la mine cu ochi lipsiți de expresie, nepotriviți cu tinerețea ei.

Îmi aduce aminte de Temi. Nu-i pot citi gândurile, dar nici nu mă interesează. Are fața rotundă şi e toată numai rotunjimi şi moliciune; pielea ei e chiar şi mai închisă la culoare decât a mea, fiind aproape neagră, culoarea cu care suntem asociați cu toții. Mă întreb câți ani are.

— M-am răzgândit în privința ei.

— Şi banii cheltuiți deja?

— Sunt doar bani. Nu e mai importantă fericirea mea?

— Asta-i nebunia pe care ai încercat s-o coci cât am bolit eu?

— Tată, aş vrea să m-apuc de organizare şi am nevoie...

— Dacă-ți închipui că mai scoți vreun sfanț de la mine, eşti mai tont decât credeam. Miriam, aşa te cheamă, *abi*? Hai sus. Te rog să mă ierți, dar nu-mi dau consimțământul pentru căsătoria asta.

Miriam se ridică în picioare clătinându-se, apoi se postează lângă iubitul/logodnicul ei.

Sani îmi aruncă o privire încruntată, de parcă m-aş face cumva vinovată pentru întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Mă uit în ochii lui cu o expresie indiferentă. Un tip că el nu mă impresionează câtuşi de puțin. Privisem la viața mea direct în gura iadului şi uite că supraviețuisem ca să povestesc şi altora. Dar Muhtar surprinde schimbul de priviri.

— Uită-te la mine, Sani, nu la Korede.

— Dar ea ce caută aici, de fapt? Asta-i treabă de familie!

Adevărul e că şi eu mă întreb acelaşi lucru. De ce ține Muhtar să fiu şi eu aici? Ne uităm amândoi la el, aşteptând un răspuns, dar el nu pare grăbit să ni-l ofere.

— Am spus tot ce aveam de spus în chestiunea asta.

Sani o ia pe Miriam de mâini şi se răsuceşte, ieşind din cameră cu ea târâş. Muhtar închide ochii.

— De ce-ai ținut să rămân şi eu aici?

— Pentru forța ta.

Păcăto**ş**ii n-au somn

Când mă satur să mă foiesc şi să mă sucesc, hotărăsc să mă duc în camera Ayoolei. Când eram mici, dormeam tot timpul împreună, ceea ce întotdeauna avea darul de a ne linişti pe amândouă. Împreună ne simțeam în siguranță.

Ea poartă un tricou lung, de bumbac şi ține în brațe ursulețul maro. Stă cu genunchii la piept şi nu se

clinteşte când mă urc în pat lângă ea. Asta nu mă surprinde. Ayoola se trezeşte doar când corpul ei se satură de somn. Doarme un somn ca de moarte; nu visează, nu sforăie. Cade într-un fel de comă pe care nici măcar cei ca Muhtar n-o pot înțelege pe deplin.

O invidiez pentru pacea la care are acces atât de uşor. Corpul meu e extenuat, dar mintea face ore suplimentare, răscoleşte amintiri, ticluieşte planuri şi speculații. Faptele ei mă obsedează mai mult pe mine decât pe ea. Îmi vine s-o zgâlțâi, dar la ce bun? Chiar dac-aş reuşi s-o trezesc, m-ar lua în brațe, mi-ar spune că totul va fi bine şi ar adormi imediat la loc.

În loc s-o trezesc, mă pun pe numărat – oi, rațe, găini, vaci, capre şi şobolani. Număr până uit de mine.

Tata

Ayoola primise o vizită. Era vacanța de vară, iar el venise în speranța că o va cuceri înainte de începerea şcolii. Cred că-l chema Ola. Țin minte că era un băiat deşirat, care încă nu învățase să-şi poarte statura. Țin minte că o sorbea din ochi pe Ayoola.

Tata l-a primit bine. A fost tratat cu băuturi şi gustări. A fost încurajat să vorbească despre el însuşi. I-a fost arătat cuțitul. Eu stăteam pe marginea scaunului, agățată de el cu toată puterea. Mami şi Ayoola se lăsaseră în voia unui fals sentiment de siguranță.

Zâmbeau amândoi. Ola avea atâta minte cât să nu-i spună tatălui fetei de care era interesat că e interesat de ea; numai că se ghicea asta din privirile pe care i le

arunca, din felul cum se aşeza, întors uşor spre ea, din felul în care-i rostea mereu numele.

— O, ce papagal are băiatu'! a exclamat tata râzând, după ce Ola făcuse o remarcă idealistă despre cum ar vrea să-i ajute pe cerşetori să găsească de lucru. Sunt sigur că ai trecere la fete.

— Da, domnule. Nu, domnule, a răspuns el, confuz.

— Îți place de fetele mele, ai? Sunt drăguțe, ai? Ola s-a înroşit. Ochii i-au fugit iar la Ayoola. Tata a încleştat fălcile. M-am uitat în jur, dar celelalte două femei nu observaseră. Îmi amintesc că mi-aş fi dorit s-o fi învățat pe Ayoola un fel de semnal cifrat. Am tuşit.

— *Pele,* ai grijă, mi-a zis mama, pe tonul ei liniştitor.

Am tuşit iar.

— Du-te să bei nişte apă.

Am mai tuşit o dată. Nimic.

— Hai cu mine, Ayoola.

— Nu, mersi.

— Vino cu mine imediat, am şuierat.

Dar ea şi-a încrucişat brațele şi nu mi-a răspuns. Era prea bucuroasă de atenția pe care i-o acorda Ola ca să mă bage în seamă. Tata şi-a întors capul spre mine şi a zâmbit.

După plecarea lui Ola, tata şi-a dat jos bastonul koboko de pe televizor. Bastonul stătea la 25 de centimetri deasupra televizorului, pe o policioară pe care i-o făcuse pe comandă un tâmplar. Era locul lui obişnuit, de zi cu zi. Îmi atrăgea mereu privirea. Dar pentru neştiutori, probabil că părea un obiect de artă – o reverență făcută istoriei şi culturii. Nu era un băț improvizat, găsit pe drum şi care se dovedise a fi solid.

Era gros, neted, cu nişte încrustaţii complicate şi capabil să facă prăpăd. Rămânea un simplu băţ, o simplă linie dreaptă, dar era bățul suprem. Ayoola se dusese să-l conducă pe Ola, aşa că mama şi cu mine am fost singurele care am văzut ce face. Mama a scâncit. Ayoola s-a întors în cameră fredonând un cântec.

— Ayoola, vino încoace.

Ea a început să tremure. Tremura şi mama. Tremuram şi eu.

— Eşti surdă? Vino încoace, am zis!

— Dar nu l-am chemat eu, s-a tânguit ea, înţelegând imediat care era problema. Nu l-am invitat eu.

— Te rog, tati, te rog, am şoptit.

Plângeam deja.

— Te rog.

— Ayoola.

Ea a făcut un pas în faţă. Începuse şi ea să plângă.

— Dezbracă-te.

Şi-a scos rochia, nasture cu nasture. Fără grabă, cu stângăcie, plângând. Dar el a aşteptat-o cu răbdare.

— *Ni to ri olorun,* Taiwo, te rog. *Ni to îi olorun.* Pentru Dumnezeu, implora mama. Pentru Dumnezeu.

Rochia Ayoolei i-a căzut într-o cascadă la picioare. Purta o bustieră sport albă şi chiloţi albi. Deşi eu eram mai mare, n-aveam de ce să port sutien. Mama îl trăgea pe tata de cămaşă fără convingere. Nu reuşise şi n-avea să reuşească niciodată să-l oprească. Nu ne puneam niciun fel de speranţă în eforturile ei.

Am făcut un pas curajos în faţă, iar ea m-a luat de mână. Ştiam din experienţă că dacă ajungi în raza de

acțiune a unui baston, bastonul nu va face diferența între victimă şi observator. Dar aveam sentimentul că, fără mine, ea n-ar fi scăpat cu viață din acea confruntare.

— Aşa deci, eu te trimit la şcoală ca să te culci cu diverşi, *abi*?

Mai întâi auzi zgomotul bastonului, apoi simți. Se schimbă ceva în aer. Ea a țipat şi am închis ochii.

— De-aia cheltuiesc eu atâția bani pe tine, să te faci prostituată? Răspunde-mi *na*!

— Nu, domnule.

Nu-i spuneam „tati”. Niciodată nu-i spuseserăm aşa. Nu era un tati, cel puțin nu în sensul obişnuit al cuvântului. Abia dacă putea fi considerat părinte. El era legea la noi în casă.

— Asta crezi tu că eşti, *abi*? Te învăț eu care cine e!

A lovit-o din nou, de data asta atingându-mă şi pe mine cu bastonul. Mi-am ținut respirația.

— Crezi că băiatul ăla ține la tine? Vrea doar ce ai între picioare. După ce-şi face pofta, o să-şi vadă de drum.

Durerea ne ascute cumva simțurile. Parcă-l aud şi acum răsuflând greu. Nu era cine ştie ce sportiv. Obosea repede când bătea pe cineva, dar avea o voință puternică şi o dorință puternică de a impune disciplina. Țin minte că generatorul s-a oprit şi s-a făcut întuneric, dar bătaia a continuat. Pe atunci, în cartier se oprea generatorul la o anumită oră, pentru a face economii, şi ne organizam viața în funcție de acele ore. Îmi amintesc mirosul de sudoare şi de frică. Frica are miros – unul

acid, metalic. Dacă ştiţi izul care însoţeşte mirosul de vomă, atunci aţi simţit mirosul fricii.

În timp ce mânuia arma, tata continua să împartă perle de înţelepciune. Pielea ei era suficient de albă ca să se vadă că se înroşise. Cum nu eu eram ţinta, bastonul mă lovea peste umăr şi ureche sau peste obraz. Răbdam cu greu.

— Dac-o mai baţi, o să-i laşi urme. Şi lumea o să pună întrebări.

Cuvintele mele i-au oprit mâna. Şi-a şters fruntea de sudoare şi a pus bastonul la locul lui obişnuit.

Într-o zi, Ola a venit la mine, în clasă, să-mi spună părerea lui despre tata. (Era cu mine în clasă, nu cu Ayoola.)

— Taică-tu e foarte de gaşcă, mi-a zis el. Aş vrea să fie şi tati aşa.

Ayoola însă n-a mai vorbit niciodată cu Ola.

Soţie

— Dacă nu vă plac pantofii ăştia, mai am şi alţii în stoc. Pot să vă trimit poze.

Temi şi cu mine ne uităm la pantofii pe care Chichi i-a împrăştiat pe podea. A ieşit din tură de cel puţin treizeci de minute, şi-a schimbat hainele, dar n-a vrut să plece de la spital. Se apleacă şi scotoceşte printre pantofii de pe jos ca să găsească perechea pe care trebuie s-o cumpărăm. Se apleacă atât de mult că-i vedem adâncitura dintre fese. Singura ei parte care rămăsese nerevărsată până acum câteva secunde. Îmi feresc ochii.

Îmi vedeam de treaba mea, programam un pacient, când m-am pomenit că-mi vâră sub nas nişte pantofi decupați negri. Problema e că toți pantofii din oferta ei par ieftini; genul care nu sunt făcuți să reziste mai mult de-o lună. Mă silesc să afişez un zâmbet.

— Ştii că încă nu ne-au intrat salariile...

— Eu abia mi-am cumpărat nişte pantofi noi, îmi ține isonul Temi.

Chichi îşi îndreaptă umerii şi ne flutură o pereche de pantofi argintii prin fața ochilor.

— O pereche de pantofi nu strică niciodată. Am prețuri foarte rezonabile.

Yinka vine alergând spre noi şi se opreşte chiar lângă biroul de la recepție. Trage aer în piept. Mă răsucesc cu tot corpul spre ea. N-o fi ea persoana mea preferată pe lumea asta, dar îi sunt recunoscătoare că ne-a întrerupt.

— E scandal în camera tipului ieşit din comă!

— Scandal *ke*?

Chichi uită de pantofi şi se apleacă în față, sprijinindu-se cu cotul pe umărul meu. Îmi înăbuş impulsul de a-i trage una peste mână.

— Ei, eu mă duceam la pacientul meu şi am auzit strigăte din camera lui.

— El striga?

— Nu, fosta lui nevastă. M-am oprit să... să văd dacă e în regulă... şi am auzit-o zicându-i că e dracu' gol. Că n-o să ia banii cu el în mormânt.

— Hei! Urăsc bărbații zgârciobi!

Chichi pocneşte din degete deasupra capului, respingând orice bărbat zgârciob care s-ar învrednici să

se apropie. Deschid gura să-l apăr pe Muhtar, să le spun că n-are nimic de zgârciob în el, că e generos şi bun. Dar mă uit la ochii inexpresivi ai lui Temi, la ochii lacomi ai lui Chichi şi la pupilele negre ale Yinkăi şi-mi dau seama că vorbele mi-ar putea fi răstălmăcite. Aşa că mă ridic în picioare, iar Chichi se dezechilibrează.

— Unde te duci?

— Nu putem permite ca pacienţii să fie hărţuiţi de prieteni sau rude. Câtă vreme sunt aici, sunt în grija noastră.

— Ar trebui să-ţi lipeşti asta pe maşină, răspunde Yinka.

Mă prefac că n-am auzit-o şi urc scările câte două odată. La etajul al treilea sunt treizeci de camere – de la 301 la 331. Imediat ce ajung pe palier, aud strigăte. Aud vocea ei – a fostei soţii. Aud o voce de bărbat, plângăcioasă, linguşitoare, aşa că ştiu că nu e a lui Muhtar.

Bat la uşă, iar vocile amuţesc.

— Intră, strigă el.

Deschid uşa şi-l văd. Stă în picioare, îmbrăcat într-o jalabia[13] gri. Pare mai bătrân decât acum trei ore, când ne-am despărţit. Se ţine strâns de grătarul patului şi-mi dau seama că pe jumătate se reazemă de el. Încordarea corpului i se oglindeşte pe faţă.

Fosta lui soţie se întoarce spre mine. E înfăşurată într-un mayafi roşu, de dantelă. Îi stă drapat pe cap, acoperindu-i părul şi coborând pe umărul drept. Poartă o rochie din acelaşi material. Are pielea strălucitoare,

[13] Un fel de tunică lungă.

dar fața îi e schimonosită într-o grimasă de fiară. Fratele lui Muhtar stă lângă ea în picioare, cu privirea plecată. Presupun că vocea plângăcioasă e a lui.

— Da? mă întreabă ea.

— Muhtar?

— Sunt bine, mă asigură el.

— Vrei să stau cu tine?

— Cum adică dacă vrea să stai? Eşti o simplă asistentă, haide, valea de-aici!

Vocea ei e ca zgomotul unghiilor pe o tablă. Tresar, dar altfel mă lasă rece.

— M-ai auzit? scrâşneste ea.

Mă apropii de Muhtar, care-mi zâmbeşte pierit.

— Cred c-ar trebui să stai jos, îi spun cu blândețe.

Dă drumul barei şi-l ajut să se instaleze în scaunul cel mai apropiat. Îl acopăr cu plapuma de la brâu în jos. O aud pe femeie bolborosind în spatele meu, dar nu mă grăbesc.

— Vrei să rămână şi ei? îi şoptesc.

— Ce-i spune? E o vrăjitoare! A făcut vrăji ca să-mi ramolească soțul! Din cauza ei a luat-o razna. Abdul, fă ceva. Scoate-o afară! O să te reclam. Nu ştiu ce fel de magie neagră faci...

Muhtar clatină din cap şi n-am nevoie de alt semnal. Mă ridic şi o înfrunt.

— Doamnă, vă rog să plecați, altfel va trebui să chem paza să vă conducă afară.

Buza de jos îi tremură şi-i zvâcnesc ochii.

— Cu cine ai tu impresia că vorbeşti? Abdul!

Mă întorc spre Abdul, dar el nu ridică ochii ca să-mi susțină privirea. Deşi e mai înalt decât Muhtar şi cu

siguranță mai tânăr, ține capul atât de plecat, mai să-i cadă de pe umeri, încât e greu să-ți dai seama. Îi masează brațul, încercând s-o calmeze, dar ea se scutură. Sincer să fiu, şi eu m-aş scutura de el. Poartă un costum scump, dar nu-i vine bine. Îi e prea mare la umeri şi piept. Ar putea fi foarte bine costumul altuia, aşa cum şi femeia căreia îi masează brațul a fost cândva a altuia.

Mă uit iar la ea. Poate că a fost frumoasă cândva. Poate când Muhtar a văzut-o pentru prima oară.

— Nu vreau să mă port grosolan, îi spun, dar prioritatea mea e binele pacientului şi nu permitem nimănui să-l pună în pericol.

— Cine te crezi? Îți închipui c-o să scoți bani de la el? Ți-o fi dat deja bani, *abi.* Umbli tu cu nasul pe sus, Muhtar, dar te ții după o asistentă. Te ştiu eu! Nici măcar n-ai fost în stare să-ți alegi una ca lumea!

— Ieşi afară!

Ordinul vine de la Muhtar şi ne face pe toți să tresărim. Abdul înalță capul, dar îl coboară iute la loc. Fosta soție începe să se smiorcăie, apoi se întoarce pe călcâie şi pleacă, trântind uşa în urma ei. Abdul o urmează moale. Îmi trag un scaun şi mă aşez lângă Muhtar. Are ochii grei. Mă bate pe mână.

— Mulțumesc.

— Tu i-ai dat afară.

El oftează.

— Se pare că tatăl lui Miriam vrea să candideze la funcția de guvernator în Kano.

— Ea vrea să aprobi căsătoria.

— Da.

— Şi o s-o aprobi?
— Tu ce-ai face?
— Se iubesc?
— Cine?
— Miriam şi... fiul tău.
— Iubire. Ce idee năstruşnică!
După câteva secunde, începe să sforăie.

Noapte

Tade se uită fix la mine, dar are ochii goi. Faţa îi e umflată, deformată. Se întinde spre mine şi are mâinile reci.
— M-ai fi putut salva.
— Am încercat să te salvez. Nu m-ai ascultat!
Am început să plâng, dar lacrimile nu mă alină.
— Trebuia să te străduieşti mai mult!
— N-ai vrut s-asculţi... n-ai vrut...
— Uită-te la mine... tu ai făcut asta... e vina ta!
Când mă trezesc, am faţa udă de lacrimi.

Distrus

Haina îi atârnă pe spătarul scaunului. Îi scotocesc în buzunare şi iau cutia cu inelul. Bijuteria e la fel de încântătoare cum mi-o aminteam. Îmi vine să mi-l pun pe deget. În loc de asta, îl apuc strâns şi-l lovesc cu piatra de podea. Mă încordez până la ultimul strop de forţă şi-l lovesc iar. Presupun că diamantele sunt într-adevăr veşnice – orice încercare de a-l distruge e

zadarnică. Dar montura nu e la fel de tenace. Bucăți din ea zac curând împrăştiate pe podea, iar diamantul rămâne un simplu diamant.

Mă uit prin birou. Dacă distrug doar inelul, Tade va fi nevoit să mă suspecteze. Aşa că trebuie să fac tot posibilul să abat atenția de la inel. Las inelul şi mă duc la dulăpiorul cu medicamente.

*

După douăzeci de minute, Tade vine val-vârtej ia noi, la recepție, iar eu îmi țin respirația. Se uită la mine, dar îşi mută rapid privirea, preferând să se adreseze Yinkăi şi lui Temi.

— Cineva mi-a întors biroul cu fundu-n sus şi mi-a făcut praf... nişte lucruri.

— Cum? strigăm noi la unison.

— De ce să...

Îl urmăm în birou, iar el ne deschide uşa cu emfază, arătându-ne halul în care-şi găsise camera, încerc să-l privesc cu ochii unui observator obiectiv. Arată ca şi cum cineva ar fi căutat ceva, apoi ar fi pierdut controlul. Toate sertarele sunt deschise şi aproape tot conținutul lor e împrăştiat pe podea. Dulăpiorul cu medicamente e larg deschis şi răvăşit şi tot biroul e plin de dosare. Când am plecat eu, cutia distrusă a inelului era pe jos, dar n-o mai văd.

— E groaznic. Cine să facă aşa ceva?

— L-am văzut mai devreme pe Mohammed când a intrat să facă curat, propune Temi.

Mâinile mi se răcesc şi mă sprijin de uşă.

— Nu cred că Mohammed ar... începe Tade.

— Când ați ieşit din birou, arăta normal, da? spune Yinka, detectivul amator.

— Da.

— Şi v-ați dus cu pacientul la ecografie şi EKG. Cât ați lipsit?

— Cam o oră.

— Păi, în timpul ăsta Mohammed a fost la dumneavoastră în birou şi să zicem că i-a luat 30 de minute curățenia. Mai rămâne un interval foarte scurt în care altcineva să intre, să facă toate astea şi să plece.

— De ce crezi c-ar face cineva aşa ceva? întreabă Temi.

— Droguri, normal, explică Yinka.

Mă silesc să vorbesc:

— Dar de ce să faci aşa un dezastru?

— Probabil că tipul era în sevraj sau aşa ceva. Când unul dintre ăştia trebuie să-şi ia doza... cine ştie de când o fura medicamente fără să-l prindă nimeni.

Yinka e mulțumită de concluzia trasă, iar Temi îi cântăreşte cuvintele.

*

Mohammed neagă vehement acuzațiile. Dar oricum e concediat. Îmi dau seama că lui Tade nu-i convine decizia, dar dovezile nu-l favorizează pe Mohammed. Mă îngrijorează că nu mi-a pomenit de inel. De fapt, nici nu mi-a căutat compania.

— Hei.

— Ce faci?

Nu ridică ochii, ci continuă să scrie în fişă.

— Am... voiam doar să verific dacă eşti bine.

— Da, toate bune.

— N-am vrut să te întreb de față cu ceilalți... dar sper că inelul n-a fost furat...

— N-a fost.

Aştept să mai spună ceva.

— Mai doreşti şi altceva?

— Nu... nu. Absolut nimic.

Şarpe (40)

Ayoola se învârteşte în fața oglinzii, iar fusta i se învârteşte odată cu ea. Chicoteşte, mulțumită de cum arată.

— Mi-a vorbit aşa ceremonios mai devreme, când m-a sunat...

— Mmm.

— Mă întreb despre ce vrea să vorbim...

Mai dau o pagină din revista „Casă şi interioare" pe care o citesc şi încerc să alung vorbele ei cu puterea minții. Simt şarpele verde târându-se peste mine şi încolăcindu-mi-se în jurul inimii. Mai e şi vinovăția. N-ar fi trebuit să-i spun lui că ea ucisese pe cineva. Ce sperasem să obțin? O parte din mine se bucură că nu m-a crezut.

În plus, ea pare foarte emoționată. Poate că m-am înşelat şi chiar îl iubeşte. Intră menajera, să anunțe că a venit Tade, iar Ayoola coboară la el. Îi văd de la fereastra mea intrând în maşină. El îi deschide uşa, iar ea îi dă un sărut înainte să se aşeze. Şarpele mă strânge şi mai tare.

Mi-am dat seama că cel mai bun mod să nu te mai gândeşti la un lucru e să te uiți în prostie la seriale TV.

Orele se scurg, iar eu stau întinsă în pat, îndopându-mă cu nucă măcinată şi privind fix ecranul laptopului. Îmi vibrează telefonul şi mă gândesc să-l ignor, dar totuşi întind mâna şi-l trag spre mine.

E Ayoola.

Inima mi se opreşte-n loc.

— Alo?

— Korede.

Peter

— Korede, e mort.

— Ce?

— E...

— Ce dracu'? Ce-ai spus? E... ai... ai...

Ea izbucneşte în lacrimi.

— Te rog. Te rog. Ajută-mă.

Sângele apă nu se face

E prima oară când voi intra în locuința lui Tade. Mi-am imaginat acest moment în mai multe feluri, dar niciodată aşa. Bat tare la uşă, apoi mai bat o dată, fără să-mi pese cine mă aude sau mă vede, câtă vreme mi se va deschide la timp.

Aud țăcănitul uşii şi fac un pas în spate. Casc ochii la el. Tade stă în fața mea, cu sudoarea şiroindu-i pe față şi gât, în ciuda rafalei de aer condiționat care mă loveşte imediat ce se deschide uşa. Mă reped înăuntru

pe lângă el şi mă uit în jur. Îi văd livingul, bucătăria, scara. N-o văd pe Ayoola.

— Ea unde e?

— Sus, şopteşte el.

Urc scările în fugă, strigând-o pe Ayoola; dar ea nu răspunde. Nu poate fi moartă. Nu se poate. Viaţa fără ea... Şi e vina mea dacă ea nu mai e, pentru că m-a luat gura pe dinainte.

— Ia-o la stânga, îl aud spunând în urma mea.

Deschid uşa. Îmi tremură mâna. Se pare că mă aflu în dormitorul lui. Patul *king size* ocupă o treime din cameră şi aud un geamăt de partea cealaltă. Mă reped spre ea.

Pe moment, sunt prea îngrozită ca să mă mişc. Ea zace pe podea, cam în aceeaşi poziţie ca Femi, apăsându-şi cu mâna într-o parte a corpului. Văd cum îi ţâşneşte sânge printre degete, dar cuţitul, cuţitul ei, e încă înfipt în ea. Mă priveşte şi-mi zâmbeşte pierită.

— Ce ironic, îmi spune.

Dau fuga la ea.

— Ea... ea... ea a încercat să mă omoare.

Îl ignor şi folosesc foarfecă din trusa mea de prim ajutor ca să-mi tai poalele cămăşii.

— N-am scos cuţitul, îmi spune ea.

— Aşa, fetiţo.

Improvizez o pernă din jacheta mea şi o ajut să se întindă de tot. Ea geme şi simt cum mi se strânge inima. Iau din trusă nişte mănuşi fără latex în ele şi mi le pun.

— N-am vrut să-i fac niciun rău.

— Ayoola, spune-mi ce s-a întâmplat.

Nu vreau neapărat să ştiu ce s-a întâmplat, dar trebuie să fac cumva ca să-mi vorbească în continuare.

— El... el... m-a lovit... începe ea când îi tai rochia.

— N-am lovit-o! strigă Tade, primul bărbat capabil să se apere de acuzațiile Ayoolei.

— ... şi când am încercat să-l opresc, m-a înjunghiat.

— S-a repezit la mine cu un cuțit! Din senin! Căcat!

— Gura! îi spun. Nu eşti tu ăla care zace cu sângele curgând şuvoi, nu?

Îi bandajez rana, fără să-i scot cuțitul. N-are rost să-l scot şi să risc să-i ating o arteră sau un organ. Iau telefonul şi sun la spital. Răspunde Chichi. Îi explic c-o aduc pe soră-mea, care a fost înjunghiată, şi-i spun să-l cheme pe doctorul Akigbe.

— O duc eu, spune Tade.

Aş refuza, dar el e mai puternic decât mine şi nu vreau s-o rănesc cumva tot chinuindu-mă să nu-mi pierd echilibrul.

— Bine.

El o ridică delicat, iar ea îşi sprijină capul de pieptul lui, ca şi cum tot îndrăgostiți ar fi rămas, într-un fel sau altul. Poate că ea nu înțelege încă gravitatea celor întâmplate acolo.

Deschid uşa din spate a maşinii, iar el o aşază înăuntru. Apoi sar pe locul şoferului. El îmi spune că vine după noi cu maşina lui şi, cum nu pot să-l opresc, încuviințez din cap. E dimineața devreme, aşa că traficul e lejer şi nu se vede niciun polițist în jur. Profit din plin de situație, conducând cu 130 km la oră şi luând-o pe străzi cu sens unic. Ajungem la spital în 20 de minute.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Chichi.

— Unde-i targa?

Exact în acel moment apare un brancardier cu targa. O ia în brațe pe Ayoola şi o întinde pe targă. Ea şi-a pierdut cunoştința.

— Ce s-a întâmplat?

— A fost înjunghiată.

— De cine?

Doctorul Akigbe îşi face apariția când suntem la jumătatea coridorului, îi verifică semnele vitale, apoi ne conduce în sală.

— Korede, tu va trebui să aştepți afară...

— Dar...

— Ai făcut tot ce-ai putut pe moment. Tu m-ai chemat, aşa că ai încredere în mine.

Chichi mă împinge afară şi-mi închide uşa în nas exact când ajunge şi Tade într-un suflet, cu răsuflarea tăiată.

— E înăuntru?

Nu răspund. El întinde mâna spre uşă.

— Nu intra.

Lasă mâna să-i cadă.

— Ştii că n-am făcut-o intenționat, da?

Mă întorc şi mă îndrept spre distribuitorul de apă. El mă urmează.

— Chiar tu ai spus că e periculoasă.

Nici de data asta nu spun nimic. Nu mai e nimic de spus.

— Ai spus cuiva ce s-a întâmplat?

— Nu. Şi nici tu n-o să spui.

— Cum?

— Dacă sufli o vorbă despre toate astea, o să le zic c-ai atacat-o. Şi pe cine vor crede, după părerea ta? Pe tine sau pe Ayoola?

— *Ştii* că sunt nevinovat, ştii că m-am apărat.

— Ştiu că am intrat în casă şi am găsit-o pe soră-mea cu un cuțit în ea. Atâta ştiu.

Clipeşte la mine, de parcă m-ar vedea pentru prima oară.

— Eşti mai rea ca ea.

— Poftim?

— Ea are o problemă... dar tu? Ce scuză ai?

Apoi se îndepărtează, mulțumit c-a avut ultimul cuvânt. Mă aşez pe un scaun de pe coridor, în fața sălii de operație, şi aştept veşti.

Pacientă

Doctorul Akigbe iese din sală şi-mi zâmbeşte. Răsuflu uşurată.

— Pot s-o văd?

— Doarme. O s-o ducem sus, într-o rezervă. După asta poți să-i faci o vizită.

Au pus-o pe Ayoola în camera 315, la două uşi de Muhtar, care n-a văzut-o niciodată pe sora mea, dar ştie mai multe despre ea decât aş fi vrut vreodată să-i spun.

Pare inocentă, vulnerabilă. Pieptul i se înalță şi coboară uşurel. Cineva i-a aşezat cu grijă codițele lângă ea pe pat.

— Cine i-a făcut asta?

E Yinka. Pare afectată.

— Eu mă bucur pur şi simplu că e bine.

— Cine a făcut asta merită omorât!

Chipul i s-a schimonosit într-un amestec de furie şi dispreț.

— Dacă n-ai fi fost tu, probabil c-ar fi murit!

— Eu... nu vreau decât să depăşim momentul.

— Ayoola!

Mama dă buzna în cameră, fără îndoială cu inima cât un purice.

— Fetița mea!

Se apleacă peste trupul adormit al Ayoolei şi-şi apropie capul de gura ei, ca să-i simtă respirația. Când se ridică, îi curg lacrimile. Se clatină şi o susțin cu corpul meu. Yinka îşi cere scuze şi se retrage.

— Ce s-a întâmplat, Korede? Cine a făcut asta?

— Ea m-a sunat. Am venit s-o iau de unde era. Am găsit-o înjunghiată.

— De unde ai luat-o?

Ayoola geme şi ne întoarcem amândouă spre ea, dar încă doarme şi în scurt timp îşi reia îndeletnicirea de a inspira şi a expira.

— Sunt sigură că Ayoola o să ne lămurească pe amândouă ce s-a întâmplat când se trezeşte.

— Dar unde-ai găsit-o? De ce nu vrei să-mi spui?

Mă întreb ce face Tade, ce-i în mintea lui şi care va fi următoarea lui mişcare. O îndemn în gând pe Ayoola să se trezească, să ne putem sfătui ce poveste să spunem. În niciun caz adevărul.

— Era acasă la Tade... cred că aşa a găsit-o el acolo.

— Eşti sigură că nu minte? Eşti sigură că n-a făcut el asta?

Ridic din umeri. Nu pot pretinde că ştiu prea multe.

— O întrebăm pe Ayoola când se trezeşte. Mama se încruntă, dar nu spune nimic. Nu ne mai rămâne decât să aşteptăm.

În două luntri

Camera e ordonată, mai ales că în ultimele treizeci de minute, m-am ocupat eu să fac ordine. Ursuleţii pe care i-am adus de-acasă sunt aranjaţi la piciorul patului după culoare – galben, maro, negru. Telefonul Ayoolei e încărcat la maximum, aşa că am înfăşurat încărcătorul şi l-am pus în geanta ei – în care mi-am permis să fac de asemenea ordine. Era o nebunie acolo – şerveţele folosite, bonuri, firimituri de biscuiţi, monede din călătoriile ei, dulciuri supte, apoi învelite la loc în ambalaje. Iau un pix şi notez lucrurile pe care le-am aruncat, în caz că mă întreabă.

— Korede?

Mă opresc din ce fac şi mă uit la Ayoola, care mă priveşte cu ochii ei mari, strălucitori.

— Hei... te-ai trezit. Cum te simţi?

— Ca naiba.

Mă ridic şi-i dau o cană de apă. O ia din mâna mea şi bea.

— Ţi-e mai bine?

— Puţin... mama unde e?

— S-a dus acasă să facă un duş. Se întoarce curând.

Ayoola face semn din cap c-a înţeles, apoi închide ochii. Adoarme la loc în mai puţin de un minut.

Următoarea dată când se trezeşte, Ayoola e ceva mai vioaie. Se uită în jur şi înregistrează unde este. Nu cred că a mai fost vreodată într-o cameră de spital. N-a suferit niciodată de altceva decât de răceli banale şi toţi cei din preajma ei muriseră înainte să ajungă la spital.

— E aşa o plictiseală...

— Vrei să chemăm pe cineva să-ţi decoreze pereţii cu graffiti, o, tu, regina noastră?

— Nu, nu graffiti...

Râd şi râde şi ea cu mine. Simt că totul se va aranja. Se aud bătăi în uşă şi spunem cui bate să intre.

E poliţia. Altă echipă, nu cei care ne-au pus întrebări despre Femi. Inclusiv o femeie. Se îndreaptă glonţ spre Ayoola, dar le blochez drumul.

— Scuzaţi-mă, vă pot ajuta cu ceva?

— Am înţeles că a fost înjunghiată.

— Da?

— Cine v-a înjunghiat, doamnă? întreabă femeia, privind peste umărul meu.

— Tade, răspunde Ayoola.

O spune aşa, direct. Fără să stea pe gânduri sau să bâjbâie. Nu le-ar fi putut răspunde cu mai multă relaxare nici dac-ar fi întrebat-o cum e vremea. Parcă-mi fuge podeaua de sub picioare, aşa că mă agăţ de un scaun şi mă aşez.

— Şi cine e acest Tade?

— E medic aici, adaugă mama, care pare să se fi materializat din văzduh.

Mă priveşte ciudat, probabil încercând să înţeleagă de ce arăt ca şi cum aş fi pe punctul de a vomita. Ar fi

trebuit să vorbesc cu Ayoola imediat ce se trezise prima oară.

— Ne puteți spune ce s-a întâmplat?

— M-a cerut de soție, i-am zis că nu mă interesează şi a explodat. M-a atacat.

— Cum a ajuns sora dumneavoastră la dumneavoastră?

— Am sunat-o când a ieşit el din cameră.

Polițiştii se uită în direcția mea, dar nu mă întreabă nimic, ceea ce e bine, pentru că mă îndoiesc c-aş fi foarte coerentă.

— Mulțumim, doamnă.

Ies valvârtej, fără îndoială ca să-l găsească pe Tade.

— Ce faci, Ayoola?

— Cum adică ce face? Individul ăla a înjunghiat-o pe sora ta!

Ayoola dă din cap cu înflăcărare, îndesându-şi în acelaşi timp în gură orezul adus de mama. O ignor pe mama noastră.

— Îi distrugi viața omului.

— Ori el, ori eu, Korede.

— Ayoola...

— Nu poți să stai la nesfârşit cu fundul în două luntri.

Sfârşit

Următoarea dată când o văd pe fosta lui soție, stă rezemată de un perete. Îi tremură umerii, dar de pe buze nu-i scapă niciun sunet. Nu i-o fi spus nimeni că e dureros să plângi pe tăcute? Nu aşa îți mângâi rănile.

Îmi dau seama când simte că nu mai e singură; umerii se opresc din tremurat, iar ea ridică ochii. Privirea i se aspreşte, iar buzele îi schiţează un surâs dispreţuitor, dar nu-şi şterge mucii care-i atârnă până la gură. Mă pomenesc că fac câţiva paşi înapoi. Suferinţa ei ar putea fi contagioasă.

Îşi apucă rochia cu mâna, o ridică vreo doi centimetri şi trece în trombă pe lângă mine, într-un vârtej de dantelă şi L'Eau de la Jimmy Choo. Aerul din jurul meu rămâne încărcat de amintirea ei şi dens de la lacrimile pe care le vărsase cu atâta stângăcie. Mă întreb unde e cumnatul ei şi de ce nu e lângă ea. Încerc să nu respir acel aer în drumul meu spre camera 313.

— Intră.

Muhtar stă pe pat, cu telecomanda îndreptată spre televizor. Când mă vede, o pune jos şi îmi zâmbeşte cu căldură. Şi totuşi, ochii lui – are ochii obosiţi.

— Am văzut-o pe fosta ta nevastă când veneam încoace.

— Ah, da?

— Plângea.

— Ah.

Aştept să mai spună ceva, dar el preferă să ia telecomanda şi să continue trecerea în revistă a canalelor. Nu pare nici surprins, nici tulburat de ce i-am spus. Şi nici deosebit de interesat. Dacă i-aş fi spus că văzusem o şopârlă pe perete când veneam la el, ar fi fost totuna.

— Ai iubit-o vreodată?

— Odată ca niciodată...

— Poate că ea încă te iubeşte.

— Nu plânge pentru mine. Plânge pentru tinerețea ei pierdută, pentru ocaziile ratate şi opțiunile restrânse. Nu plânge pentru mine, ci pentru ea însăşi.

Se opreşte la un canal, NTA. Calitatea imaginii ne transportă cu douăzeci de ani în urmă. Prezentatorul are o tentă cenuşie, iar transmisia pâlpâie întruna. Ne holbăm amândoi la ecran, la autobuzele *danfo*[14] care lunecă prin cadru şi la trecătorii care întorc capetele ca să vadă ce se filmează. Ne holbăm amândoi la ecran, dar eu una nu aud ce se vorbeşte.

— Am auzit ce-a pățit sora ta.

— Veştile circulă repede la noi aici.

— Îmi pare rău.

Îi zâmbesc.

— Presupun că era doar o chestiune de timp.

— A... a atacat pe cineva.

Nu răspund, dar nici el n-o formulase ca pe o întrebare. Între timp, femeia de la televizor s-a oprit să intervieveze un trecător, a cărui privire alunecă întruna de la ea la camera de filmat, ca şi cum nu s-ar fi hotărât în fața cui să pledeze.

— Să ştii că poți.

— Ce anume?

— Să te eliberezi. Să spui adevărul.

Îi simt privirea asupra mea. Nu mai văd clar la televizor. Clipesc o dată, încă o dată, apoi înghit. Nu reuşesc să articulez niciun cuvânt.

— Mâine mă externează.

---

[14] Vechi microbuze folosite pentru transportul pasagerilor în Lagos. Tradiţional, sunt vopsite în galben.

Mă întorc să-l privesc în ochi. Nu putea rămâne veşnic acolo. Nu era un scaun, un pat sau stetoscopul. Era un pacient, iar pacienții pleacă – vii sau morți. Şi totuşi, simt ceva care aduce cu surpriza, cu fricǎ.

— A, da?

— N-aş vrea să pierdem legătura, îmi spune el.

Sună ciudat – nu l-am atins pe Muhtar[15] decât pe când dormea pe pragul dintre viață şi moarte, când avea nevoie ca cineva să-i mişte corpul. Acum îşi răsuceşte singur gâtul înapoi spre ecran.

— Poate îmi dai numărul tău şi-ți scriu pe Whatsapp?

Nu ştiu ce să spun. Oare Muhtar există în afara acestor pereți? Cine e el? În afară de bărbatul care-mi cunoaşte cele mai obscure secrete; mie şi Ayoolei. Ea doarme liniştită la câteva uşi de noi şi va trebui să mă întorc la ea.

— Sau îți pot lăsa eu numărul meu şi mă poți suna oricând simți nevoia să vorbeşti.

Dau din cap. Dar nu sunt sigură că m-a văzut. Nu şi-a desprins ochii de pe ecran. Hotărăsc să plec. Când ajung la uşă, mă întorc.

— Poate că ea încă te iubeşte.

— Cuvintele nu mai pot fi luate înapoi, odată spuse.

— Care cuvinte?

— Divorțez de tine. Divorțez de tine. Divorțez de tine.

---

[15] Asocierea vine de la folosirea verbului „to touch”, a atinge şi a expresiei „to lose touch”, a pierde legătura.

Acuzată

Ayoola stă întinsă pe pat, căutând o poziție în care să-şi expună rana pe Snapchat. O aştept să termine.

Lasă jos telefonul şi-mi zâmbeşte. Chiar şi acum pare la fel de neprihănită. Poartă pantaloni scurți de bumbac cu o cămăşuță albă şi ține în brațe unul dintre ursuleții de pluş din pat.

— Îmi spui şi mie ce s-a întâmplat?

Alege o acadea, îi desface ambalajul şi şi-o bagă în gură, sugând la ea meditativ.

— Între mine şi Tade?

— Mda.

Ea îşi vede în continuare de acadea.

— El a zis că mi-ai distrus inelul. A zis că m-ai acuzat de tot felul de chestii şi că poate eşti cumva implicată în dispariția fostului meu prieten...

— Ce... ce... ce i-ai răspuns?

— I-am zis că e nebun. Dar el a zis că tu eşti foarte geloasă pe mine şi că ai un fel de... ăă... furie latentă... aşa că nu cumva...

Aici face o pauză pentru efectul dramatic.

— Nu cumva te-ai întors după ce-am plecat amândouă, ca să vorbeşti cu Femi, m-ai înțeles...

— I-ai zis de Femi?

— Noo! O fi văzut pe Insta. În orice caz, cred că voia să te toarne sau ceva de genul... Aşa că am făcut ce trebuia.

Ridică din umeri.

— Sau măcar am încercat.

Ia un ursuleț, îşi îngroapă capul în el şi tace.

— Şi apoi?

— Apoi, când m-am prăbuşit, începuse că aoleu, vai de mine, avea dreptate Korede. Ce *anume* i-ai spus, K-o-r-e-d-e?

— Că... i-am spus că eşti periculoasă.

Ea oftează şi întreabă:

— Acum ce crezi că se va întâmpla?

— O să urmeze un fel de anchetă.

— O să-l creadă pe el?

— Nu ştiu... e cuvântul lui împotriva cuvântului tău.

— Cuvântului nostru.

Tata

La noi, la yoruba, există obiceiul să botezi gemenii Taiwo şi Kebinde. Taiwo e geamănul mai mare, cel care iese primul. Aşadar, Kehinde e al doilea născut. Dar de fapt nu, Kehinde e geamănul mai mare, pentru că-i spune lui Taiwo: „Du-te tu primul şi încearcă lumea, să-mi spui şi mie cum e".

Categoric, tata aşa îşi vedea statutul de al doilea geamăn. Iar tuşa Taiwo îi dădea dreptate. Nu ieşea din cuvântul lui şi avea o încredere oarbă în tot ce făcea el.

Iată de ce, aflându-se la noi acasă în acea ultimă zi de luni, a început să țipe la mine să-i dau drumul Ayoolei.

— Nu, am țipat şi eu.

Tata nu era cu noi şi, chiar dacă ştiam că aveam să plătesc mai târziu pentru încăpățânarea mea, mai era timp până atunci. Pe moment, absența lui îmi dădea curaj. Chiar dacă eram înaltă pentru vârsta mea, tuşa

Taiwo părea uriaşă pe lângă mine şi avea faţa schimonosită. Ayoola, care era între noi, a început să plângă. Plângea şi mama. Am ignorat-o.

— O să te spun lui taică-tu, m-a ameninţat ea.

Dar puţin îmi păsa. Deja ticluiam în minte planuri pentru Ayoola şi pentru evadarea mea. Ayoola agăţându-se de mine, în timp ce-i promiteam că n-o voi părăsi.

— Te rog, s-a văicărit mama dintr-un colţ al camerei. E prea mică.

— Atunci n-ar fi trebuit să flirteze cu musafirul lui taică-su.

Am căscat gura a mirare. Ce fel de minciuni turnase tata? Şi de ce insistase ca Ayoola să se ducă singură acasă la căpetenie? Probabil că mă întrebasem cu voce tare, pentru că tuşa Taiwo mi-a răspuns.

— N-o să fie singură, o să fiu şi eu acolo.

Ca şi cum asta ar fi avut darul să ne liniştească.

— Ayoola, e important să faci asta pentru tatăl tău. E o perspectivă de afaceri foarte importantă pentru el. Când obţine contractul, o să-ţi cumpere ce telefon vrei tu!

— Nu mă siliţi să mă duc, plângea Ayoola.

— Nu te duci nicăieri, i-am spus eu.

— Ayoola, încerca s-o convingă tuşa Taiwo. Nu mai eşti copil. Ai deja menstruaţie. Multe fete ar fi încântate de aşa ceva. Omul ăsta o să-ţi dea tot ce vrei. Tot.

— Tot? a întrebat Ayoola printre suspine.

I-am tras o palmă, să-şi vină în fire. Dar mi-am dat seama. Jumătate din frica ei era, de fapt, a mea; ea nu-şi dădea seama prea bine ce anume i se cerea. Într-

adevăr, avea paisprezece ani, dar pe atunci paisprezece ani însemna mai puțin ca acum.

A fost ultimul dar al tatii pentru noi. Înțelegerea aceea pe care o încheiase cu alt bărbat. Dar el îmi transmisese şi forța lui, iar eu am hotărât în sinea mea că nu le voi lăsa ultimul cuvânt.

Ayoola era responsabilitatea mea şi numai a mea. Am înşfăcat bastonul de pe piedestalul lui şi am început să-l rotesc în față.

— Mătuşă, dacă te apropii de noi, o să te bat cu bastonul ăsta şi n-o să mă opresc până vine el acasă.

A fost cât pe ce să nu mă ia în serios. Era mai înaltă şi mai masivă decât mine. Dar m-a privit în ochi şi a făcut câțiva paşi înapoi. Îmbărbătată, i-am dat drumul Ayoolei şi am alungat-o pe tuşa Taiwo din casă, amenințând-o cu bastonul. Când m-am întors, Ayoola tremura.

— O să ne omoare.

— Nu şi dacă-l omorâm noi primele.

Adevăr

— Doctorul Otumu afirmă că a acționat în legitimă apărare şi că dumneavoastră puteți confirma asta. Vă citez ce-a zis: „Ea m-a prevenit că Ayoola a mai omorât şi înainte”. Domnişoară Abebe, sora dumneavoastră a mai omorât pe cineva?

— Nu.

— Ce-ați vrut să spuneți când l-ați prevenit că sora dumneavoastră a mai omorât şi înainte?

— Un tip a murit de la o intoxicație alimentară când era plecat într-o călătorie cu sora mea. Eram supărată pe ea că se dusese cu el, om însurat. Am considerat că ei amândoi se fac vinovați de moartea lui.

— Și fostul ei prieten?

— Care?

— Femi, cel care a dispărut.

— S-a întors? A zis el ceva?

— Nu.

— Păi, atunci de ce credeți că e băgat în treaba asta?

— Bănuim că...

— O sută de bănuieli nu fac o dovadă. Ea are 1,55 m. Dacă l-a rănit, ce naiba credeți că a făcut cu el?

— Deci după părerea dumneavoastră, e posibil să-l fi rănit?

— Nu. Sora mea e cea mai drăguță persoană pe care o veți întâlni vreodată. Ați cunoscut-o?

Polițiștii se foiesc stânjeniți. Au cunoscut-o. Au privit-o în ochi și au avut fantezii cu ea. Cu toții sunt la fel.

— Ce credeți că s-a întâmplat în acea zi?

— Știu doar că el a înjunghiat-o și că ea era neînarmată.

— El spune că ea ar fi adus cuțitul.

— De ce să facă așa ceva? De unde să știe că el o va ataca?

— Cuțitul a dispărut. Asistenta Chichi spune că ea l-a înregistrat. Dumneavoastră știați sigur unde se află.

— Toate asistentele știu... și toți doctorii.

— De când îl cunoașteți pe doctorul Otumu?

— Nu de mult.

— A dat semne că ar fi violent?

— Nu.

— Deci recunoaşteţi că nu-i stă în fire.

— Cred că tocmai v-am spus că nu-l cunosc de multă vreme.

Plecat

Muhtar a plecat acasă, să înceapă o viaţă nouă. Camera 313 e goală. Şi totuşi, stau acolo, în locul unde stăteam de obicei pe când Muhtar şovăia încă la hotarul dintre viaţă şi moarte. Mi-l imaginez pe pat şi am o senzaţie intensă de pierdere, mai puternică decât cea faţă de Tade, care a plecat şi el.

I-au retras permisul de liberă practică şi o să stea câteva luni la închisoare pentru agresiune. Ar fi putut fi mult mai rău, dar a avut mulţi martori care au declarat că e un om bun şi că niciodată nu avusese vreo umbră de manifestare violentă. Şi totuşi, nu se poate nega că a înjunghiat-o pe Ayoola. Iar pentru asta, societatea cere să fie pedepsit.

Nu l-am mai văzut din ziua când a fost înjunghiată sora mea. A fost suspendat din activitate imediat după acuzaţiile ei, aşa că nu ştiu ce simte sau ce gândeşte. Dar nici că-mi pasă cine ştie ce. Ea avusese dreptate. Trebuie să-ţi alegi tabăra.

Muhtar mi-a lăsat numărul lui de telefon. Mi l-a scris pe o bucată de hârtie pe care am aruncat-o la toaletă şi am tras apa imediat ce ne-am despărţit.

Cochetez în continuare cu ideea de a-i spune Ayoolei că există undeva cineva, liber şi fără oprelişti, care-i

cunoaşte secretul. Că faptele noastre ar putea fi făcute publice în orice moment. Dar nu cred că voi face asta.

Aşternuturile de pe patul lui Muhtar n-au fost schimbate. Îmi dau seama de asta. Îi simt încă mirosul în cameră – mirosul de ud, de om proaspăt ieşit din dus. Închid ochii o vreme şi-mi las mintea să zburde. După un scurt moment, iau telefonul din cameră şi formez interiorul pentru etajul patru.

— Te rog să-l trimiți pe Mohammed aici, în camera 313.

— Mohammed a plecat, *ma.*

— Oh... da, sigur. Trimite-o pe Assibi.

Cinci

Privesc fix tavanul când aud bătăi în uşă.

— Intră.

Menajera crapă uşa şi-şi bagă capul în cameră.

— Doamnă, zice mami să vă chem. E un musafir jos.

— Cine?

— Un bărbat.

O pun pe liber când înțeleg că nu-mi poate da mai multe amănunte. Ținuta mea nu e prea potrivită ca să primesc musafiri – port bubu şi un turban dar oricine-ar fi va trebui să mă accepte aşa cum sunt.

Sunt cu toții în living – mama, Ayoola şi bărbatul. Observ că în vaza noastră e un buchet de trandafiri. Nu sunt la fel de frumoşi ca cei cumpărați de Tade, dar trandafirii tot trandafiri sunt, ce să zic. Privirile lor se ridică spre mine când mă apropii.

— Ea e sora mea, Korede.

El mă priveşte şi-mi zâmbeşte. Îi zâmbesc şi eu.

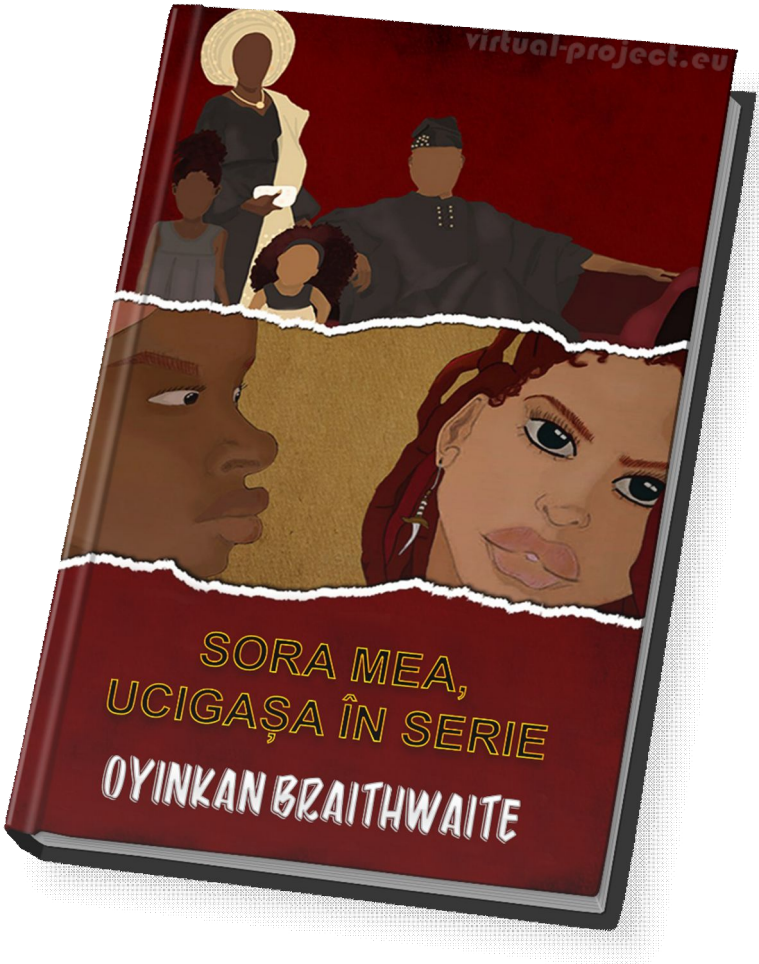

virtual-project.eu